

*“Một câu chuyện bí ẩn, huyền diệu và nên thơ
nhưng cũng đầy hồi hộp”*

- Louis Sachar, tác giả đoạt giải Newbery Medal

Kathi Appelt

NƠI TRÚ ẨN

NHÀ XUẤT BẢN
DÂN TRÍ

ajabbook®

Mục Lục

NGUỒN:

NƠI TRÚ ẨN

Tác giả: KATHI APPELT

Thông tin Ebook

Dẫn truyện

P. MỘT

P. HAI

P. BA

P. BON

P. NAM

P. SAU

P. BAY

P. TAM

P. CHIN

P. MUOI

P. MUOI MOT

P. MUOI HAI

P. MUOI BA

P. MUOI BON

P. MUOI LAM

P. MUOI SAU

P. MUOI BAY

P. MUOI TAM

P. MUOI CHIN

P. HAI MUOI

P. HAI MUOI MOT

P. HAI MUOI HAI

P. HAI MUOI BA

P. HAI MUOI BON

P. HAI MUOI LAM

P. HAI MUOI SAU

P. HAI MUOI BAY

P. HAI MUOI TAM

P. HAI MUOI CHIN

P. BA MUOI

P. BA MUOI MOT

P. BA MUOI HAI

P. BA MUOI BA

P. BA MUOI BON

P. BA MUOI LAM

P. BA MUOI SAU

P. BA MUOI BAY

P. BA MUOI TAM

P. BA MUOI CHIN

P. BON MUOI

P. BON MUOI MOT

P. BON MUOI HAI

P. BON MUOI BA

P. BON MUOI BON

P. BON MUOI LAM

P. BON MUOI SAU

P. BON MUOI BAY

P. BON MUOI TAM

P. BON MUOI CHIN

P. NAM MUOI

P. NAM MUOI MOT

P. NAM MUOI HAI

P. NAM MUOI BA

P. NAM MUOI BON

P. NAM MUOI LAM

P. NAM MUOI SAU
P. NAM MUOI BAY
P. NAM MUOI TAM
P. NAM MUOI CHIN
P.SAU MUOI
P. SAU MUOI MOT
P. SAU MUOI HAI
P. SAU MUOI BA
P. SAU MUOI BON
P. SAU MUOI LAM
P. SAU MUOI SAU
P. SAU MUOI BAY
P. SAU MUOI TAM
P. SAU MUOI CHIN
P. BAY MUOI
P. BAY MUOI MOT
P. BAY MUOI HAI
P. BAY MUOI BA
P. BAY MUOI BỐN
P. BAY MUOI LAM
P. BAY MUOI SAU
P. BAY MUOI BAY
P. BAY MUOI TAM
P. BAY MUOI CHIN
P. TAM MUOI
P. TAM MUOI MOT
P. TAM MUOI HAI
P. TAM MUOI BA
P. TAM MUOI BON
P. TAM MUOI LAM
P. TAM MUOI SAU
P.TAM MUOI BAY

P. TAM MUOI TAM
P. TAM MUOI CHIN
P. CHIN MUOI
P. CHIN MUOI MOT
P. CHIN MUOI HAI
P. CHIN MUOI BA
P. CHIN MUOI BON
P. CHIN MUOI LAM
P. CHIN MUOI SAU
P. CHIN MUOI BAY
P. CHIN MUOI TAM
P. CHIN MUOI CHIN
P. MOT TRAM
P. TRAM LE MOT
P. TRAM LE HAI
P. TRAM LE BA
P. TRAM LE BON
P. TRAM LE NAM
P. TRAM LE SAU
P. TRAM LE BAY
P. TRAM LE TAM
P. TRAM LE CHIN
P. TRAM MUOI
P. TRAM MUOI MOT
P. TRAM MUOI HAI
P. TRAM MUOI BA
P. TRAM MUOI BON
P. TRAM MUOI LAM
LỜI TRI ÂN

NGUỒN:

NƠI TRÚ ẨN

Tác giả: KATHI APPELT

Nhà xuất bản Dân trí

Chịu trách nhiệm xuất bản: Bùi Thị Hương

Chịu trách nhiệm bản thảo: Nguyễn Phan Hách

Biên tập: Nguyễn Đăng Ngọc

Bìa và minh họa : Kim Duẩn

Trình bày: Ngọc Anh

Sửa bản in: Vũ Hà

ajarbook

Hà Nội: 113 Đông Các, p. Ô Chợ Dừa, Q. Đống Đa

ĐT: (04) 38569382/351 18761. Fax: (04) 38569367

TP. Hồ Chí Minh: 54 Hoàng Dư Khương, p. 12 Q.
10.

ĐT: (08) 38683403. Fax: (08) 7307909/

Website: dongabooks.vn; Facebook: ajar book

Email: ajarbooks@gmail.com

In 2000 cuốn, khổ 11,5cm x 17cm tại công ty in
Huỳnh đệ Anh Khoa.

Số đăng kí kế hoạch xuất bản: 1161-2010/CXB/22-
68/DT.

Cấp ngày 9/12/2010.

In xong và nộp lưu chiểu quý I năm 2011

Thông tin Ebook

Nơi trú ẩn

Tác giả: KATHI APPELT

Người dịch: Lê Quang Toàn

Thực hiện ebook: HOA QUÂN TỬ

Hiệu đính, trình bày: nguyenthao-cuibap

Tạo: bìa:

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

AJARBOOK

Dẫn truyện

Một con mèo tam thể đang mang thai gần đến ngày sinh, nghe thấy tiếng tru buồn bã cô đơn của một con chó săn bị xích ở một nơi tù túng gần con sông nhánh bèn lần đi tìm. Khi chúng gặp nhau, con mèo mẹ tam thể và con chó săn Ranger, đã nhanh chóng nảy sinh một mối quan hệ kì lạ được hình thành trong cảnh cô đơn và được sưởi ấm bởi một tình yêu mãnh liệt. Chúng đã trở thành một gia đình sau khi mấy chú mèo con được sinh ra, và Ranger khuyên mèo mẹ hãy ở lại bên dưới Gầm sàn để nuôi nấng Sabine và Puck, bởi vì Gar Face, gã đàn ông độc ác sống trong căn nhà, chắc chắn sẽ bắt nó hoặc là những đứa con của nó để làm mồi nhử cá sấu một khi gã trông thấy chúng. Chúng sẽ được an toàn bên dưới Gầm sàn... miễn là chúng chịu ở yên nơi đó.

Tuy nhiên trong một khoảnh khắc hiếm hoi, một con mèo con đã bắt đầu một chuỗi những biến động xảy ra khắp con sông nhánh và đem quá khứ trở lại để gắn kết cùng với hiện tại theo những cách thức lạ thường. Kế thừa truyền thống của Marjorie Kinnan Rawlings, Flannery, Connor và Carson McCullers, với quyển sách. Nơi trú ẩn, Kathi Appelt đã dệt nên một câu chuyện đau buồn nhưng ngọt ngào tràn đầy những đề tài hấp dẫn như quyền năng của tình yêu (và cả sự thù hận), sự mong manh của hạnh phúc và tầm quan trọng của việc giữ lời hứa. cuốn tiểu thuyết rất cảm động dành cho bạn

P. MỘT

KHÔNG GÌ CÔ ĐƠN HƠN LÀ MỘT CON MEO TỪNG

Được yêu thương, cho dù chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, sau đó lại bị ném ra lề đường mèo tam thể nhỏ nhoi. gia đình của nó, cái mà nó đã từng sống chung, bỏ rơi khu rừng già lãng quên này, nơi nước mưa thấm đẫm vào bộ lông mềm xốp nó.

Nó đã đi được bao lâu rồi ? Hàng giờ ? Hàng ngày trời ? Nó cũng không nhớ là đã đến được đây bằng cách nào. Nó nhớ đôi chút về một chiếc xe hơi, và một chút gì đó về một chặng đường dài trên xe. Bây giờ thì nó đã ở đây. Trong khu rừng già, nơi cơn mưa xuyên qua những cành cây và ngấm vào bộ lông của nó. Những chiếc lá thông nằm mềm mại bên dưới bàn chân; nó nghe thấy tiếng nước nhỏ xuống các vũng nước đây đó, cảm nhận thấy màn đêm đang ập tới và bầu trời sẫm dần.

Nó cứ tiếp tục bước đi, xa dần khỏi con đường đất đỏ này. Lẽ ra nó phải cảm thấy sợ hãi. Đáng lẽ nó phải lo lắng về tia chớp đang rạch đôi những hạt mưa và lóe điện bầu không khí. Đáng ra nó phải lo sợ về bóng tối đang tỏa xuống. Thế nhưng điều mà nó cảm thấy rõ rệt nhất là nó đang rất cô độc.

Nó bước thêm vài bước nữa trên thảm lá thông mềm cho đến khi cuối cùng thì nó cũng tìm thấy một cái hang cũ, có thể là một cái hang sóc, hay là một cái hang chồn hôi, cũng có thể là một cái hang nhím. Khó mà xác định được là của loài thú nào khi một cái hang đã bị bỏ trống từ lâu vì rõ ràng là đã lâu lắm rồi không có một con thú nào sống trong cái hang này. Nó cảm thấy khoan khoái khi tìm được cái hang này, một cái hang cũ kĩ, trống rỗng, còn hơi khô ráo một chút, cũng không hẳn là hoàn toàn ẩm ướt nhưng ít ra thì cũng tránh được cơn mưa đôi chút, tránh được những lần sét đánh. Cái hang nằm ở gốc một cây bạch đàn đen tupelo, gần như ở ngay

giữa khu rừng có rất nhiều thông. Ở yên trong hang, nó nằm cuộn tròn lại như một quả bóng, đợi chờ và khẽ kêu gừ gừ với những đứa con sắp sinh. Và cây cối trong rừng, những thân cây cao lớn và tử tế, đứng canh chừng khi nó ngủ thiếp đi suốt đêm.

P. HAI

VÀ ĐÂY, NHỮNG CÂY CỐI Ở BÊN KIA KHU RỪNG

Có một cây thông già cối. Đã có thời nó là cái cây cao nhất khu rừng, nó đã từng vươn cao đến mấy chục mét, vươn tới những đám mây, ngay bên dưới những vì sao. Quả là một cây thông đẹp đẽ. Bây giờ thì khi đã bị gãy làm đôi, nó đứng cạnh con sông nhánh được gọi tên là Nồi u sâu nhỏ bé.

Cây cối là những người lưu giữ những câu chuyện kể. Nếu bạn có thể hiểu được ngôn ngữ của cây sồi, cây đu và cây dương lá rung thì có lẽ chúng sẽ kể cho bạn nghe về một cơn bão khác, đã từng xảy ra trước đó, chính xác là hai mươi lăm năm về trước, một cơn bão đã đổ xuyên qua bầu trời, làm đầy tràn những con suối và các nhánh sông, đã uốn vặn, vùi dập và tàn phá các cành cây như thế nào. Những đám mây đen khổng lồ của nó thì dày đặc và nặng trĩu nước mà nó đã múc lên từ Vịnh Mexico nằm ở ngay phía nam của vùng này, xoáy lên hướng bắc nơi mà nó hút thêm hơi ẩm từ dòng sông Sabine ở sườn tây, con sông đã ngăn cách bang Texas và Louisiana.

Cây thông ngàn năm tuổi này, vĩ đại và xòe rộng tán thẳng tắp và chân thật, sẽ kể là nó đã từng nâng đỡ những cành nhánh trên thân nó và chào đón cơn mưa nặng hạt như thế nào, đã từng run rẩy ra sao khi dòng nước lạnh chảy xuôi xuống thân nó và rửa trôi những bụi bặm từ những chiếc lá kim dài của nó. Nó đã rì rào trong bầu không khí mát lạnh ra sao.

Nhưng rồi, khi cơn mưa tạnh dần, khi gió đã nhẹ đi, trong bóng tối dày đặc, từ những đám mây một tia chớp đáng ghét rít vèo lên và đập mạnh vào nó. Vỏ cây tung bay từng mảnh, thân cây kêu xèo xèo từ đỉnh ngọn cho đến những cái rễ nằm sâu nhất; tia chớp đã xuyên thấu vào đến tận chính giữa lõi cây.

Với một cái cây già cỗi như nó ắt phải có một trái tim to lớn và cường tráng, nhưng cũng không sánh được với dòng điện lên đến hàng tỉ volt. Cái cây khổng lồ run rẩy trong suốt một phút, những tia lửa và gỗ cây bay như mưa rào rồi rơi xuống nền đất ẩm ướt của khu rừng. Sau đó nó đứng im phăng phắc. Với một cái cây khác nhỏ hơn thì có lẽ là đã bị bắn tung lên rồi quay vòng vòng rất lâu trước khi đổ ầm xuống đất. Nhưng cây thông già cỗi này thì đã bám rễ rất sâu vào lòng đất bên cạnh con sông nhánh; nó chỉ đứng yên bên dưới bầu trời xanh thẫm trong khi hơi nước bốc ra từ miệng vết thương ở độ cao gần hai mươi mét, một vết thương hở. Nó không bị đổ gục xuống đất mà cũng không bị trượt vào con sông.

Và cho đến bây giờ cũng vậy. Nó vẫn còn đứng đó. Hầu hết các cành nhánh của nó đều đã gãy lìa và đổ xuống. Những lớp cành mọc ở trên cao đã đổ nhào xuống nền đất của khu rừng từ rất lâu. Một số thì rơi vào lòng con sông nhánh và bị dòng nước cuốn trôi xuôi đến dòng sông Sabine bạc trắng, tiếp tục trôi đến Vịnh Mexico. Cứ trôi đi mãi.

Nhưng thân cây thì hãy còn đó, vẫn cao và trống rỗng, vẫn thẳng tắp và chân thật. Vẫn đứng bên bờ con sông mang tên Nổi u sầu nhỏ bé, chỉ cách chỗ con mèo tam thể đang nằm cuộn tròn trong cái hang khô ráo của nó trong khi cơn mưa cứ rơi đều xung quanh khoảng một dặm.

P. BA

TRONG KHI ĐÓ, NẪM SÂU BÊN DƯỚI LỚP ĐẤT ĐỎ

Bị ghì chặt trong đám rễ của cái cây già nua có vật gì đó được nói lỏng ra đôi chút. Một cái bình lớn đã được chôn sâu qua hàng thế kỉ. Một cái bình được làm bằng đất sét lấy từ đáy sông, một cái bình với những đường nét rõ ràng đẹp đẽ và một bề mặt nhẵn mịn, có thể thấy là nó được trang trí với những đường khắc chạm do một nghệ sĩ tài ba thực hiện. Một cái bình đẹp như vậy được làm ra với mục đích để đựng dầu và tằm càn hay để chứa nước sạch, chứ không phải để bị chôn vùi sâu như thế bên dưới mặt đất, để bị giữ chặt trong đám rễ cây chẳng chịt. Và thứ mà nó chứa đựng bên trong: một sinh vật thậm chí đã từng sống lâu năm hơn cả khu rừng già này, lâu hơn cả con sông nhánh, là thế hệ cuối cùng của dòng giống nhà mụ. Cái bình đẹp đẽ này, đã từng bị rung lắc trong một tia sét ngẫu nhiên đã xuyên thủng vào ngay quả tim của cây rồi thiêu đốt xuống tận dưới đám rễ chẳng chịt của nó. Kể từ đó, đám rễ đã nói lỏng dần những vòng tay siết chặt của chúng.>

Bị giam cầm bên trong, sinh vật đó nằm chờ đợi. Cả ngàn năm đã trôi qua, đã bao lần mụ thiếp đi rồi lại thức dậy trong những giấc ngủ sâu, tựa mình bên trong cái nhà tù đen như hắc ín bên dưới cây thông già kiệt sức. Sẽ sớm lắm thôi, mụ thì thăm trong bóng tối dày đặc và uy nghi, thời điểm của ta rồi sẽ đến. Rồi mụ nhắm mắt và lại chìm vào giấc ngủ.

P. BỐN

CHẲNG PHẢI LÀ TIẾNG KÊU CỦA NHỮNG CON CHIM

Cu gáy hay là một tia nắng mặt trời do dự len lén nhìn qua đám mây, hoặc ngay cả tiếng xào xạc của một con sóc chạy ngang qua đã đánh thức con mèo tam thể. Không, đó là tiếng tru của một con chó săn ở một nơi nào gần đó. Trước đây con mèo chưa từng nghe thấy một bài hát nào giống như thế này, vừa nghe đã cảm thấy điều gì đó chán nản, buồn rầu và dịu dàng, lướt qua những cành cây, trượt đi trên bầu không khí buổi sáng. Bài hát làm cho nó cảm thấy nhức nhối trong tim. Đây là bài hát nói lên đúng tâm trạng của nó.

Ôi, ta thức dậy bên nhánh sông này;
Nặng xiềng xích trĩu đầy con tim nhỏ,
Phải, ta ngồi đây bên bờ dòng sông nhánh,
Những xích xiềng dằng dặc quấn quanh tim.
Có ai thấy ta đang dần ngất lịm ?
Chẳng ai nghe ta gào thét hay sao ?
Không một mẫu xương nào đem bố thí
Cho con chó già gầy yếu này sao ?
Ôi, ta thức giấc dưới mưa gào tầm tã
Hay đó là lũ chả nước mắt rơi
Phải, ta thức dậy giữa lúc trời mưa gió
Nhưng đó là những giọt lệ buồn rơi
Chẳng ai thấy ta gắng sức chơi vơi

Không ai nghe tiếng ta buồn than thở

Có ai thấy ta đang sầu cô độc

Phận chó già chẳng được mẩu xương rơi..

Nó vểnh tai lên để lắng nghe xem tiếng hát vọng đến từ đâu. Rồi nó nhồm dậy và đi lần theo tiếng hát buồn bã cứ càng lúc càng vọng sâu vào rừng thông. Rồi xa con đường, ra khỏi cái hang bỏ hoang, nó quên những con người đã bỏ rơi nó ở đây với những con mèo con sếp để nằm đầy trong cái bụng to tròn của nó. Nó lần theo tiếng hát.

P. NĂM

CHÓ SĂN LÀ KẺ THÙ TRUYỀN ĐỜI CỦA LOÀI MÈO.

Đó là quy luật của vạn vật. Tuy nhiên làm sao mà con mèo tam thể này lại có thể sợ hãi một con chó đang cất lên những nốt nhạc lan tỏa cả không gian với biết bao khao khát ? Nhưng khi nó lần tới nơi văng ra tiếng hát của con chó, nó chợt nhận ra có điều gì đó đáng sợ.

Nó dừng ngay.

Trước mặt nó là một khung nhà xơ xác với lớp sơn đã bị bong tróc, một căn nhà đã sụp hẳn ở một bên trông như sắp chìm vào nền đất đỏ quạch. Những khung cửa sổ nứt gãy và bám đầy bụi bẩn. Một chiếc xe tải nhỏ không mui gỉ sét đang đậu gần bên, một vũng nhớt xám xịt đọng thành vũng bên dưới gầm xe. Nó đánh hơi, có điều gì đó đáng ngại ở nơi này. Bầu không khí nặng những mùi xương, mùi cá và mùi da khô, những bộ da treo ở mái hiên trông như những tấm rèm cửa rách nát.

Khắp nơi tỏa ra một mùi gì đó không ổn.

Nó nên quay lại, nên bỏ đi ngay, đừng ngoái nhìn lại. Nó nghĩ thế. Có lẽ nó đã đi sai đường chẳng ? Nên đi theo hướng nào đây ? Tất cả mọi hướng đều như nhau. Nó cảm thấy như những đứa con của nó đang cựa quậy. Chắc chắn là ở lại trong cái nơi tiêu tụy này thì chẳng an toàn chút nào cả.

Nó đã sắp sửa quay đi thì ngay lúc đó bài hát với những nốt nhạc ngân nga như bạc lại vang lên, những nốt nhạc đã đọng lại ngay bên dưới lớp da nó. Những con mèo con lại cựa quậy như thế chính bọn chúng cũng có thể nghe thấy cái bài hát vậy gọi đó. Nó bước lại gần hơn căn nhà bỏ hoang, bước vào cái sân cỏ mọc um tùm. Nó vểnh tai lên và để cho những nốt nhạc

dẫn đường nó, kéo nó đi quanh góc sân đó. Kìa, lại những nốt nhạc buồn thảm đó.

Ôi ta thức giấc dưới mưa gào tầm tã,
Hay đó là lũ chã nước mắt rơi
Phải, ta thức dậy giữa lúc trời mưa gió,
Nhưng đó là những giọt lệ buồn rơi
Chẳng ai thấy ta gắng sức chơi vơi ?
Không ai nghe tiếng ta buồn than thở ?
Có ai thấy ta đang sầu cô độc ?
Phận chó già chẳng được mẩu xương rơi ?

Rồi nó chợt nhận ra là bài hát không phải là kêu gào để van xin một mẩu xương mà là kêu gọi một điều gì đó, hay một người nào đó. Lại thêm một bước, một bước nữa vòng quanh. Và kìa kìa, hắn ta đang đứng đó, bị xích chặt vào một góc của mái hiên sau. Hai mắt hắn nhắm chặt, đầu ngả ra sau, đang tru lên.

Lẽ ra con mèo cái phải cảm thấy sợ hãi, nó nên quay lại và bỏ chạy, nên leo lên cái cây mọc gần nhất. Nhưng nó lại không sợ hãi. Thay vào đó, nó chỉ bước tới gần con chó săn đang tru và cọ mình vào đôi chân trước của con chó. Nó biết câu trả lời cho bài hát của con chó bởi vì nếu như nó biết tru thì bài hát của nó cũng sẽ giống y như vậy.

Ở đây.

Chính ngay tại đây.

Là Ranger.

P. SÁU

SẮM SÉT KHÔNG PHẢI LÀ THỨ DUY NHẤT CÓ THỂ

Giáng xuống những cú đánh. Vào chính cái đêm hai mươi lăm năm trước khi tia sét đơn độc đánh trúng vào thân cây thông già cỗi mọc bên bờ con sông nhánh, thì có một thằng nhóc đi vật vờ trên những con phố nghèo nàn vùng nam Houston trong khu vực đổ nát gần luồng dẫn tàu.

Thằng nhóc hòa vào bóng tối nơi chứa đầy những con chuột màu xám to đùng ở bến cảng đang hối hả chạy dọc theo những thanh rui bên dưới những cột trụ phủ đầy hắc ín của bến tàu - những con vật kiếm mồi trong bãi rác thối; đã có lần nó bắt một con trong một cái bẫy cua và nhốt nó luôn trong đó, giấu kín, quan sát con chuột chết từ từ vì đói và khát. Nhìn nó quần quai xoắn quanh những thanh nan gỗ của cái bẫy, tuyệt vọng trong cơn đói, dữ dội trong tuyệt vọng.

Cha nó là một công nhân cầu tàu, đôi vai của ông trở nên dày và rộng do cứ phải chất và dỡ hàng mỗi ngày cho các con tàu, ông trải qua những buổi tối rảnh rỗi ở quán rượu Kênh dẫn sâu, quán này chỉ phục vụ cho công nhân bốc vác và những người đàn bà giúp vui cho họ, ông ta uống rượu vodka nguyên chất nhập khẩu từ Liên Xô và rượu gin đẳng của Anh, rồi loạng choạng trở về nhà, thô lỗ và cay đắng như thứ rượu vodka và rượu gin rẻ tiền.

Thằng nhóc, là một đứa con trai hay cười nhạo vào sự tử tế ngay cả chính sự tử tế của mẹ nó, một bà mẹ luôn yêu thích hoa và chim chóc.

Khi bà ta cuối cùng cũng rời bỏ nó và ông bố cộc cằn, thằng bé thậm chí chẳng bao giờ buồn nhớ đến bà, một người mẹ rụt rè bên lén với khu vườn nhỏ bé đằng sau ngôi nhà, với cái chậu tồi tàn đựng nước cho chim tắm mà một đêm nọ nó đã đổ bả chuột vào khi bà đang ngủ. Lần cuối cùng

nó nhìn thấy người mẹ tội nghiệp là khi bà đang nâng trong tay cái xác con chim toàn thân đỏ thẫm, đỏ hơn cả màu máu. Nó phá lên cười. Cười chế giễu vào những chiếc lông thẫm đầy máu đang chảy thành giọt qua những ngón tay bà, cười nhạo mẹ nó, người mẹ đang cầm trong tay con chim đầm máu.

Hãy coi chừng thằng nhóc tàn ác này, đứa con trai của bóng tối.

Thằng bé từng có một cái tên này bị cha nó, trong một cơn thịnh nộ khi đang say rượu, giáng vào mặt một nắm đấm làm gãy mấy cái xương bên má trái, làm rách toạc lớp da ở má, để lại một vết cắt dài sâu hoắm và xấu xí. Thằng nhóc thở hổn hển trong cơn đau dữ dội. Rồi cha nó lại đấm nó thêm một cú nữa trước khi ngã gục xuống sàn nhà, bất tỉnh.

Bất cứ thằng bé nào khác cũng sẽ cảm thấy hối lỗi; sẽ đứng bên cạnh người cha xấu xí rồi khóc. Nhưng thằng nhóc này thì không. Nó đứng trong căn nhà tồi tàn nơi nó đã lớn lên, quắc mắt nhìn trừng trừng quanh nhà. Nỗi căm giận giống như mồ hôi túa lên khắp da thịt nó. Máu rỉ ra từ một bên khóe miệng nó.

Nó vớ được khẩu súng còn mới toanh của cha nó và bước vào những con đường ẩm thấp và tăm tối của vùng nam Houston, máu hãy còn chảy ra từng giọt từ mũi nó, mắt bên phải thì sưng vù lên bít kín lại, hàm của nó không còn khép lại được như trước. Nó bước đi. Qua khỏi xưởng đóng tàu, những con tàu với những lá cờ từ Ấn Độ, Liberia và Úc, những khoang tàu chứa đầy gia vị, những con khỉ con sần trộm được từ những cánh rừng, rượu vang đỏ lâu năm chứa trong những thùng làm bằng gỗ sồi cổ thụ. Qua khỏi những nhà kho bằng bê tông và những ngôi nhà xộc xệch nằm ở cuối vùng đông nam Houston. Khuôn mặt nó đau rát. Nó cứ bước đi. Bước qua tất cả, qua những con tàu, những nhà máy tinh chế, những nhánh sông đầm lầy của thành phố ngập trong hơi nước. Nó đi vào khu rừng sâu tăm tối, cây cối mọc dày đặc đến nỗi che kín cả bầu trời bên trên, che cho khuôn mặt vỡ toang của nó khỏi ánh mặt trời đáng ghét. Một thằng nhóc. Đi bộ trên ba trăm dặm về phía bắc Houston. Nó biến mất vào trong rừng cây, móc cái

tên thật của nó, bất kể đó là tên gì, lên một thân cây sồi, khắc vào đó để rồi chẳng bao giờ nhìn lại, không bao giờ dùng đến cái tên đó nữa.

Sấm sét giáng vào một thân cây. Một người cha đánh đập chính đứa con trai ruột của mình. Một đứa trẻ tự xóa bỏ cái tên của mình.

Thằng nhóc, với khuôn mặt vỡ nát trông giống như một con cá từ thời tiền sử mà nay vẫn còn bơi lội trong những dòng nước đục ngầu của nhánh sông, một loài nửa cá, nửa cá sấu. Một con cá nhái (Gar-fish: cá nhái, một loại cá ăn thịt cổ xưa sống ở Bắc Mỹ, mình được bao bọc bởi nhiều vảy cứng, có hai hàm dài với nhiều răng nhọn như kim). Con vật nguy hiểm nhất của nhóm có vây và vảy. Hãy cẩn thận với hàm răng sắc như dao, đôi hàm như bẫy thép và cặp mắt sáng rực của nó trong dòng nước âm u.

Và sau đó thằng nhóc cay đắng và cộc cằn đã trở thành gã đàn ông được gọi bằng cái tên Gar Face (Gar Face: Mặt cá nhái)..

Đã hai mươi lăm năm, khi cây thông già cỗi để cho những cành nhánh và vỏ cây của nó rụng vào con sông nhánh Nổi u sâu nhỏ bé và nhìn chúng trôi ra biển, Gar Face dật dờ trong khu rừng xa khuất này. Ở đây, bên dưới những vòm lá đang quan sát của đám liễu, những cây bu lô và cây tần bì. Đã một phần tư thế kỉ trôi qua, năm tháng đã làm mềm mục gỗ cây thông già. Nhưng với Gar Face thì không. Chớ có chắn ngang con đường giận dữ của hắn.

P. BẢY

LÚC ĐẦU THÌ CON CHÓ SĂN NGẠC NHIÊN

MỘT con mèo thì làm gì ở đây chứ ? Ngay trong sân nhà nó ? Ồ phải, có một số mèo ở trong rừng, nó đã từng nhìn thấy bóng của chúng thoáng qua tầm mắt. Nhưng cho đến nay thì không con nào dám bước vào lãnh địa của nó, lại càng không có chuyện bước vào phạm vi sáu mét được đánh dấu bởi sợi dây xích. Nó đã báo cho chúng biết để mà lùi lại như là nó đã từng cảnh cáo những con gấu trúc, con possum và đôi khi là một con rắn. Hãy lùi lại. Nhưng lần này nó chỉ đứng đó trong khi con mèo bước thẳng về phía nó.

Nó nhìn xuống con mèo, một con mèo tam thể, đang kêu rừ rừ, và nó đã hiểu ra. Đã có người thấy nó hoàn toàn cô đơn. Ai đó đã bước vào với nó và cọ mình vào đôi chân trước vững chãi của nó, đứng thẳng lên trên đôi chân sau và liếm vào đôi tai mềm mượt như lụa của nó, chạm vào cái mũi màu nâu của nó với cái chóp mũi nhỏ bé màu hồng của mình. Sau một thời gian dài, sau nhiều năm bị xiềng ở cái xó này, bị xích vào một cái cột, rốt cuộc đã có ai đó hiểu được bài hát của nó.

P. TÁM

KHU RỪNG THÔNG NẪM Ở MIỀN ĐÔNG TEXAS

Xa xôi này lúc nào cũng ẩm ướt và đầy những hơi nước. Hãy thử bước đi một bước và bạn sẽ thấy nước dâng đầy lên trong dấu chân bạn. Nếu ngược nhìn lên bạn sẽ khó mà thấy được bầu trời mà chỉ thấy những mảng màu xanh bé xíu như những miếng nhỏ trong trò chơi ghép hình, bị khoanh lại bởi những cây cổ thụ. Đó là khu rừng bị che giấu và những cư dân của chúng cũng vậy.

Hãy nhìn những nhánh sông lở dờ và những con sông nhánh cuộn chảy của nó. Những khúc quanh và những đám lầy đã tạo ra những chiếc hồ nhỏ rải rác. Hãy cẩn thận với những con rắn vipe, rắn đuôi chuông, rắn san hô và rắn hổ mang, một đội quân mang nọc độc. Ở đây cũng có những giống rắn lành như rắn đen, rắn bắt chuột màu đỏ và rắn bắt chuột thông thường. Ngay cả khi chúng không có nọc độc thì chúng vẫn có thể cắn cho một nhát.

Trong những dòng nước đó cũng có rùa nước ngọt mình lớn, rùa hộp, rùa đốm vàng đã từng sống ở đây hơn trăm năm như những cụ già trăm tuổi, và những con ếch ương với giọng hát làm cho đám lá thông nhọn rung lên lách cách.

Những con tôm càng sông thì chạy trốn trong dòng nước đục ngầu của dòng sông nhánh.

Nhưng kẻ thống trị của những thung lũng hẹp đầy đầm lầy này chính là lũ cá sấu. Chúng bơi ngay bên dưới mặt nước, có màu da tiếp cùng với màu nước, màu nâu xám, lưng của chúng nhìn giống hệt như những khúc cây đang nổi.

Không gì có thể đe dọa được cá sấu, nhất là những con cá sấu của dòng sông Bayou Tartine, dòng sông lớn chảy ở phía tây dòng Nổi u sần nhỏ bé. Nó chảy qua vùng trung tâm của khu rừng bị bỏ quên này. Được nửa đường thì đất dốc xuống thành một con kênh, đủ để tạo ra một nhánh sông nhỏ, là con sông Tartine nhỏ. Nó tạo ra một hình bán nguyệt rồi lại nhập vào với dòng sông chị rộng lớn, và tất cả vùng đất nằm ở giữa hai nhánh sông thì ngập nước với những đầm lầy và những bãi cát lún.

Đừng có bước vào vùng đất nằm giữa nhánh sông Bayou Tartine và đứa em gái của nó, dòng Tartine nhỏ. Chớ có bước vào khu đất run rẩy đó. Đừng có để cho nó nuốt chửng bạn. Hãy tránh xa hai chị em nhà Tartine.

P. CHÍNH

LẦN ĐẦU TIÊN GAR FACE TRÔNG THẤY CON THÚ

Là từ con thuyền độc mộc ọp ẹp cũ kĩ của hắc khi đang bồng bềnh xuôi theo nhánh sông Bayou Tartine. Hắc đã từng bắt và lột da rất nhiều loài thú, từ hải ly, cáo, thỏ và thậm chí thỉnh thoảng còn bắt được cả chồn hôi. Nhưng chỉ có cá sấu mới làm hắc thích thú. Lũ cá sấu với lớp da bụng mềm, những ánh nhìn sắc nhọn từ đôi mắt màu vàng của chúng, những đôi mắt luôn nhìn thẳng vào hắc, loài cá sấu. Khi hắc nhìn vào mắt của những loài thú khác thì hắc chỉ trông thấy nỗi kinh hoàng và khiếp sợ. Cá sấu thì khác. Chúng chẳng sợ ai cả, ngay cả một linh hồn đơn độc.

Gar Face có quan tâm đôi chút đến hươu và những con lợn rừng và gấu trúc mà hắc bắt được và giết mỗi ngày. Nhưng cá sấu thì lại là chuyện khác.

Như lúc này hắc đang đứng ngay tại đây, khi mặt trời sắp sửa ló dạng, ánh sáng chỉ vừa mới bắt đầu len lỏi theo một cách riêng biệt của nó giữa các cành nhánh của những thân cây cao chót vót, một buổi bình minh sũng nước, hắc cảm thấy không khí ẩm ướt đến nỗi để hít thở được thì hắc cần phải mọc thêm đôi mang như cá, khi hơi ẩm cứ bám dính vào hắc như lớp da thứ hai, đó là buổi sáng xám xịt của một sự tĩnh mịch nhớp nháp đến khó chịu, Gar Pace đẩy mạnh mái chèo khi hắc đứng trên con thuyền độc một đáy bằng của mình, một ngọn đèn dầu kerosene treo ở phía mũi. Chợt hắc nhìn xéo qua vai và dụi mắt ngay khi hắc lướt ngang qua dòng Tartine nhỏ.

Có phải hắc vừa thấy thứ mà hắc nghĩ là mình đã từng nhìn thấy trước kia ? Thứ rượu rum đen mà hắc uống đêm qua hắc còn đọng lại sau hốc mắt. Đêm đã kéo dài, rất dài.

“Không thể là nó được”, hắc bật nói to. “Chỉ có ở châu Phi thì cá sấu mới lớn được đến thế”. Hắc nhìn xéo qua vai, rồi chụp lấy cây đèn và soi lên

mặt nước nhưng chỉ có thể thấy hai cái xoáy nước, hai hố sâu xoáy cuộn tròn trên mặt nước trong vắt như thủy tinh, hấn nhún vai và nhấn mạnh mái chèo một lần nữa. Rồi hấn lắc đầu. Chỉ có con gì đó to lớn lắm, lặn xuống rất nhanh mới có thể gây ra những ao xoáy cách xa nhau đến như vậy. Khoảng cách giữa các xoáy nước ít nhất cũng là ba mươi mét. Có thể nào lại có một con thú dài đến cả ba mươi mét đang lặn dưới đáy con sông Bayou Tartine này ?

Gar Face cảm thấy lông trên cánh tay hấn dựng đứng lên. Mạch máu ở cổ hấn đập mạnh. Từ ngữ “đáng nể” đập dềnh trong bầu không khí dày đặc và nặng trĩu xung quanh hấn. Đáng nể kêu vo vo trong tai hấn như có hàng ngàn con muỗi đói. Hấn đập mạnh vào mặt và cổ nhưng vẫn không thể làm bật ra thành tiếng cái từ ngữ đã nằm sẵn ở đầu lưỡi. Đáng nể. Hấn nuốt trọn cả từ vào và liếm môi.

Chỉ có một gã khùng mới không biết nể sợ một con thú như thế. Đáng nể. Từ ngữ mà hấn chẳng bao giờ dính dáng đến. Đáng nể. Từ ngữ đó bò dọc xuống lưng hấn như một con chuột. Hấn vươn tay như để bắt được nó, rồi đưa bàn tay trống trơn ra trước bộ mặt gớm ghiếc của mình. Đáng nể. Hấn cần nó.

Khi hấn dùng chèo đẩy con thuyền đi, một làn sương mỏng nhẹ nhàng rơi xuống đem theo cùng với nó một chút lạnh lẽo. Ta sẽ trở lại, hấn nghĩ. Rồi hấn quay trở về căn nhà nghiêng ngả xiêu vẹo của mình. “Phải, ta sẽ trở lại.” Lần này thì hấn nói to thành tiếng như để khẳng định một châu cá cược. Hấn chống cái cọc chèo một cách thô bạo vào đám bùn.

Tất cả chúng ta đều được cấu tạo nên từ những tế bào, các tế bào liên kết với nhau và với các mạch máu để tạo ra máu, da và xương, nhưng cội rễ của tất cả những thứ đó là các nhu cầu. Những nhu cầu của Gar Face thì rất đơn giản. Chúng được thỏa mãn bởi những thứ cơ bản như thức ăn, nước, một chỗ để che mưa gió và mỗi đêm có được một chai chứa đựng thứ gì đó cay và đắng, rượu gin hoặc là vodka hay là rum, rượu rum làm cho hấn thấy dễ chịu suốt đêm cho đến tận sáng sớm. Nhưng trong khi quay về căn nhà ngả nghiêng của mình, hấn cảm thấy những tế bào trong cơ thể đang tập hợp lại thành một mớ lộn xộn chẳng chịt những khao khát, mong mỏi một thứ gì đó

mạnh hơn cả rượu. Đáng nể. Nổi ước ao thọc sâu vào người hăn, vào đến tận xương tủy, tạo ra một khối nhức nhối, giống như cú đâm vào ngay đám rối thần kinh của hăn, một cú đâm nặng nề và cứng cỏi, nhưng đó lại là cơn đau đớn mà hăn thấy thích thú. Hăn bám chặt vào nó.

Hăn sẽ bắt lấy con cá sấu đó. Con cá sấu chúa. Hoặc là hăn sẽ chết đau đớn. Hăn cầm phập cái sào vào dòng nước đặc sánh nâu nâu và cơn mưa bắt đầu rơi.

P. MƯỜI

RANGER. ĐÓ LÀ TÊN CỦA CON CHÓ SĂN

NÓ CẢM thấy thích con mèo tam thể ngay lập tức. Nhưng nó biết là nó cần phải báo động cho con mèo biết về nỗi nguy hiểm mà nó đang bước vào. Nó chỉ vào những tấm da sống của nào là cáo, chồn xạ và chồn vizon bị đóng đinh ở phía trước rào chắn của cổng vòm, những tấm da cá sấu và rắn đuôi chuông nằm bên cạnh đó trên những thanh gỗ của cổng vòm. Đó là Gar Face, nó nói, gã đàn ông đang giam giữ con chó săn già này. Là Gar Face.

“Nếu mà hăn tìm được cô...,” Ranger nói và nó nhìn nghiêng qua hai vai... nhưng nó không thể nói ra hết. Gar Face là một kẻ hèn hạ. Lại còn thêm cây súng trường mà hăn luôn mang theo mình. Cây súng.

Ranger biết rõ cây súng đó. Đã lâu lắm rồi, bao nhiêu năm đã trôi qua thì nó không còn nhớ rõ, nó đã từng đi săn với Gar Face, chạy bên cạnh hăn, quan sát khi hăn giương súng ra nhắm và bắn vào những con gấu trúc và con hươu đuôi trắng. Và rồi một đêm nọ, cái đêm kinh khủng khi Ranger đang dồn đuổi một con linh miêu, một con thú với đôi mắt lấp lánh nhiều màu sắc. Ranger đã há miệng ra sữa, cất lên bài ca chiến thắng của nó thế nhưng ngay khi Gar Face nhắm vào con vật, sắp sửa nhả đạn vào sinh vật hiện lên trong khe ngắm thì chợt Ranger nhận thấy điều gì đó không ổn. Nó lao mình và Gar Face bắn trúng vào Ranger thay vì con linh miêu.

Chẳng hề có lấy một lời xin lỗi nào từ phía gã chủ, chỉ là một cú đá nhanh như chớp từ chiếc giày ủng có phần mũi bọc da cứng, một cú đá cũng nóng bỏng như viên đạn cắm vào chân nó.

“Mày là đồ chó ngu ngốc !” hăn càu nhàu.

Rồi hăn bỏ mặc Ranger và lão đảo quay về nhà, mặc cho con chó khập khiễng bước theo, sau đó hăn xích cổ con chó vào cây cột, chỉ còn sử dụng nó để báo động như một con chó săn cất tiếng sủa khi thú đến quá gần, một

con chó bị giam cầm trong phạm vi sáu mét. Ranger đã trở nên như vậy đó, sa sút đến mức tận cùng.

Vết thương ở chân nó rồi thì cũng khép miệng nhưng viên đạn thì vẫn còn nằm đó, cứ mỗi ngày lại nhắc nó nhớ lại. Nhưng viên đạn thì chẳng là gì so với sợi dây xích đã ăn dần ăn mòn con chó, sợi dây đã trói chặt nó vào cái cột ở hàng hiên, trói nó vào với gã chủ.

Ranger biết rõ là một con mèo nhỏ sẽ bị tận số khi rơi vào tay Gar Face. Hẳn có thể sẽ dùng nó như mục tiêu để tập bắn với khẩu súng trường của mình, cây súng mà hẳn đeo chéo qua lưng với sợi dây da. Hẳn cũng có thể dùng con mèo để làm mồi nhử cá sấu, cột nó vào một sợi dây và đặt ngay mép nước bên bờ đầm lầy nơi lũ cá sấu vẫn thường nổi lên mà không ai thấy ngay bên dưới mặt nước tù đọng nâu xỉn của con sông nhánh Bayou Tartine và chỉ cần một cú một thôi thì bầy cá sấu sẽ táp hết phân nửa con mèo nhỏ bé. Gar Face có thể làm bất cứ điều gì.

“Nhưng mà em chẳng còn nơi nào khác để đi,” con mèo tam thể nói. Và dù Ranger biết rõ là nó nên để cho con mèo ra đi, nó cũng nghĩ là sau bao nhiêu năm cô độc, bị xiềng vào cái cột thì nó cũng không thể nào chịu đựng nổi với cái ý nghĩ để cho con mèo ra đi. Nó lắc đầu quầy quậy đến nỗi hai cái tai dài đập đen đét vào hai bên cổ.

“Vậy thì cô phải tránh đừng để cho Gar Face nhìn thấy,” con chó nói. Và rồi chúng nằm cuộn tròn bên nhau trong khoảng tối bên dưới hàng hiên. Dưới gầm. Trong gầm sàn tối tăm và thiêng liêng.

Mỗi khi có một cơn gió nhẹ thổi qua khu rừng già, có thể là trong một khoảnh khắc bạn có thể nghe thấy cây cối cất tiếng hát. Kia kìa, đang nổi lên trong gió là giọng hát của cây sồi, cây bách xù và cây thích kể cho bạn nghe về con chó săn này, con chó trung thành bị xích vào cái cột. Chúng đã từng quan sát nó suốt những năm qua, từng lắng nghe bài hát của nó và nếu như nó hiểu được nội dung của bài hát mà những cây cối đang hát thì có thể là lời hát kể về chuyện nó đã tìm được một người bạn như thế nào.

P. MƯỜI MỘT

PHẢI TRẢI QUA MỘT GIAI ĐOẠN TĂNG TRƯỞNG

Trong suốt một thời gian rất dài thì một con cá sấu mới đạt được đến kích thước hàng chục mét. Trong khu rừng bị quên lãng này, năm tháng nối tiếp nhau cho đến khi hàng thế kỉ đã trôi qua. Chẳng ai còn nhớ được. Không ai cả ngoại trừ đám cây cối. Chúng không đếm thời gian theo năm. Nếu chúng tính theo cách này thì có lẽ hàng ngàn năm đã trôi qua, có lẽ còn nhiều hơn thế, kể từ cái ngày con cá sấu chui ra khỏi cái quả trứng có lớp vỏ da, dài không hơn một ngón tay cái của con người, thậm chí còn nhỏ hơn thế nữa. Nó có thể đã trở thành bữa tráng miệng cho một con diệc bạch hoặc một con chim ưng biển hay là con đại bàng đầu trọc. Nó cũng có thể bị nuốt bởi một con cá sấu lớn hơn. Đó là số phận của hầu hết các anh chị của nó. Nhưng ngay từ lúc mới nở nó đã là một con sấu lanh lẹ và khôn ngoan. Nó đã phát hiện ra tất cả những hang ổ bên dưới mặt nước, nó đã tìm ra những nơi tối tăm nhất để lẩn trốn khỏi những cặp mỏ sắc của những con chim lớn, của cò và sếu.

Nó cũng lẩn tránh những con cá sấu khác nữa, những con lớn hơn nó, và những con nhỏ hơn, ngay cả các anh chị em của mình. Khi nó còn nhỏ thì nó ăn các loại côn trùng, muỗi mòng và những con chuồn chuồn đập cánh xuống mặt nước. Lớn hơn một chút thì nó chén những con cá trê và nòng nọc. Nó cứ tiếp tục lớn hơn sau nhiều năm và kích thước của những con mồi của nó cũng tăng lên theo. Nó lặn sâu hơn để săn tất cả mọi sinh vật sống dưới nước nhưng nó cũng rất lạnh ? Trên mặt đầm lầy mềm nhão nơi mà nó ẩn nấp trong bùn, ngụy trang bằng bộ da dày nhấp nhô màu xanh nâu, tiếp màu với mặt nước và màu của đất bùn xung quanh nó. Nó nhanh chóng đánh chén ngay trên mặt đầm những con thỏ và sóc, hải ly và chồn vizon.

Sự kiên nhẫn của nó không hề có giới hạn và thính giác của nó thì rất nhạy bén. Nó biết rõ khi nào thì một con thú bị suy yếu hoặc bị thương và nó chờ đợi thời điểm đó, lần theo dấu vết con vật và tấn công. Cái chết diễn ra rất nhanh chóng vì nó không tra tấn con mồi. Nó chỉ túm lấy cổ họng nạn nhân, cắn vào cổ rồi kéo nó vào vũng nước màu nâu xỉn. Ở đó nó sẽ quay tròn con vật, một lần, hai lần, ba lần rồi lôi xuống đáy con sông nhánh và giữ ở đó. Một lát sau, khi cái xác con thú đã no căng nước con cá sấu chúa sẽ kết thúc bữa tiệc.

Sau đó nó sẽ nổi lên ngay dưới mặt nước và ngủ vùi cho đến khi lại tới giờ ăn tối.

Bất cứ con thú cả tin nào cũng có thể trở thành bữa ăn tối của nó: một con hươu, một con lợn cỏ peccary, một con cáo. Nó chẳng cần phải phân biệt. Bất cứ con vật nào, lớn hay nhỏ cũng đều là thức ăn cả. Trong lĩnh vực nguy trang thì nó đáng mặt bậc thầy, và nó biết rõ cách tránh những bãi cát yếu như thế nào. Nó đã từng thấy biết bao con thú bị chìm lìm ở những chỗ cát lún đó. Nhưng ngay cả khi chúng vượt qua được và bằng cách nào đó chúng có thể chạy thoát thì nó đã có mặt sẵn ở đó, chờ đợi với hàm răng nhọn sắc và những cái móng chân khỏe mạnh. Đợi chờ.

Liệu một con cá sấu có thể sống đến ngàn tuổi, hay thậm chí hơn nữa ? Ai mà biết được ? Và tại sao không nhỉ ? Trong khu rừng sâu tối đen và kín đáo này thì cá sấu không phải là sinh vật duy nhất sống lâu. Những cây cối mọc ở đây chắc chắn là còn sống lâu hơn nữa. Chúng biết rõ chuyện của tất cả muôn loài ở đây. Nếu một cây có thể sống đến ngàn năm hay hơn thì tại sao cá sấu lại không ?

Trước khi gã đàn ông đó phát hiện ra nó thì chỉ có vài sinh vật biết bơi lầy nằm giữa hai con sông Bayou Tartine và Tartine nhỏ là nơi cư trú bí mật của con cá sấu chúa. Chỉ có những con cá sấu khác cùng với đám cây cối và lũ chim chóc bay ngang qua đó biết mà thôi.

Và một kẻ khác nữa.

Kẻ bị nhốt trong cái bình đẹp đẽ nằm bên dưới cây thông già cao lớn đang kề cận với cái chết. Con cá sấu chúa nhấp nháy đôi mắt màu vàng của

nó và thì thầm, “Cũng nhanh thôi, bà chị. Thời điểm của chị rồi sẽ đến.”
Thế rồi nó lặn xuống dòng nước đầy bùn.

Nằm một mình trong cái nhà ngục câm lặng của mẹ, Grandmother nháy mắt. Có lẽ con cá sấu chúa đã sống ngàn năm nhưng mẹ, sinh vật nằm trong cái bình thì còn sống lâu hơn nữa. Lâu hơn rất nhiều.

P. MƯỜI HAI

TA HÃY XEM XÉT MỘT CON CHÓ SĂN THUẦN CHỦNG,

Một con chó được nuôi để rượt đuổi, để đi săn, để sủa vào những dịp trăng tròn. Ranger đã từng là một con chó như thế. Một con chó săn dòng dõi. Nó thuộc giống chó nổi tiếng về sự thính mũi. Nó có thể gí mũi vào sát đất là tìm thấy được đứa bé mới chập chững biết đi bị lạc qua cửa sau, phát hiện ra chỗ người lính cứu hỏa bị kẹt đằng sau đồng đồ nát còn cháy âm ỉ của một tòa nhà, khám phá ra con ngựa đã bỏ trốn khỏi bãi chăn được rào kín.

Phải, dòng chó săn thuần chủng thì nổi tiếng về tài đánh hơi. Nhưng một số khác, cũng giống như Ranger lại còn có thêm sự thính tai. Một con chó cứ bị cột mãi vào một chỗ trong bao nhiêu năm thì quen thuộc với tất cả mọi âm thanh xung quanh nó. Nó biết tiếng kêu của lũ ve sầu, tiếng của bọn chàng hiu, tiếng cọt két của những cây thông không bao giờ chịu đứng yên đang cắm rễ vào sâu trong lớp đất sét đỏ. Nó có thể phân biệt được tiếng gầm gừ trong họng của một con gấu trúc mẹ khi lũ con của nó đi chệch hướng quá xa, và nó nghe được tiếng vỗ cánh thật nhẹ của con cú to lớn với túm lông trên đầu trông như chiếc sừng đang lướt ngang qua bầu trời lúc chạng vạng.

Nó cũng nhận ra rõ rệt tiếng của chiếc xe tải nhẹ cũ nổ máy ầm ầm phóng ra khỏi sân mỗi buổi tối và cũng ừng ục nổ máy trở về nhà vào sáng hôm sau. Mỗi khi nó nghe tiếng động cơ ồn ào đó vọng đến từ xa, nó biết còn chính xác bao nhiêu lâu nữa thì chiếc xe sẽ xuất hiện trong sân và trong khoảng thời gian bao lâu nữa thì nó phải bảo đảm là con mèo tam thể sẽ trở về an toàn vào gầm sàn bên dưới ngôi nhà trước khi Gar Face bước ra khỏi chiếc xe, và tiếng cánh cửa sẽ rít lên khi mở ra rồi đóng lại đánh sầm.

Nó nhận ra tiếng nổ giòn giã của khẩu súng trường và cái cách viên đạn lao vút ra, xé bầu không khí ẩm ướt. Đó là những thanh âm thân quen đối với Ranger.

Nhưng giờ đây, lại có thêm một âm thanh mới vang vào hai tai nó, một thứ tiếng rung rung, mềm mại và trầm trầm. Bất cứ ai biết rõ về mèo đều có thể nhận ra thứ tiếng đó - tiếng rừ rừ thích thú của loài mèo.

Loài mèo nổi tiếng vì cái tiếng rừ rừ đó. Và đó là điều mà con mèo tam thể hay làm mỗi khi nó cuộn mình vào sát bên cạnh bộ ngực to lớn, an toàn và mềm mại của Ranger. Mỗi khi nghe thấy tiếng rừ rừ đó, Ranger lại nhận ra là nó cần thiết cái âm thanh ngọt ngào, thân quen đó biết bao. Nó khao khát có được một ai đó ở gần bên. Khi cuối cùng không còn cô đơn nữa thì nó mới nhận ra là mình đã từng ao ước trong suốt ngần ấy thời gian rằng giá mà sự hiu quạnh bớt đi được đôi chút. Có biết bao nhiêu là nhu cầu đối với một con chó già.

Và trong khi con mèo tam thể kêu rừ rừ lên bên tai nó, nó nhận ra là nó còn có thêm một nhu cầu nữa - được kể một câu chuyện. Khi còn ở một mình, sự cô đơn là cái nguồn vô tận hình thành nên những câu chuyện, và giờ đây khi nó không còn lẻ loi nữa thì những câu chuyện của nó bắt đầu tìm đường thoát ra khỏi cái giếng sâu đó. Khi con mèo tam thể lắng nghe, Ranger kể về thời thơ ấu khi còn là một con chó con của nó, khi mẹ nó dạy nó cách dí mũi xuống sát đất, làm thế nào để lần theo mùi, cách sủa lên mỗi khi đến kì trăng tròn như thế nào. Đó là thời kì trước khi Gar Face bắt nó về.

“Nhưng vậy là anh cũng đã từng có những khoảng đời tươi đẹp để nhớ lại,” con mèo thở thè.

“Phải,” nó phồng căng ngực ra đáp lại. Nó đã từng được sống những quãng đời lí thú.

Rồi con mèo tam thể kể cho con chó nghe về thời tươi đẹp của nó khi nó còn là một con mèo con cùng với các anh chị của nó, về tất cả những trò chơi mà chúng nó từng chơi, những trò chơi ngớ ngẩn của đám mèo con. Đó là thời trước khi nó bị đem đến nơi giam giữ chó mèo bị lạc chủ, trước

khi nó bị gia đình sống trong thành phố bỏ rơi và bị vứt bỏ bên lề đường. Trước khi nó gặp được Ranger.

Nó liếm đôi tai mượt như nhung của con chó săn. Con chó rất thích được như vậy. Nó thích được con mèo nhỏ bé liếm sạch đôi tai. “Em cũng có những quãng đời tươi đẹp để mà nhớ,” con mèo nói thêm. Rồi nó xích lại gần con chó hơn. Chúng có những khoảng thời gian để mà hồi tưởng. Thế nhưng thời điểm tươi đẹp nhất thì vẫn còn chưa xảy ra.

Những con mèo con !

Chúng ra đời vào một đêm trăng sáng. Con mèo tam thể sinh con khi nó nằm ngay trước ngực Ranger. Nó lắng nghe tiếng con tim vững chãi gõ nhịp trong ngực con chó trong khi lần lượt sinh ra hai con mèo con xinh đẹp. Một con đực và một con cái. Nó kinh ngạc vì sự giống hệt nhau đến kì lạ của chúng, hai con mèo con giống nhau như đúc. Một màu lông bạc suốt từ đầu đến chân. Bạc như những ngôi sao đang lén nhìn trộm xuống qua bầu trời đêm. Chúng hoàn toàn giống nhau. Nhưng rồi nó nhìn lại thêm một lần nữa, nhìn vào con mèo đực. Ở trên trán của nó là một mảng lông rất nhỏ màu trắng, nằm ngay phía trên đôi mắt. Một vầng trăng lưỡi liềm nho nhỏ. Phải, chú mèo con bé nhỏ của nó có mang một dấu vết riêng hình mặt trăng. Rồi nó nhìn sang cô mèo con, nhỏ bé và tròn trịa, đang mỉm cười.

Con mèo tam thể biết là rất hiếm khi nào mà một con mèo con lại được sinh ra trước sự hiện diện của một con chó săn. Nó nghĩ, chắc chắn rồi, điều này sẽ đem lại điềm lành cho chúng. Sẽ đem đến cho các con của nó sự dũng cảm.

Cầu trời, đó chính là điều mà những con mèo con này sẽ phải cần đến.

Lúc mới sinh ra thì chúng rất nhỏ bé, không lớn hơn ngón chân cái của Ranger, cũng không to như thế và tất cả những gì chúng làm là thốt ra những tiếng thút thít nho nhỏ gần như không thể nhận thấy. Trong suốt nhiều ngày chúng cứ rúc vào bên dưới mẹ chúng, bám chặt vào bầu sữa mẹ. Đối với Ranger thì chúng chỉ toàn là rên rỉ với bú sữa, nhỏ xíu đến nỗi mà ít khi nó để tâm đến chúng. Nhưng những con mèo con lớn lên rất nhanh. Những tiếng khóc thút thít và bú sữa chỉ là tạm thời thôi.

Chỉ sau một thời gian ngắn, chúng mở mắt và bắt đầu mạo hiểm rời xa con mèo mẹ. Đầu tiên thì chúng lảo đảo. Rồi chúng đi chập chững. Và trước khi đạt đến kích thước bằng cái mũi của Ranger thì chúng bò. Chúng bò lên cái gì, hoặc đúng hơn là chúng bò lên con vật gì ? Chính là Ranger ! Chúng thọc sâu những cái móng bé tí vào bộ lông đỏ màu đồng của con chó.

Không có người cha nào tự hào về đàn con của mình như vậy. Ranger trông nom cái gia đình mèo của nó như các vị pharaoh túc trực bên dòng sông Nile, như những vì sao canh phòng cho Trái đất đang say ngủ, như bãi biển bảo vệ cho đại dương. Nó không bao giờ rời mắt khỏi bọn trẻ, chỉ chớp mắt khi chúng đã ngủ yên, chỉ dám ăn khi chúng đã ăn xong. Và điều mà nó thích nhất là lắng nghe tiếng rừ rừ của bọn mèo con. Không còn gì đáng yêu hơn.

P. MƯỜI BA

Ở MỘT GÓC KHÁC CỦA KHU RỪNG, CÁI CÂY GIÀ

Mọc bên cạnh con sông nhánh đã rụng dần những cành nhánh ở trên ngọn. Chúng rơi rụng từng cái một trên nền đất, theo sau là những cành mọc thấp hơn. Từng chút một, cái cây cũng dần thấp xuống.

Và cái bình cũ kĩ bị chôn giữ bên dưới đám rễ cây cũng được nói lỏng ra từng chút, từng chút một. Cái bình cũ đó.

Trước khi người thợ gốm của thời xa xưa cho cái bình vào lò nung, bà ta đã ấn ngón tay cái của mình lên mặt lớp đất sét đỏ mềm hàng trăm lần hết chỗ này đến chỗ khác, tạo ra hàng trăm hình trăng lưỡi liềm.. xếp thành dãy trên miệng bình. Ở bên trong bình, sinh vật bị giam giữ đang khe khẽ cự mình. Ôi cảnh bị giam cầm.

Và những cây khác, cây nhựa ruồi, cây tử châu, những cây sồi đỏ đang rung rinh tán lá bên dưới những vì sao đang quan sát và vầng trăng đang le lói tỏa sáng.

“Grandmother,” chúng xì xào. “Grandmother đang thức dậy.”

Sẽ sớm thôi nói, thời điểm của ta đang đến. Sắp đến rồi !

P. MƯỜI BỐN

MỤ ĐÃ BỊ BẮT GIỮ CẢ NGÀN NĂM RỒI.

Nhưng mụ còn già hơn thế rất nhiều. Nữ yêu tinh Lamia. Mụ là chị em họ của các nàng tiên cá, các nữ thủy thần, những sinh vật thần thoại mang hình dạng hải cẩu to lớn có thể biến hình thành người được biết đến với tên selkies, có lẽ là thế hệ cuối cùng của dòng giống nhà mụ. Khoác lên người lớp da rắn, mụ bơi ngược lên thượng nguồn dòng sông lớn ở phía đông, con sông bạc Sabine. Mụ bơi trong lớp da đầy vảy, màu đen bóng đến nỗi như ngả sang màu xanh thẫm. Nó trơn bóng quá thành ra như đang chiếu sáng lấp lánh. Đã mười ngàn năm nay mụ đã bơi qua bảy đại dương, nổi bông bênh trên vùng biển Sargasso vĩ đại, bơi lượn theo các dòng nước mạnh mẽ. Ôi, mụ yêu các đại dương rộng mở biết bao.

Nhưng có một lần mụ tìm thấy một cánh rừng thông rộng lớn, tại rừng thông này, mụ trượt ra khỏi dòng nước mặn và trườn lên mặt đất bùn lầy. Mụ nhìn quanh con sông nhánh sâu có dòng nước chảy lờ đờ với đầy những rùa và cá, những cây cọ lùn vĩ đại, rất nhiều loài gặm nhấm, thật là nơi lí tưởng để săn mồi. Mụ yêu thích khoảng tối từ những thân cây đang chào đón, những cây sồi và cây bách hương, những cây sồi đỏ shumard và cây liễu. Và còn những con rắn nữa ! Có đến hàng triệu các bà con bò sát của mụ ở đây, những con rắn san hô nhỏ và độc chết người, những con rắn hổ mang màu đồng, những con rắn viper và các anh chị em họ rắn chuông của chúng.

Chào Baaaaà chiiiiii chúng lên tiếng. Không khí rộn lên tiếng vo vo từ giọng của chúng. Mụ lắng nghe thêm một lần nữa.

Chào Baaaaà chiiiiii ! ! ! Tiếng kêu của chúng động lại trên da mụ. Từ khắp nơi trong khu rừng đều vang lên tiếng ri ri với tiếng kêu của những đứa em họ của mụ, đủ các cỡ từ lớn đến nhỏ và cỡ trung. Một lần nữa, chúng lại lên tiếng kêu gọi mụ.

Chào Baaaaà chiii

“Ái chà”, mụ đáp lời, “đã về đến nhà rồi.”

Và rồi mụ ở lại đó, lâu đến nỗi mụ đã trở thành một thành viên của khu rừng như những con beo lặng lẽ và những con gấu đen, ở lại lâu đến nỗi mụ được biết đến như là Grandmother Moccasin. Suyt. Đừng có nhìn vào cái hố miệng bông gòn đó. Chớ có nhìn vào.

P. MƯỜI LĂM

**Ở DƯỚI ĐÁY CON SÔNG BAYOU
TARTINE SÂU VÀ**

Đầy bùn, con cá sấu chúa ngoi lên mặt nước. Hôm nay nó đã chén một tá rùa. Bị tóm lấy khi chúng còn đang ngủ trên một cái rễ cây bách được ánh mặt trời chiếu vào thành những vết lốm đốm sáng. Lúc nào cũng vậy. Trước khi đêm xuống là nó sẽ ăn một con ếch ương lớn, một con chồn vizon bị thương và thêm vài con cá. Cá là món ăn cơ bản của nó, một con cá rô bằng cỡ nắm tay và một con cá da trơn làm tổ ở đáy sông, thế nhưng nó thích ăn các động vật sống trên cạn hơn. Chúng không mặn chát như cá.

Hãy coi chừng đấy.

P. MƯỜI SÁU

MỘT BUỔI SÁNG NỌ, RANGER HỎI MÈO MẸ XEM

Liệu chúng có thể đặt tên cho lũ mèo con hay không.

“Tất nhiên rồi,” mèo mẹ trả lời. Ranger biết đây là một công việc quan trọng, và nó không hề xem nhẹ chút nào. Nó đã có sẵn một cái tên dành cho con mèo cái. “Anh nghĩ Sabine là một cái tên dễ thương.”

Khi con mèo tam thể ngược nhìn nó, nó kể cho con mèo nghe về Sabine, con sông có dòng nước màu sáng như bạc phân cách Texas và Louisiana, con sông chảy thẳng ra biển. Dòng Sabine. Nó nhớ là đã từng nhìn thấy dòng sông này từ rất lâu khi nó hãy còn là một con chó nhỏ. Một dòng sông đẹp đẽ. Tràn đầy ánh trăng. Sabine. Đó là một cái tên hay. Và nó liếm con mèo cái nhỏ với cái lưỡi dài nghe đánh soạt một phát. Sabine. Con mèo con ngồi thẳng người lên như ướm thử cái tên vào người. Cái tên rất hợp với con mèo cái. Nó liếm chân và cọ vào hai tai.

“Thế còn thằng con trai thì sao ?” con mèo tam thể hỏi.

Ranger nhìn vào con mèo đực nhỏ, nhìn vào vầng trăng lưỡi liềm trên trán nó. Ngoại trừ cái vết màu trắng hình mặt trăng ra thì hai con mèo con trông rất giống nhau khi mới sinh. Nhưng khi chúng lớn lên thì Ranger để ý thấy là bộ lông con mèo đực nhỏ đã trở nên đậm màu hơn một chút so với chị gái của nó, Sabine. Thực ra thì màu lông của nó giống như lông con possum, không bạc nhiều quá đến nỗi chuyển thành xám. “Cái tên Possum được không ?” con chó hỏi.

“Con không chịu đâu ! ! !” con mèo đực nhỏ giãy nảy. Nó không muốn phải mang cái tên Possum !

Chị nó phá ra cười. “Possum !” Nó nhìn con mèo chị té nhào ra sau cười rũ rượi. Nếu mà chị nó phải mang cái tên này thì hẳn là nó cũng cười phá lên như vậy. Ôi cái tên Possum !

Mèo mẹ liếm lên mặt con trai. Rồi nó lùi lại và nhìn vào mặt con mèo đực. Vầng trăng bằng lông dường như đang chiếu sáng. Khi nó nhìn, nó thấy con mèo đực đang cào con mèo chị và kéo con bé ngã nhào xuống trông như một quả bóng bằng lông mèo đang ngọ nguậy. Mèo mẹ bật cười vì cái vẻ tinh nghịch của đứa con trai.

“Phải rồi,” nó kêu lên. “Tên Puck”

Puck thì nghe hay hơn Possum nhiều.

Ranger lúc lắc cái đầu đến nỗi hai tai của nó đập phành phạch vào cổ. “Puck.” Nó để cái tên đọng lại trên lưỡi một lúc. Tên này nghe hay đấy, nhanh nhẩu và thông minh như chính bản thân con mèo đực vậy. Rồi nó phát ra thành tiếng. “Puck.” Con mèo tam thể mỉm cười. Vậy thì ta chọn tên Puck.

Puck và Sabine. Một bộ xứng đôi.

P. MƯỜI BẢY

CÓ NHIỀU LOẠI THÔNG TIN. MỘT SỐ THÌ ĐƯỢC

Chuyến giao qua dây thép, một số thì được gửi đi bằng ngựa, một số thì được viết ra trên một mẫu giấy nhỏ, gấp lại và cho vào bên trong một cái chai rồi thả ra biển để trôi theo những luồng nước ấm của dòng Gulf Stream.

Cây cối cũng truyền đi những thông tin của riêng chúng. Ở đây, bằng các thứ ngôn ngữ riêng của cây bông và cây sồi, của cây ô rô và cây mận, chúng thông báo cho nhau biết tên của đứa con trai và đứa con gái mới đến.

Và ở sâu bên dưới gốc cây thông già đang hấp hối, những cái rễ cây ôm chặt lấy cái bình cũng đang rung lên. Một đứa con trai. Một đứa con gái. Và sinh vật nằm bên trong bình cựa mình.

Con gái. Trước đây cũng đã từng có một đứa con gái khác. Phảiiii ! ! ! Grandmother nhớ đến nó, đứa con gái mà mẹ yêu thương nhiều hơn bất kì ai khác, nhiều hơn những làn gió nhẹ ban đêm hay con sông nhánh nước mận hay thậm chí hơn cả người đàn ông đã từng là chồng mẹ. Hơn cả thế. Ồ phải, Grandmother đã từng rất yêu thương đứa con gái xinh đẹp của mẹ. Đứa con gái đã bị đánh cắp. Bị đánh cắp khi mẹ đang ngủ. Mẹ quật cái đuôi vào vách bình cứng rắn.

Trả giaaaaamẹ rít lên. Sẽ phải trả giá.

P. MƯỜI TÁM

KHOẢNG KHÔNG GIAN BÊN DƯỚI NGÔI NHÀ ĐỒ

Nghiêng là quê hương của Puck và Sabine, là ngôi nhà duy nhất mà chúng từng biết. Với Puck và Sabine thì đây là nơi mà chúng nằm rúc vào với mẹ mèo tam thể và Ranger. Ở xứ sở này là nơi chúng ngủ, ở đất nước này là nơi chúng mơ màng, nhưng đây cũng là dải đất của những trò vui bất tận, chứa đầy những thứ rất thú vị để mà khám phá. Đây là đôi ủng củ mà da đã mốc meo và rạn nứt. Đây là cái sọt đựng cá bằng gỗ đã bị mòn vẹt, bị nhét vào dưới này một cách cầu thả suốt bao nhiêu năm và đã bắt đầu mục. Chúng có thể tìm thấy ở đây đủ loại chai lọ với thùng và hộp, đủ thứ đồ thừa vật vãnh. Đủ mọi chỗ cho những con mèo con lẩn trốn, leo trèo và ngã nhào xuống. Lãnh địa này nằm bên dưới căn nhà nghiêng, cái gầm sàn, không quá rộng để cho mèo mẹ tam thể và chó săn lúc nào cũng có thể để mắt đến bọn trẻ. Cả hai đều biết là Gar Face sẽ không cư xử tử tế với bọn mèo con. Và chúng thường bảo với lũ trẻ, “Đừng ra khỏi khu vực an toàn của Gầm sàn ! Chớ bao giờ bước ra Khoảng trống, trong bất kì hoàn cảnh nào.” Đó là một quy định nghiêm ngặt.

Các con sẽ được an toàn trong Gầm sàn.

Thế nhưng đối với Puck và Sabine thì Gar Face chỉ là tiếng động mà chúng nghe thấy mỗi khi gã bước ầm ầm ngang qua phía trên trần gầm sàn, hắn chỉ là một đôi ủng đi những bước huỳnh huỵch xuống nhà vào ban đêm và quay trở lại lúc sáng sớm. Hắn là một sinh vật có thói quen đều đặn. Rời khỏi nhà vào đúng lúc mặt trời lặn, đôi khi phóng đi trong chiếc xe tải không mui cũ kĩ, đôi khi thì đi bộ ra ngoài, và luôn luôn quay trở về ngay trước lúc mặt trời nhô lên.

Hầu hết các buổi sáng hắn đều nhớ cho Ranger ăn. Vào những ngày như thế, mèo mẹ sẽ đợi cho đến khi nó nghe thấy hắn ngừng di chuyển phía trên

đầu chúng. Rồi thì Ranger sẽ mời nó cùng ăn trong cái tô đựng thức ăn của con chó. Mèo mẹ sẽ bò ra và ăn thật nhanh, ngoái nhìn lại sau vai để chắc chắn là bọn mèo con vẫn còn đang ngủ. Nó sẽ cho chúng ăn sau đó, nhưng trước tiên thì nó phải đổ cho đầy cái bụng của mình đã.

Một vài buổi sáng thì Gar Face quên không để thức ăn, hoặc là hẳn không quên mà đơn giản chỉ là vì hẳn không muốn làm. Những lúc như vậy thì Ranger lại để mắt trông chừng bọn mèo con trong khi mèo mẹ lên ra ngoài. Nó là một con mèo giỏi săn mồi. Thường thì nó đem về nhà một con chuột ngon lành hay là một con thằn lằn nóng nảy. Chỉ có thế thì chẳng đủ cho một con chó cỡ Ranger nhưng nó không bao giờ than phiền. Dù sao cũng còn tốt hơn là một cái đĩa trống trơn. Nó thường nhìn con mèo mẹ bước đi và ước ao giá mà nó có thể được đi cùng, có thể làm sao đó để bắt đứt sợi dây xích, sợi dây đã buộc chặt nó vào cái cột bên dưới hàng hiên.

Đã bao lâu rồi cái thời mà nó còn được tự do chạy băng qua rừng ? Nó cũng không chắc là lúc này những cái chân già yếu của nó còn có thể mang nó đi được nữa, nhất là cái chân bị thương, cái chân hãy còn mang một viên đạn nhằm đích, viên đạn hãy còn nằm trong chân trước của nó. Có lẽ là không đi được xa đâu. Nhưng cũng có thể là đủ xa để bắt một con sóc hay một con gấu trúc hoặc một con thỏ và đem con mồi về nhà cho cả gia đình. Gia đình của nó. Một gia đình kì lạ - một con chó săn già, một con mèo tam thể cùng với hai con mèo con của chúng.

P. MƯỜI CHÍN

CÂY CỐI LUÔN SẴN SÀNG DÀNH TẶNG CHO

Chúng ta những nơi cư trú. Chim hồng tước và chim cổ đỏ thì làm tổ trên các cành cây. Chồn hôi và thỏ thì làm tổ ở gốc những cây to. Bọ cánh cứng và kiến thì đào bới bên dưới lớp vỏ cây.

Nhưng cây thông già nua mọc bên con sông nhánh thì sao ? Cái cây đã từng bị đánh bởi một cú sét đơn độc vào hai mươi lăm năm trước ? Hiện giờ thì chiều cao của nó đã hạ thấp xuống chỉ còn có phân nửa, những cành nhánh ở trên cao đã rơi sầm xuống đất. Thớ gỗ của nó, ngày xưa đã từng rất dày dặn và vững chãi nay đã bị mềm đi, trở thành chỗ ở lí tưởng cho sâu bọ và côn trùng và những cư dân nhỏ bé khác, đôi khi là một con chuột đồng hay một con kì nhông.

Cây thông già này đã từng là nơi cư trú cho các gia loài vật của nhiều thế hệ, nay đa số đã rời đi. Nhưng vẫn còn một sinh vật không bỏ đi, một sinh vật bị giam giữ giữa đám rễ rối chằng chịt.

Mụ vẫn còn ở đây.

Trong cái bình tuyệt đẹp của mụ.

Ngay tại đây.

P. HAI MƯƠI

CÂY CỐI CÓ TRÍ NHỚ RẤT BỀN BỈ, KÍ ỨC ĐƯỢC

Lưu giữ trong các mắt gỗ, trong vỏ cây và trong bột gỗ. Hãy hỏi thử đám cây mà xem và chúng sẽ đưa bạn trở về một ngàn năm trước đó, trước khi Grandmother bị bắt giam vào trong cái bình, khi mẹ còn trườn qua những cành nhánh của cây đu già, cây sồi blackjack và những cây dễ rộp bóng. Từ một ngàn năm trước thì khu rừng này thậm chí đã già nua lắm rồi và mẹ cũng vậy. Cuộc sống hằng ngày của mẹ tràn đầy tiếng chim và tiếng dế gáy. Mẹ say sưa chè chén trong ánh trăng sáng bóng như sáp và trôi trên những dòng nước mềm mại, mát rượi của những kênh rạch. Mẹ hay thiếp đi trong giấc ngủ ngày trên những tấm lưng rộng của đàn cá sấu đang thả nổi như những khúc gỗ trên những nhánh sông bốc mùi hôi mốc. Đặc biệt là trên lưng của một con cá sấu, con lớn nhất trong đám.

“Bà chị,” nó kêu mẹ. “Chào cậu em,” mẹ đáp lại. Hai con thú sống được ở cả hai môi trường dưới nước và trên cạn.

Chúng cùng nhau nằm duỗi dài trên đôi bờ ngập nằng của con sông nhánh Bayou Tartine và cùng ngủ gà gật trong những buổi trưa uể oải. Con cá sấu thường mang đến cho mẹ một con cá mặn chát và đến lượt mình, mẹ cũng tặng lại nó một con thỏ rừng đầm lầy hay một con cáo.

“Em cảm ơn bà chị,” nó thường nói thế và thán phục những chiếc vảy lưng linh của mẹ.

Và mẹ, mẹ cũng cảm ơn nó và chú ý đến đôi mắt vàng lấp lánh của nó.

Thế nhưng mặc cho tình cảm quý mến mẹ dành cho con cá sấu chúa, mẹ vẫn mong mỏi có được một con thú có hình dạng giống mẹ, một đồng loại. Ngay tại đây trong cánh rừng đầm lầy này, có hàng triệu con rắn, cả rắn độc lẫn rắn lành. Nhưng chẳng có rắn nào có cùng nguồn gốc dòng giống xa xưa với mẹ, một lamia khác.

Ôi chao, loài lamia, sự pha trộn giữa loài rắn và loài người.

Dòng máu chảy trong cơ thể vừa lạnh lại vừa nóng.

Rắn.

Người.

Ssssitttt.

Đúng vậy, loài người đã từng sống trong khu rừng này một ngàn năm trước đây, những con người được gọi là người Caddo. Grandmother đã từng thấy họ trong những làng mạc dọc theo con sông lang thang. Mụ đã từng trông thấy họ tụ tập bên mép nước, lắng nghe họ hát lên những khúc ca, nhìn họ nhảy múa những vũ điệu của họ và trông giữ bọn trẻ con.

Những con người.

Grandmother có biết về loài người.

Chẳng phải mụ đã từng yêu thương một hậu duệ của Adam đó sao ? Chẳng phải mụ đã từng có lần lột bỏ lớp vảy sáng loáng, đen bóng đến nỗi ngả sang màu xanh thẫm và mặc vào lớp da người của chính mụ, nhẵn mượt và mềm mại ? Chẳng phải mụ đã trao con tim rộng mở và khoan dung của mụ cho người đàn ông đó sao ? Đã một lần ?

Kí ức của rắn thì rất dai dẳng, và Grandmother luôn hồi tưởng câu chuyện tình đó. Nhớ lần hai cánh tay mụ ôm choàng lấy người tình yêu mến của mụ, nhớ lại giọng nói của chàng tuôn chảy vào tai mụ, nhớ lại bàn tay chàng chạm vào lưng mụ. Chẳng phải mụ đã yêu chàng nhiều đến nỗi mụ đã rời bỏ gia đình trong nước của mụ, những người anh chị em họ nhà rắn, những sinh vật sống trong lòng biển ấm áp và lung linh sáng bạc đó sao ? Chẳng phải vậy sao ?

Và chẳng phải là chàng đã phản bội mụ sao ? Chẳng phải là đôi tay chàng đã ôm choàng một người khác rồi sao ? Ssssittt ! ! ! Mụ hãy còn nhớ rõ điều ấy.

Nọc độc dâng lên trong miệng mụ mỗi khi nghĩ về điều đó. Mụ đã sống trong thế giới con người và chỉ tìm thấy ở đó toàn những điều đau đớn khổ sở. Vì vậy mà mụ lại chui vào lớp vảy đẹp đẽ của mình và trườn vào lòng biển Aegean ấm áp, rời bỏ mãi mãi con người bội bạc và đồng loại của hẳn. Trong hàng ngàn năm mụ sống dưới nước, luôn lẩn tránh những bờ biển

châu Phi và Majorca, những bãi biển Baja tràn đầy ánh nắng, những ngọn núi đá ở Newfoundland và xứ Wales và những bãi cát đen tuyền - những hòn đảo Thái Bình Dương. Mụ luôn ở trong lòng biển sâu và xanh thẳm.

Có một quy luật thế này: Một khi mà một sinh vật có phép thuật quay trở lại lột thủ vật của nó thì nó sẽ không thể quay trở lại làm người. Với Grandmother thì quy luật này cũng ổn. Mụ luôn sẵn sàng chọn lựa những người anh em họ bò sát hơn là con người. Mụ sẽ ở mãi trong bộ tộc của những con rắn hổ mang sống trong nước, nổi tiếng vì những cái hàm như những bẫy bằng thép của chúng.

Nhiều thế kỉ sau đó, khi đang xoay tròn người trong bình mụ nhớ đến một người đàn ông khác. Một người đàn ông với những chiếc lông chim màu đồng cài trên tóc. Nhớ lại hẳn đã đánh cắp con gái của mụ thế nào. Đôi mắt mụ lóe sáng trong bóng tối thù hằn.

Nọc độc lại đọng thành vũng trong hốc miệng trắng như bông của mụ.

Seeẽ sơ sơm thooôi ! ! !

P. HAI MƯƠI MỐT

TRƯỚC KHI MỘT CON NGƯỜI TRỞ THÀNH ĐÀN

Ông thì hẳn phải là một thằng con trai. Gar Face đã từng là một thằng con trai khi nó bước đi trong cánh rừng, một thằng con trai với bộ mặt méo mó đầy sẹo, thằng con trai bỏ lại sau lưng cái cầu tàu bám đầy hắc ín của luồng dẫn vùng Houston.

Lần đầu tiên nó trượt chân ngã trong khu rừng ẩm ướt, khắp nơi trong cơ thể nó đều đau nhức. Mặt nó đau nhói vì vết thương sưng phồng do cha nó tặng cho. Nhưng những bộ phận khác trên cơ thể nó cũng rất đau đớn. Hai chân nhức nhối vì đi bộ. Miệng bỏng cháy vì khát nước, bàn tay mỏi nhừ vì cứ phải ghì chặt lấy khẩu súng trường của cha nó. Dạ dày đau rát trong cơn đói.

Nó cứ loạng choạng đi như thế suốt nhiều ngày xuyên qua khu rừng, cứ đi sâu mãi vào trong bóng tối nơi mặt đất lép nhép bùn dưới bước chân nó và từng đám rêu dày treo dưới những cành cây như những mớ râu rối bù của một người khổng lồ thời xa xưa. Nó chẳng buồn luyến tiếc mặt trời rọi ánh sáng vào bộ mặt buồn khổ của nó nhưng mặt đất xa lạ thì cứ nuốt dần nó. Những tiếng động trong rừng bằng những cách riêng của mình cứ cửa vào các dây thần kinh của nó.

Bất chấp điều đó, nó cứ đi xa hơn, xa mãi vào trong bóng tối.

Khi cuối cùng gặp phải con sông nhánh chảy xiết, nó trượt xuôi bờ sông và dầm mình vào dòng nước mặn và dù cho vị nước lờ lợ, nó vẫn cứ uống lấy uống để. Rồi nó bò lên bờ sông bên dưới cây thông cao chót vót.

Nó cố gắng chớp mắt nhưng không thể ngủ được. Cái đói cứ đánh thức nó, cái đói cứ bốc lên, rỉ ra từ từng lỗ chân lông, xuyên qua khắp cơ thể nó. Nó cố gắng trấn áp cái đói bằng cách ăn những cọng cỏ mảnh mai mọc lên trong một khoảnh nhỏ được ánh mặt trời chiếu tới. Nhưng bấy nhiêu đó thì

chẳng bỏ bèn gì với một thằng con trai đang sức lớn. Phải, dù gì nó vẫn còn là một thằng con trai và nó cần nhiều hơn thế.

Trước đó, nó đã từng cố gắng nhằm bắn những con thú nhỏ như thỏ, sóc, possum thế nhưng nó là một tay súng tệ hại. Bây giờ chỉ còn có một viên đạn duy nhất. Nó nên tìm một mục tiêu lớn hơn, một con thú dễ bắn trúng hơn.

Nó tựa mình vào cái cây khổng lồ và chờ đợi bên dòng sông nhánh. Đợi chờ. Nó cố trấn tĩnh trước những tiếng kêu tang tóc của con cú và bản đồng ca oang oang của bầy ễnh ương. Nó ngồi bất động như một thần cây.

Cuối cùng, khi mặt trời bắt đầu biến mất thì nó nghe một tiếng sột soạt ở hướng bắc. Một cái gì đó to lớn đang di chuyển về con sông nhánh từ phía đối diện. Nhanh chóng và im lặng, nó lội ngang qua con sông nước mặn và thận trọng đi trên đầu ngón chân về phía bờ bên kia. Ở đó, ngay trước mặt nó, không xa hơn hai mét là một con hươu đuôi trắng, một con hươu đực. Con hươu quay lại và nhìn thẳng vào nó. Trong suốt một giây cả hai chẳng dám động đậy. Gar Face chậm chậm giương súng lên và canh cho con thú nằm vào tầm ngắm. Mồ hôi chảy xuống mặt và làm cay xè đôi mắt nhưng nó không dám chớp mắt. Con hươu lúc lắc cái đầu rồi quay đi. Thằng bé đâm hoảng. “Đừng,” nó thở hốt lên. Nó không thể để cho con vật thoát đi: nó siết chặt cò súng và bắn.

Khi tiếng nổ vang lên, hàng ngàn con chim bay vụt lên không từ mọi phía xung quanh nó. Nhưng nó vẫn đứng yên bất động. Đó là một đòn trực tiếp và nó có thể nhìn thấy nơi viên đạn cắm vào bên hông con hươu, nó đang ở gần sát bên con vật. Thế nhưng thay vì ngã xuống thì con hươu lại phóng vút đi. Ngay khi viên đạn chạm trúng mục tiêu thì con hươu đực biến mất. Nỗi hoảng sợ dâng lên trong cổ họng thằng bé. Nó không thể để sống con vật. Không thể được. Nó siết chặt khẩu súng của người cha và lấy đà chạy theo con hươu.

Nó không nhìn thấy bóng dáng con vật mà chỉ có thể chạy đuổi theo tiếng động từ con thú đang phóng xuyên qua khu rừng. Nó nghe được tiếng tanh tách của những đôi chân và tiếng những chiếc móng hươu gõ vội vã ngay phía trước nó. Nó chạy theo. Những nhánh cây quật vào bộ mặt đau

nhức của nó, liên tục xé toạc da nó. Nó vấp ngã bổ nhào lên những rễ cây. Từng đám dây leo đầy gai móc vào mắt cá và kéo chân nó lại, thọc sâu vào quần nó. Mặc kệ, nó vẫn cứ chạy.

Tim nó đập thành thịch theo nhịp của cơn đói, của sự đau nhức, của sự thèm muốn, của nỗi khát khao mãnh liệt. Nó không thể nuốt xuống vì phổi đang thiếu không khí. Cũng không thể nhìn thấy gì vì hai mắt bị bóng đen che kín. Nhu cầu cấp thiết kết tinh trong hình dạng của thằng bé tồi tệ. Nó vẫn cứ chạy. Hai bên hông nó đau buốt. Mặc kệ, nó vẫn cứ phóng vào bóng tối, chạy theo sau tiếng động của con hươu đang phóng đi sầm sập.

Nó đã chạy được bao lâu rồi ? Nó cũng không biết. Đã một giờ ? Cả đêm ? Hay suốt cuộc đời ? Đột nhiên nó thấy cảm giận con hươu vì đã bỏ chạy, vì đã lấy đi viên đạn cuối cùng của nó như một tên ăn trộm. Lòng căm hờn dâng lên đầy bụng nó. Nó cảm thấy gan ruột mình bỏng rát. Một khi sự căm giận đã nổi lên thì nó dâng trào khắp nơi. Nỗi giận con hươu trở thành sự căm hận dành cho người cha thô lỗ và người mẹ đã bỏ đi, căm hận cái thành phố mà nó đã bỏ lại sau lưng cho đến khi tất cả những nỗi niềm đó hòa trộn lại với nhau và biến thành một sự mặc cả, một giao kèo cá cược giáng một cú vào lòng căm giận. Gar Face biết rằng nếu con hươu trốn thoát được thì chính nó sẽ phải chết, chết vì đói. Nhưng nếu như nó chiến thắng thì nó sẽ ở lại đây và hưởng phần. Đó là một thỏa thuận.

Nếu như nó đánh bại được con hươu thì nó sẽ cai trị khu rừng này, những cái cây đáng ghét và dòng nước mặn chát, khu rừng già bị lãng quên này. Đúng vậy, nơi này sẽ thuộc về nó.

Sự đánh cược thúc đẩy nó, cuốn nó đi. Phải tìm cho bằng được con hươu hoặc là chết. Nó cứ chạy. Bóng tối dày đặc hơn. Tất cả những gì nó còn lại là một khẩu súng trường hết đạn, một bộ mặt méo mó và sự thúc giục của trò đánh cược của chính nó. Nó thoát ra khỏi cảm giác đau nhói ở hai bên sườn, nó không nhận thấy máu đang chảy ra khỏi lỗ mũi và nhỏ giọt vào miệng nó, không cảm thấy hai gót chân đang phồng giộp lên. Nó sẽ vẫn cứ chạy mãi cho đến khi một trong hai, hoặc là nó hoặc là con hươu phải đổ gục xuống. Nó sẽ phải mất những gì, điều đó không quan trọng ? Nó cứ cắm đầu chạy.

Con hươu đang ở ngay phía trước nó. Bóng đêm quay tròn xung quanh, mặt đất nghiêng ngả. Nó thở hỗn hển để đón lấy không khí. Nhưng nó vẫn cứ chạy, chạy theo sau con hươu đang phóng vút đi cho đến khi cuối cùng thì nó vấp phải một cái rễ to và ngã đổ sầm lên cánh tay nó, đứt ra từng mảnh da trong một cơn đau mới bùng lên. Khẩu súng trượt văng ra và rơi vào bên cạnh thân một cây dẻ.

Nó nằm đó mất một lúc lâu, máu chảy dồn lên hai tai. Nó không còn nghe thấy tiếng động từ con hươu nữa, con vật đã chạy thoát. Một dòng máu chảy nhỏ giọt từ cái miệng khô khốc của nó. Chẳng còn gì sót lại cả. Nó không thể di chuyển được. Nó cảm thấy ngạt thở vì một đám đờm dãi hòa lẫn với máu và khạc ra. Một sự tĩnh lặng bao quanh nó, lấp đầy hai tai nó. Nó thậm chí còn không nghe được tiếng thở hỗn hển của chính nó đang dâng lên từng đợt. Cuối cùng thì hơi thở của nó cũng dần chậm lại.

Nó nhắm nghiền mắt. Nó sẽ nằm lại đây cho đến khi chỉ còn là một mớ xương và mấy mảnh quần áo rách nát phủ lên da nó. Nhưng rồi nó chợt nghe thấy một tiếng động nhẹ chỉ cách nó chỉ khoảng hơn một mét. Tiếng thở nhẹ. Vật đó đang thở chẳng ? Nó nhồm dậy trên hai đầu gối và lắng nghe. Yên lặng. Nó nghe lầm chẳng. Nó rập mình sát xuống lớp lá thông dày. Nó đã kiệt quệ. Từng cơ bắp trên thân thể nó rên xiết vì đau đớn. Màn đêm chạm vào da nó nghe dày đặc. Đặc sệt và tối tăm.

Nhưng không, tiếng thở hỗn hển đó lại vang lên. Không phải tiếng nó thở. Nó cố nhắc mình lên trên hai bàn tay và hai đầu gối rồi bò về phía tiếng động. Hẳn cái đó là con hươu. Chỉ cách nó có vài bước chân thôi, nó nhìn thấy cái bóng màu đen nằm bên cạnh nó, nhìn thấy hình dáng của cơ thể con vật in trên lớp cỏ dày nơi nó đã ngã xuống, nhìn thấy sự sống đang thoát ra khỏi cái cơ thể đó. Gar Face chớp lấy con dao và kết liễu.

Cuối cùng thì đêm nay nó cũng có cái để ăn. Nó nhắc mình ngồi dậy và vươn tay về phía bầu trời. Đó là khi mà nó nhận thấy là nơi nó đang đứng không phải là trong cánh rừng rậm mà là trên một bãi cỏ rộng mở. Bầu trời uốn thành một mái vòm bên trên đôi tay nó, và trong một khoảnh khắc hàng triệu ngôi sao nhấp nháy nhìn xuống nó, nhưng chỉ trong một tích tắc thôi, vì ngay sau đó, một cơn bão băng ngang qua khu rừng và xóa nhòa những

tia sáng sắc nhọn của những ngôi sao. Một cơn mưa nhỏ bắt đầu rơi xuống. Gar Face ngồi thụp xuống cạnh con hươu đang nằm gục và lần đầu tiên kể từ khi rời bỏ người cha nát rượu nằm trên sàn phòng khách, nó phá lên cười, một tràng cười chói tai và độc ác làm cho đám cây cối quanh nó phải rùng mình. Cơn mưa cứ rơi xuống, thấm đẫm vào da thịt vừa rã rời vừa hân hoan của nó.

Ở phía xa bên kia bờ con sông nhánh, Grandmother cựa mình bên trong cái nhà tù tối tăm và cô độc của mẹ. Mẹ biết tất cả về cuộc đánh cược trên.

Trả giáaaaa ! Mẹ rít lên. Sẽ phải trả giáaaaa.

P. HAI MƯƠI HAI

HIẾM CÓ THỨ GÌ MÀ LỚN NHANH NHƯ LŨ MÈO CON.

Bầu sữa mèo mẹ nhanh chóng cạn đi với chúng. Ngoài việc săn tìm thức ăn cho Ranger, bây giờ con mèo tam thể còn phải bận rộn nhiều hơn để tìm kiếm thêm chuột nhắt, thằn lằn và những con chim nhỏ để nuôi hai con mèo con. Mỗi khi nó ra ngoài thì Ranger lại trông chừng Puck và Sabine. Mèo mẹ chẳng bao giờ phải lo lắng khi bầu con của nó ở cạnh con chó săn. Nó biết là chúng luôn được an toàn với con chó.

Mỗi ngày hai lần nó lại lên ra khỏi Gầm sàn và đi về phía khu rừng quanh đó. Lần thứ nhất vào lúc ban ngày khi Gar Face đang ngủ và lần thứ hai vào ban đêm khi gã đã đánh xe đi.

Bộ lông như gấm của nó hoàn toàn tiếp màu với màu nâu và xám của đám lá trải dày trên mặt đất; nó cẩn thận ẩn nấp đằng sau những gốc cây thân thiện và tránh những khoảng trống. Nó không lần lữa và trì hoãn trong những nơi thoáng đãng. Nó luôn cố gắng sớm trở về với đàn mèo con.

Sớm thôi nó nghĩ, mình sẽ cần phải dạy cho chúng cách tự săn mồi.

Ý nghĩ ấy làm cho nó hoảng sợ. Khi cái ngày đó xảy ra thì nó sẽ phải dẫn chúng ra khỏi Gầm sàn và ngay lúc ấy chúng sẽ nhanh chóng trở thành con mồi lí tưởng cho bầy chim ưng đông đúc, lũ chó sói đồng cỏ và thậm chí là những con gấu trúc. Hoặc một điều còn tệ hại hơn nữa. Hình ảnh của Gar Face lướt nhanh qua trong đầu mèo mẹ.

Những đứa con của mình sẽ phải trở nên khôn ngoan, nó nghĩ, khôn ngoan và dũng cảm để có thể tồn tại được khi chúng ra ngoài khoảng trống. Cho đến khi đó thì cả nó và Ranger đều lặp đi lặp lại bài học: "Phải ở trong Gầm sàn."

"Các con sẽ được an toàn ở trong Gầm sàn."

P. HAI MƯƠI BA

NHƯNG TRƯỚC KHI PUCK VÀ SABINE CÓ THỂ

Trở nên khôn ngoan và gan dạ thì trước hết chúng phải là... những con mèo con ! Đây là Sabine đang trốn đằng sau một cái lờ bắt cá cũ kĩ bằng gỗ, cũng cùng một màu xám với bộ lông của nó.

Rồi thì...

Yên lặng, ồ sao mà tĩnh lặng thế.

Sabine thu mình nhỏ lại. Ồ phải, thật nhỏ. Nhỏ như một con chuột. Nhỏ nữa như một con dế. Nhỏ bé hơn nữa như một con bọ chết.

Nó khom mình xuống để lấy đà. Ô phải thật là thấp.

Nó cảm thấy ngứa ngứa ở chân. Hai cái tai của nó co rúm lại. Cái đuôi thì ve vẩy.

Kiên nhẫn nào. Phải thật kiên nhẫn... cho đến khi.. - Puck...

Không ngờ đến. Ủ, phải thật là bất ngờ.

Và...

Thế mới là Sabine, con sư tử nói ! Sabine, con báo tuyết. Sabine, con hổ vùng Siberia. Đứng thẳng mình trên hai chân sau, hai chân trước vươn ra !

- Ssssittt ! ! !

Dù nó đã từng làm như vậy không biết bao nhiêu lần, thẳng em nó vẫn luôn luôn bị bất ngờ. Lông lá của Puck dựng đứng lên. Và Puck cũng đứng dựng lên. Buổi sẵn cứ tiếp diễn !

Còn đây, bây giờ thì đến lượt Puck...

Nó nấp bên trong chiếc ủng da nặng nề sâu hun hút và tối mịt mù, nơi tối tăm nhất của gầm sàn.

Nơi bốc mùi nặng nhất của gầm sàn.

Sabine sẽ không bao giờ bước vào đây. Nơi này hôi thối quá mà.

Puck chờ đợi. Sabine đang đánh hơi.

Con mèo chị biết là Puck đang ở trong đó.

Suuuuyt..., đừng nói cho Puck biết.

Tấn công !!!

Puck mới chính là kẻ tấn công ! Còn Sabine chỉ giả vờ !

Những cú va chạm. Những cái ngã nhào. Lông lá tích đầy điện. Những tiếng rít và phun phì phì.

Mceoooo !

Với bọn mèo con thì cuộc sống ở dưới Gầm sàn quả là hoàn toàn lý tưởng.

TA HÃY QUAY TRỞ LẠI MỘT NGÀN NĂM VỀ TRƯỚC và nhìn xem Grandmother Moccasin đang ngủ trong ánh mặt trời ban trưa, phơi mình trong những tia nắng ấm áp, để cho chúng lặn sâu vào tận bên trong cái thân thể to mập của mẹ. Đối với mẹ thì cuộc sống cũng rất lí tưởng. Hay ít ra là cuộc sống đã từng có thời rất lí tưởng. Rất tuyệt vời nếu như đừng có một thứ - sự cô đơn.

Chỉ có một mình. Mẹ chẳng có anh chị em sinh đôi. Không có mẹ, cũng chẳng có ít nhất một người nào đó để mẹ có thể nhớ đến. Mẹ cũng chẳng có bầu bạn nào ngoại trừ con cá sấu già và nó cũng chẳng phải kiểu bạn bè dễ chịu.

Tình trạng cô độc xói mòn mẹ. Hãy quay lại một ngàn năm về trước mà xem. Mà nhìn mẹ một mình lướt đi giữa những bóng cây. Nhìn mẹ cuộn tròn trên những tảng đá bằng phẳng bên con sông nhánh, cô độc.

“Bà chị à,” con cá sấu nói, “thời điểm của chị sẽ đến thôi mà.” Mẹ biết là nó bắt đầu khó chịu với mẹ. Nhưng điều đó cũng không làm giảm bớt được sự cô đơn trong mẹ. Nằm bên bờ con sông nhánh, mẹ nhìn nó lặn xuống nước.

Có đôi khi mẹ bắt được mùi từ ngôi làng, mùi của loài người. Nó không cho biết là họ có ở gần đó hay không, đêm xuống mẹ nghe thấy tiếng trống mà họ đang gõ nhịp và biết là họ đang cùng nhau nhảy múa, tay cùng nắm tay. Cười nói và ăn uống cùng nhau. Cùng bên nhau. Đã lâu lắm rồi cái thời mẹ đã từng biết sự thoải mái của cuộc sống chan hòa bên nhau. Rồi mẹ

nghe đến người chồng đã xa vời của mẹ, người đã rời bỏ mẹ để đến với một người khác và mẹ quật vun vút cái đuôi dài đằng sau mẹ, một cái roi.

Loài người !

- Sssssittttt !!!

Mẹ chẳng dính dáng gì đến loài người.

Nhưng mẹ cũng đã chán cái tình trạng cô đơn này.

Rồi một ngày nọ, trong khi đang nằm phơi nắng trên gốc một cây bách vĩ đại, mẹ chợt nghe một giọng nói mà mẹ chưa hề nghe thấy trước đây. “Mẹ !” Ai đó đang gọi mẹ.

Mẹ mở bừng hai mắt và kìa, ngay phía trước mặt mẹ là một con rắn nhỏ bé và xinh đẹp, da của nó đen bóng đến nỗi trông gần như là xanh thẫm. Đó là một bản sao giống hệt của chính Grandmother, cũng sáng chói như thế, với đôi mắt mượt mà như thủy tinh. Grandmother giật thót mình. Mẹ đang mơ chăng ? Mẹ chớp chớp hai mắt. Con rắn nhỏ bé cười với mẹ. Ai vậy ? Con bé từ đâu đến ?

Grandmother quay lại nhìn con rắn bé xíu. Mẹ hít hơi nó. Một mùi thật là thơm mát như là mùi không khí trong sạch sau cơn giông tố. Một mùi thật dịu ngọt, như là mùi của những ngọn sóng sủi bọt của biển rộng. Một mùi thật là khác biệt với mùi của hàng triệu những con rắn khác đang lang thang trong những cánh rừng thông này. Đó là mùi của ai đó rất giống với mùi của mẹ.

Hạnh phúc đọng lại trên lớp da của Grandmother và chui sâu vào trong lớp vảy sáng chói, sâu vào trong từng khớp xương và vào đến tận bên trong thân thể mẹ.

“Con đã tìm kiếm mẹ bao lâu nay,” con rắn bé nhỏ nói. Trái tim Grandmother hát lên rộn ràng, đã bao nhiêu năm nay mẹ cứ tin chắc rằng mình là thành viên cuối cùng của dòng giống.

“Ôi con gái ời !” Grandmother bảo. Và con rắn bé xíu cuộn thân hình nhỏ bé của nó xung quanh cằm của Grandmother và mỉm cười.

P. HAI MƯƠI BỐN

CÓ MỘT SỐ ĐIỀU HUYỀN BÍ RẤT KHÓ MÀ TIẾT LỘ.

Như là một lamia có nguồn gốc từ đâu ? Những cặp cha mẹ nào có thể tạo ra một sinh vật mang trong mình dòng máu của rắn hòa trộn cùng với máu của thiếu nữ ? Những sinh vật có phép thuật phát sinh từ những dòng giống sâu xa của các linh vật khác. Trong lòng biển thì có những linh vật nửa người nửa hải cẩu selkies, những người cá, những nữ thủy thần ondine. Và trên mặt đất thì có quái vật đầu chim, những vị thần đồng áng có sừng và đuôi, những nhân ngư.

Bản thân Grandmother cũng chưa bao giờ biết được nguồn gốc của chính mẹ, vì vậy việc con rắn nhỏ từ đâu đến không phải là điều mẹ quan tâm. Điều quan trọng là nó đang ở đây. Ở ngay trong cánh rừng thông cổ xưa này. Và cả hai đang sống cùng nhau.

Quãng đời đó thật hạnh phúc và ngọt ngào. Ban ngày thì hai mẹ con nổi ngay bên dưới mặt nước của con sóng trong vắt, lặn xuống để đánh chén cá và tôm càng, ních đầy bụng. Chiều xuống, cả hai trườn lên những hòn đá phẳng nhô ra bên trên dòng nước mặn và phơi mình dưới những tia nắng mặt trời ấm áp. Đôi khi cả mẹ và con cùng nằm nghỉ trên lưng con cá sấu khổng lồ vốn làm tổ trong dòng sông nhánh rộng chảy qua phần tối tăm nhất của khu rừng.

Grandmother đặt tên cho cô con gái mới tìm được là Night Song(Night Song trong tiếng Anh có nghĩa là dạ khúc) vì mặc dù loài rắn nói chung thì không có giọng hát hay nhưng Night Song lại thừa hưởng một khả năng thiên phú được di truyền từ tổ tiên của mình, những nàng tiên cá, là những ca sĩ có giọng hát mê đắm đã từng mời gọi các thủy thủ trên những con tàu và đưa họ vào giấc ngủ trong những cánh vồng khi đêm xuống để mơ những giấc mơ đẹp đẽ. Giọng hát êm như nhung của Night Song cũng

giống như tiếng hát của những bà cô xa xưa của cô bé, trữ tình và đáng yêu, vút cao trong không trung giống như một cánh chim.

Bài hát của một nữ nhân ngư thì không có ca từ, hay ít ra thì không ai có thể hiểu được, có lẽ ngoại trừ đám cây cối, những cây liễu, cây nhựa ruồi và cây ngô đồng. Cũng tương tự như thế, tiếng hát của Night Song cũng không có lời, chỉ hoàn toàn là giai điệu và cảm xúc, tự nó đan dệt xung quanh những chiếc lá và đọng lại trong những đôi tai đang lắng nghe của những cư dân khác trong rừng. Đó là một bài hát ru cho cánh rừng thông, cho toàn thể mọi sinh vật dù lớn hay nhỏ, có lông mao hay lông vũ, có mang vảy hay không. Đó là khúc hát ru của Night Song.

Nào, chúng ta hãy cùng lắng nghe.

Lúc thì tiếng hát đó nổi lên trên mặt sông. Lúc thì nó len qua giữa những cành thông. Lúc khác thì nó lướt qua bầu không khí ẩm thấp.

Hãy lắng nghe nào.

Night Song hát cho đám dế và bầy muỗi, cho những bông hoa - những bông hoa Arisaema, những đóa lan hài vệ nữ, những bông bạc hà lá dài và bông súng. Cô hát cho đàn cáo, chó sói đồng cỏ, hải ly, những con chồn vizon, gấu và chó sói và báo. Cô hát cho tất cả bọn chúng. Và ngược lại, những sinh vật của khu rừng yêu quý con rắn nhỏ bé xinh đẹp. Mỗi đêm khi đã mỏi mệt, thì nó lại cùng với Grandmother, cả hai cuộn tròn với nhau trong tổ, thật là bình yên và an toàn.

Hai mẹ con cùng sống hạnh phúc với nhau trong suốt nhiều năm và cứ mỗi năm trôi qua thì Night Song lại càng đẹp lên. Tiếng hát của cô cũng đáng yêu hơn. Vẻ đẹp và tiếng hát cứ tăng trưởng mãi vì đời sống của rắn rất dài. Đã thế cuộc đời của một lamia lại còn dài hơn với dòng máu trong cơ thể được pha trộn từ máu người lẫn máu rắn.

Mười thế kỉ dài đã trôi qua. Bây giờ thì Grandmother đang rít lên trong bình, Sssssitttt ! Miệng mù chứa đầy nọc độc. Đôi mắt mù sáng rực lên trong hai hốc mắt sâu và tối. Ở gần ngay đó, con cá sấu chúa cũng mở to đôi mắt vàng khè và nhấp nháy. Đã một ngàn năm rồi nó không nhìn thấy mù, thậm chí không biết rằng mù đang ở đâu. Nhưng nó biết rõ là mù sẽ

quay trở lại. Sớm muộn gì thì đến một ngày nào đó mụ cũng sẽ trở về thôi, nó nghĩ thế.

Rồi nó lặn xuống đáy dòng sông Bayou Tartine.

P. HAI MƯƠI LĂM

KHÔNG CÓ MỘT TẤM BẢN ĐỒ NÀO VỀ KHU RỪNG NÀY,

Cây cối mọc dày đặc, quá dày để không một chuyên gia vẽ bản đồ nào có thể đo đạc hay khảo sát nổi. Chỉ có một ít người, như Gar Face là biết được những con đường hẹp mà hươu, cáo và lợn cỏ peccary hay đi qua. Chỉ một nhóm người biết được những lối mòn của người Caddo mà nay đã dời sang Oklahoma và Mexico, có thể dễ dàng dẫn ra đường lớn hơn.

Chỉ những ai kiếm sống bằng cách bẫy và lột da chồn vizon, linh miêu và gấu trúc mới biết được con đường bí mật nơi mà một chiếc xe tải nhẹ không mui có thể mang một người đàn ông cộc cằn đi đến một cái quán rượu cũ kĩ nơi mà chủ quán sẽ chào mời thứ gì đó cay nồng và đắng chát để đổi lấy những tấm da thú rừng. Trước đây cái quán rượu này đã từng là một trạm thông thương buôn bán của người Pháp, đến nay nó vẫn chưa có điện, chỉ có ánh sáng vàng rực của những ngọn đèn dầu kerosene. Trong bóng tối của màn đêm, đứng từ bên ngoài bạn sẽ không thể thấy được cái ánh sáng vàng đó. Còn dưới ánh sáng ban ngày thì quầy rượu lại ẩn vào trong bóng râm. Chỉ có những ai đã từng biết vị trí của nó thì mới có thể trông thấy nó.

Gar Face đã tìm ra cái quán này từ nhiều năm trước. Đêm nào hắn cũng ngồi ở trong cái góc tối tăm nhất, tách xa quầng sáng của những ngọn đèn, với chiếc mũ kéo sụp xuống che khuất khuôn mặt. Hắn không tham gia vào nhóm ít ỏi những thực khách biết đến cái quán này, những người thường cười nhạo khuôn mặt méo mó của hắn. Thay vào đó hắn ngồi đợi ở cái bàn trong góc của mình và lắng nghe những câu chuyện của họ, những câu chuyện về những con gấu đen lẩn tránh rất tài và những bọn báo cuga đã gần như tuyệt chủng. Và luôn luôn là những chuyện kể về cá sấu.

Hôm nay, cũng ngồi trong cái quán rượu xiêu vẹo bên con đường bí mật, hắn nhấp thử rượu rum đen cháy bỏng khi trôi qua cổ họng và mỉm cười.

Con cá sấu dài hàng chục mét của dòng sông Bayou Tartine đang bơi lượn trong dòng tư tưởng của hắn khi hắn nốc cạn chai rượu. Hắn nhìn chăm chăm vào những thợ săn khác và biết rằng câu chuyện của mình sẽ sớm trở thành điều hay ho nhất trong tất cả những câu chuyện mà họ có thể kể. Sẽ sớm thôi.

P. HAI MƯƠI SÁU

RANGER CHĂM CHÚ NHÌN HAI CON MÈO CON.

Chúng nó đây, thằng Puck và con bé Sabine của nó. Dù chúng không phải là con ruột của nó nhưng nó xem như đã là cha của bấy mèo con rồi. Nó cảm thấy mình giống hệt như cha ruột của chúng vậy. Nó làm tất cả những bổn phận của một người cha - giúp chúng làm sạch bộ lông, sữa ấm lên khi chúng sắp sửa ra ngoài khoảng trống, kể cho chúng nghe những câu chuyện buồn cười. Và còn kiểu gì nữa mà một con chó săn có thể làm ? Nó hát, tất nhiên rồi. Nhưng thay vì hát những bài buồn bã, Ranger sáng tác ra một bài hát mới chỉ dành cho lũ mèo con và cứ mỗi đêm trước khi chúng đi ngủ thì nó lại ngẩng đầu lên và hát. Đều đặn mỗi đêm.

Như trăng tròn dịu ngọt bám trời xanh.

Như gió kia êm mát lướt nhẹ quanh.

Khi nắng vàng khe khẽ báo ngày lên.

Cha canh gác cho hai con vui vẻ.

Như sông rộng chở che đàn cá nhỏ.

Ngàn sao xa ước nguyện vạn điều lành.

Sóng đại dương vẫn ào ạt ngàn xanh.

Cha đứng đó sẵn sàng canh con trẻ

Khi bóng đêm sâu thăm khẽ khàng lên

Những kẻ thù chầm chậm lén gần bên

Trong những lúc mơ màng con say ngủ

Đã có cha luôn ấp ủ kề bên

Đừng khóc nhé cũng đừng lo sợ nhé

Cha sẵn sàng luôn kề cận con yêu.

Vẫn là cha luôn hiện diện sớm chiều.

Gần như bọn trẻ đã có đủ những gì chúng cần nhất: một mèo mẹ để cho bú, một nơi chốn tuyệt vời để vui đùa và một người cha luôn sẵn sàng để bảo vệ.

P. HAI MƯƠI BẢY

MÈO CON THÌ CŨNG CẦN PHẢI HỌC CÁCH SĂN

Mỗi chữ. Con mèo tam thể nhận ra điều này. Lúc thì một con chuột. Lúc lại là con thằn lằn. Lúc khác là một con rắn lành. Nó cứ lần lượt ngậm từng thứ mỗi sáng đó về nhà và đặt trước mõm Puck và Sabine.

Một trò chơi mới !

Sabine biết ngay cần phải làm gì...

Đuổi theo con chuột. Rượt bắt con thằn lằn. Chạy theo con rắn.

Nó trở thành một Sabine mèo rừng xứ Nam Mỹ. Một Sabine báo đen.

Puck cũng biết mình cần phải làm gì.

Hãy đuổi theo Sabine.

P. HAI MƯƠI TÁM

KHẮP NƠI TOÀN LÀ RẰN. NHỮNG CON RẰN

Nước màu xanh sáng chói, những con rắn nước mõm lợn, những con rắn san hô, rắn đuôi chuông và rắn sa mạc, rắn hổ mang và rắn bắt chuột, rắn chúa và rắn lành. Một số thì nhút nhát. Những con khác thì sẵn sàng rượt đuổi bạn. Trong số những con này thì bạn cần phải lưu ý đến con rắn hổ moccasin với lớp vảy đen tuyền đến mức gần như xanh thẫm, cái miệng thì trắng như bông gòn. Những con rắn khác thì chỉ cắn khi cần phải phòng vệ nhưng với rắn hổ mang moccasin thì nó sẽ đeo đuổi và bám theo mãi. Đôi hàm của loài rắn này hoạt động giống như một cái bẫy. Nó có thể táp gãy ngang cả một cành cây nhỏ, có thể cắt đôi một con thằn lằn bất cẩn, có thể cắn rời một ngón tay khỏi bàn tay bạn hoặc làm đứt lìa một ngón chân. Hãy cẩn thận với con hổ mang moccasin có cái miệng như bông gòn.

P. HAI MƯƠI CHÍN

ĐỪNG BAO GIỜ ĐỨNG TRƯỚC MẶT GAR FACE VÀ

Khẩu súng của hắc. Đó là một trong những quy định.

Khi vừa mới được vài tuần tuổi thì bọn mèo con đã được tận mắt chứng kiến điều gì sẽ xảy ra khi có ai đó ở ngay trước mặt Gar Face và khẩu súng của hắc. Một buổi sáng nọ, từ mép gầm sàn, chúng nhìn thấy một con chuột hồi hải chạy băng qua cái sân bẩn thỉu với đầy những chai vỡ và vỏ hộp gi sét, da khô và những mảnh xương của những con thú đã từng xông vào mảnh sân này trước đó. Ngay phía trên đầu chúng, Gar Face tựa mình vào lan can hàng hiên, nhắc súng lên và bùm ! Con chuột biến mất.

Đừng tiến lại trước mặt Gar Face và khẩu súng của hắc. Đó là một quy định rất đúng đắn.

Một quy định khác: Hãy ở yên trong Gầm sàn, các con sẽ được an toàn ở dưới Gầm sàn.

Các quy định cứ lặp đi lặp lại: Các sinh vật có phép thuật chỉ được mang hình dáng loài người một lần duy nhất trong đời.

Một lần là tất cả.

Grandmother biết rõ điều đó.

Nhưng Night Song lại không biết.

P. BA MƯƠI

CÓ MỘT THỰC TẾ LÀ RẤT KHÓ MÀ QUẢN ĐƯỢC

Những con mèo con. Và hai con mèo đang càng lúc càng trở nên đẹp đẽ và lanh lẹ này cũng thế. Thực tế cũng cho thấy là mèo con rất tò mò. Ai mà đã từng có một con mèo thì hẳn biết rất rõ là bọn chúng tò mò như thế nào.

Vài cái xương, một mớ lông, sữa, và sự tò mò. Đó là những gì đã cấu tạo nên loài mèo.

Một buổi sáng kia, trong khi mẹ nó cùng với Ranger và Sabine còn đang ngủ, đang mơ màng trong những giấc mơ buổi rạng đông của chúng thì Puck đã lang thang đến bên mép cái hàng hiên mờ tối, ngay rìa Gầm sàn nơi nó đã từng trải qua trọn cuộc đời ngắn ngủi của mình, cùng cuộn tròn với Sabine, cù vào bụng của Ranger. Một buổi sáng nó bước đến bờ rìa đó, cái ranh giới vô hình ngăn cách Gầm sàn với Khoảng trống. Đã bao nhiêu lần Ranger và mẹ nó đã cảnh báo chúng: “Ở bên trong Gầm sàn ! Chớ có bước ra Khoảng trống.”

Nhưng một con mèo được sinh ra để mà tìm tòi, khám phá. Suốt cuộc đời Puck đã phải ở trong Gầm sàn rồi. Bây giờ thì nó nhìn chăm chăm vào cái Khoảng trống, vùng trống đang tỏa sáng lấp lánh và nó rất muốn đi ra đến chỗ đó. Mong muốn được bước vào bầu không khí mềm xốp của buổi sáng, ước ao cái khoảng trống rộng rãi đang vẫy gọi nó bước ra, đi đến đó.

Nó quay lại phía Sabine và dùng chân trước thúc vào chị nó, nhưng con mèo chị chỉ lăn một vòng rồi ngáp. Mẹ nó và Ranger thì vẫn còn đang ngủ. Sẽ chẳng ai biết nếu như nó chỉ bước ra một chút, chỉ một bước nhỏ, chỉ đặt một ngón chân vào cái Khoảng trống đó ? Những sợi ria của nó ngứa ran lên. Từng sợi lông non dựng đứng lên. Mấy cái chân thì ngứa ngáy. Toàn thân nó run lên.

Mặt trời nhanh chóng bắt đầu tỏa sáng. Đây rồi, đã đến thời điểm thuận lợi nhất để nhảy ra khỏi Gầm sàn và phóng ngay vào cái sân, vào trong vùng ánh sáng mờ mờ nơi mà nó luôn bị cấm không được đến, ra khỏi chỗ ẩn náu dưới hàng hiên, khỏi nơi Ranger vẫn thường để mắt trông chừng nó, nơi mẹ mèo chăm chút nó, nơi Sabine hay nằm cuộn chặt người lại, Sabine, người bạn thân nhất của nó, người chị của nó. Nó chụm người lại, hai bàn chân trước của nó co sát vào với hai chân sau, và rồi, nó nhảy vọt ra !

Thật là huy hoàng và lộng lẫy, tia sáng mặt trời ám áp và khô ráo nảy tung lên trên bộ lông màu bạc của nó. Chui sâu vào bên trong bộ lông của nó. Nó bước dần vào trong những tia sáng như vàng đỏ.

Đối với mỗi con mèo thì chỉ có một vị thần duy nhất, và vị thần đó chính là mặt trời. Và chú mèo nhỏ Puck thì đang say sưa với những tia nắng sáng mượt mà. Mẹ nó và Ranger thật là sai lầm, Khoảng trống chẳng hề đáng sợ chút nào. Thật là tuyệt vời. Nó nằm cuộn tròn lưng và dí theo ánh nắng đọng lại trên bụng mình. Một sự vừa ý hết sức to lớn và dễ chịu lẫn nhẹ khắp người nó.

Nó phải kể cho Sabine nghe mới được ! Và với một cú nhảy gọn gàng trên những bàn chân nhỏ xíu, nó chạy trở vào Gầm sàn, chạy vào để gặp chị nó.

Nó chạy, cứ chạy mãi...

Chạy thẳng vào đôi bàn tay kinh khủng của Gar Face.

Meooooo !!!

P. BA MƯƠI MỐT

ĐANG Ở TRONG GẦM SÀN BẤT CHỢT MÈO MẸ

Tam thể cảm thấy một luồng điện rít vèo dọc lưng mình. Nó ngồi bật dậy. Có điều gì không ổn hiện diện khắp quanh đây. Nó nhìn quanh quất. Đây là Ranger đang trở mình, vẫn có gì đó đáng sợ. Kia là Sabine với bộ lông tích đầy điện. Không ổn. Có cái gì đó đáng lo ngại. Nó nhìn lại một lần nữa. Puck biến đi đâu rồi ?

Ồ không, không !

Nó nghe thấy tiếng con mèo nhỏ kêu thét lên.

Ồ không, không !

Nó nhảy vọt ra mép Gầm sàn vừa kịp nhìn thấy đứa con của mình đang bị Gar Face nhấc bổng lên.

Ồ không, không !

Con mèo con bị nắm lấy gáy và bị nhấc bổng lên. Nó nhìn thấy bộ mặt kinh hoàng của đứa con trai, nhìn thấy bên dưới những bàn chân nhỏ xíu hồng hồng của thằng bé đang quơ quào trong không khí.

“Ôi không, đừng,” mèo mẹ kêu lên.

Rồi nó làm ngay cái điều mà mọi bà mẹ đều làm, nó chạy về phía con mình. Nhưng với bàn tay còn lại, Gar Tace đã quét ngang và tóm ngay lấy nó. Quơ tay ngang cả hai, tóm lấy cả hai rồi hắt phá lên cười, tròng cười của hắt làm rung động bầu không khí buổi sáng. Tròng cười nặng nề và tàn ác. Hắt mang hai con mèo đến chiếc xe tải và nhét chúng vào cái túi vải, dùng một sợi dây cột miệng túi lại. Rồi hắt ném chúng lên nệm xe tải và nổ máy.

Lúc này Ranger đã hoàn toàn tỉnh ngủ, nó rú lên từng hồi, ra sức kéo thật mạnh sợi dây xích khủng khiếp. Nó cứ rú lên.

Không, không, không !

Gar Face đã hung ác, nhưng sợi dây xích còn đáng sợ hơn.

Con mèo tam thể cào cào, nó rít lên, nó vật lộn. Nó phải thoát ra khỏi cái túi này, cái túi nặng nặc mùi xương, mùi cá và mùi của thứ gì đó cũ kĩ. Nhưng cái túi đã bị buộc kín, cái nút khốn kiếp đã cột chặt miệng túi. Nó ngừng cuộc vật lộn để ôm choàng lấy đứa con trai và kêu lên.

Puck cảm thấy choáng váng, xây xẩm vì cái mùi đó, cảm thấy ngầy ngật vì bầu không khí ngột ngạt, vì cứ bị tung hết bên này rồi lại bị ném sang bên kia, vì tiếng máy xe cứ gầm rú, vì cái nệm cứng đờ của chiếc xe tải. Mẹ nó kéo nó lại gần, gần hơn nữa. Chúng nghe thấy tiếng tru của Ranger, nghe tiếng nổ ùng ục của máy xe. Chúng cảm nhận được chuyển động của chiếc xe tải đang đưa chúng rời khỏi Ranger và Sabine, xa khỏi nơi trú ẩn an toàn dưới Gầm sàn.

Tình trạng đó cứ kéo dài một lúc lâu, cái mùi khó chịu, cái túi, sự chuyển động tới lui, tiếng tru nhỏ dần của Ranger.

Con mèo con khóc nức nở. Mèo mẹ liếm vào hai tai nó, liếm vào mũi, vào mặt, rồi liếm cái đuôi be bé của nó, những đôi bàn chân hồng hồng. Cái nệm xe tải thì vừa cứng lại vừa lạnh. Cuối cùng thì chiếc xe cũng dừng lại và chúng nghe thấy một tiếng động lạ.

“Có nước,” mèo mẹ nói. “Chắc chắn là chúng ta đang đến gần một nơi có nước.”

P. BA MƯƠI HAI

PUCK RỪNG MÌNH. LÀM SAO NÓ CÓ THỂ NÓI VỚI

Mẹ là nó rất hối hận ? Nó rất muốn xin lỗi vì đã không chịu nghe lời. Lẽ ra nó đừng nên rời khỏi Gầm sàn để bước ra Khoảng trống. Lẽ ra nó đừng có nằm ngửa ra để tắm nắng. Thay vào đó đáng lẽ nó nên ở yên ở trong cái bóng tối linh thiêng đó để mà cuộn tròn bên Sabine. Bây giờ thì mẹ con chúng đang ở đâu ? Làm sao để chúng có thể tìm được đường quay lại nơi đó ? Ranger đang ở đâu ? Chẳng phải là ông đã hứa là sẽ bảo vệ chúng an toàn đó sao ? Chẳng phải là ông vẫn hát cái bài hát đó mỗi đêm sao ?

Nhưng mẹ nó không cần phải đợi câu xin lỗi của nó. Mèo mẹ bảo nó, “Lẽ ra mẹ phải khôn ngoan hơn và đừng để các con ở cái nơi nguy hiểm đó.”

Con mèo tam thể đau đớn nhìn đứa con trai xinh đẹp của mình. Và ngay tại đây, khi đang ấp ủ đứa con đó trong cái túi vải tắm tối, nó càng thấy yêu thương con nhiều hơn, nhiều đến nỗi trái tim nó muốn vỡ tung ra. “Con là đứa con trai mà mẹ luôn mơ ước,” nó bảo với con mèo con. “Mẹ chỉ cần có được con là đủ.” Nó liếm vào đỉnh đầu thẳng bé, vào ngay cái mảng lông hình trăng lưỡi liềm. Và cho dù lúc này đứa con gái không có mặt ở đây nó cũng thương yêu con bé luôn, ghì chặt nó vào trái tim người mẹ thăm thiết để cho Sabine dù đang ở xa cũng sẽ hiểu rõ được tấm lòng của mèo mẹ. Trái tim mèo mẹ tưởng như nứt rạn vì tình thương dành cho Sabine, con mèo cái bé nhỏ của nó. Rồi nó thở hỗn hển.

Người ta nói rằng khi ai đó sắp sửa chết thì có khả năng nhìn thấy toàn bộ cuộc đời đã qua tái diễn trước mắt, có thể điều này là có thật, nhưng một số kẻ khác, như con mèo mẹ này, lại còn có cả khả năng nhìn thấy tương lai. Và nó kinh hoàng vì điều mà nó vừa nhìn thấy. Nó nhìn Puck, thằng con trai của mình.

“Con sẽ phải quay trở lại tìm chị con,” mèo mẹ bảo nó. “Cho dù có điều gì xảy ra với mẹ đi nữa thì con phải hứa là sẽ tìm nó cho bằng được.” Giọng mẹ nó trở nên gấp gáp. “Chị con. Con phải đưa nó ra khỏi tay Gar Face, nghe chưa.”

Con mèo đực nhỏ hứa. Nó đã nhận lời.

Và còn ai nữa mà mèo mẹ đã yêu thương với cả tâm hồn ? Là Ranger, tất nhiên rồi. Ranger với bài hát cô độc của nó và đôi tai mềm như nhung của nó. Mèo mẹ cũng rất yêu con chó.

“Cả sợi dây xích nữa con ạ,” nó nói. “Sợi dây xích của Ranger... con phải chặt đứt nó... Ranger sẽ chết nếu con không chặt đứt được...” Nhưng nó không còn thời gian để nói cho hết.

P. BA MƯƠI BA

MỘT LỜI HỨA. PUCK ĐÃ HỨA LÀ SẼ QUAY LẠI VỚI

Sabine và Ranger. Hứa là nó sẽ chặt đứt sợi xích. Đối với một con mèo thì một lời hứa là rất thiêng liêng. Mẹ nó ử nó chặt bên dưới cằm mình, do đó ngay tiếp theo đó, khi chúng cảm thấy chúng đang bay, bay mãi và xoay tròn trong không gian, nó nhắm chặt mắt lại và bám vào người mèo mẹ, cứ quay mãi trong không khí cho đến khi... khắp xung quanh chúng toàn nước là nước, mặt nước dâng cao lên để đón lấy chúng, thậm chí qua cái túi vải và kéo chúng xuống, cứ sâu mãi xuống dưới.

“Bơi đi con,” mèo mẹ bảo. Nó đang cào cấu vào lớp vải, vuốt quặp vào cái túi nhỏ đã hơi hé mở, giằng xé với cái nút buộc hơi thối. Nước tràn vào đầy miệng mèo con, vào mũi nó và cả hai tai nó.

“Bơi đi,” mẹ nó nói. Nó đẩy mạnh hết sức những đôi chân nhỏ xíu nhưng thấy mình vẫn cứ bị quấn chặt trong cái túi vải. Nước lại kéo nó chìm xuống, xuống thấp hơn nữa. Nó cứ bị cuốn càng lúc càng xuống sâu hơn. Người nó cứ xoay tròn. Rồi nó chợt nhận thấy một cú đẩy mạnh từ phía sau. “Bơi đi.” Thế là nó bơi.

Bằng một cách nào đó cái túi vải bật mở. Nó đã có thể nhìn thấy ánh sáng ở phía bên trên, nhìn thấy ánh sáng đang biến đổi, thấy bầu không khí lung linh, chập chờn xuyên qua mặt nước. Nó đã có thể cảm nhận thấy mèo mẹ đang ở phía sau nó, ở ngay đằng sau, cảm thấy mẹ đang đẩy nó lên, lên cao hơn. Nó chỉ biết là mèo mẹ đang ở ngay đằng sau đuôi. Nó cảm nhận được sự có mặt của mẹ. Nó có thể nghe thấy tiếng của mẹ.

“Bơi đi con.”

Nó bơi, dốc hết sức bình sinh để bơi trong dòng nước lạnh buốt của con sông nhánh. Nó đã không nhìn thấy sợi dây đã lỏng ra của cái túi vải, sợi

dây duy nhất đang quấn quanh chân mẹ nó, giữ lấy mẹ nó ở dưới đáy sông đầy vỏ trai. Tất cả những gì nó có thể nghe được là “Bơi đi.”

Puck bơi lên, tiếng mẹ nó vẫn còn vang trong tai nó.

“Bơi đi con.”

P. BA MƯƠI BỐN

LÚC NƯỚC ĐÃ TRÀN VÀO NGẬP PHỐI MÈO MẸ,

Khi nó trượt vào trong một vùng tối đen, nó chợt nghe thấy một giọng nói nhỏ nhỏ. “Này, chị ơi,” giọng nói đó thì thầm, “con trai chị đã bình an rồi.” Mèo mẹ giật mình, mở to hai mắt ra để quay nhìn lại và nín thở mất một lúc. Nó nhìn thấy mặt trời sáng chói xuyên qua những nhánh cây. Ôi, thật là ấm áp.

Rồi nó quay nhìn lại. Một con chim ruồi !

“Nó đã được an toàn rồi,” con chim bé nhỏ nói.

“Đúng thế,” mèo mẹ trả lời. Nó cũng có thể nhận biết điều đó. Con trai nó đã bình yên. Nhưng khi nó nhìn thấy và cảm thấy sự ấm áp dịu dàng của mặt trời thì nó cũng thoáng nhìn thấy Ranger và con mèo cái nhỏ bị rơi lại đằng sau, đang nằm cuộn tròn bên nhau trong bóng tối lạnh lẽo bên dưới hàng hiên. Trong Gầm sàn.

“Lại đây nào,” con chim nói, “đi theo em.” Nhưng cũng như bất cứ người mẹ nào khác, mèo mẹ lại muốn quay lại, quay trở lại với hai kẻ thân yêu đó, nỗi đau buồn quá lớn nên nó không thể rời bỏ chúng được, làm sao nó có thể ra đi. Nó không thể nào lìa xa những bài hát mộc mạc của một con chó săn như thế, những tiếng rừ rừ nhỏ nhỏ của một con mèo con như vậy ? Nỗi đau dội lên cơ thể nó như một đợt sóng. Nó cần phải cảnh báo cho chúng biết. Nhưng làm thế nào đây ?

“Chị không thể quay lại được đâu,” con chim ruồi thì thầm.

“Chị biết.” Mèo mẹ thở dài. Nó nhìn Puck thêm một lần nữa.

Nó đã làm gì khi đặt cả một lời hứa nặng nề như thế lên lưng một con mèo con bé xíu như vậy ? Nỗi hối hận ngập tràn tâm hồn nó. “Ôi con trai yêu quý” mèo mẹ bật khóc.

Nó không nghe thấy tiếng động cơ máy nổ âm ầm ầm khi gã đàn ông quay trở lại ngôi nhà nghiêng ngả, không nghe thấy tràng cười kinh tởm của gã vọng qua cửa kính chiếc xe tải, cũng không nghe thấy tiếng thở dài nhè nhẹ của đám cây, nó chỉ nghe thấy tiếng vỗ cánh xì xào của con chim bé xiu.

P. BA MƯƠI LĂM

CÂY CỐI LÀ NHỮNG NGƯỜI LƯU GIỮ CÁC TRUYỀN thuyết.

Cây tần bì, cây tử châu, cây dẻ - chúng biết câu chuyện về con chim ruồi. Chúng biết rằng chim ruồi có thể bay qua lại giữa vùng đất của sự sống và lãnh thổ của cái chết, rằng nó biết cách dìu những linh hồn về cõi bên kia, nó cứ bay lượn kề bên các linh hồn này cho đến khi họ hòa nhập được vào vùng đất mới và rồi nó lại bay trở về xứ sở của sự sống. Vì vậy mà nó lúc nào cũng có vẻ hối hả vì ai cũng biết rằng việc đi từ bên này sang bên kia thế giới phải được thực hiện với một vận tốc ngoài tầm mắt chúng ta. Chẳng phải là khó mà nhìn thấy được những con chim ruồi đó sao ? Vài người gọi nó là “người trung gian,” và đó là một cái tên hay ho đối với nó. Một số người khác thì gọi nó là người đưa tin, cũng là một cái tên rất đúng. Một số biết nó dưới cái tên Chim cầu vồng, chẳng ăn nhập gì với năng lực đặc biệt của nó, nhưng lại rất đúng với cái cách mà nó chớp chờn trong ánh sáng mặt trời.

Nhưng phần lớn thời gian trong đời thì nó làm gì ? Con chim ruồi đang tìm kiếm một ai đó. Nó đã bắt đầu cuộc tìm kiếm từ rất, rất lâu.

P. BA MƯƠI SÁU

GAR PACE KHÔNG PHẢI LÀ NGƯỜI ĐẦU TIÊN

Dựng nhà trong những cánh rừng thông này, và gã cũng không phải là người cuối cùng. Lâu, rất lâu về trước đã từng có một chủng tộc sống ở đây, họ được gọi là người Caddo. Họ dựng nhà dọc theo chính con sông nhánh này, con sông nước mặn.

Cây cối hãy còn nhớ họ. Thật vậy. Nhiều thế kỉ đã trôi qua, người Caddo đã vượt qua Vịnh Mexico từ Nam Mỹ trên những con thuyền được làm từ vỏ cây, họ định cư ở đây, hòa nhập với chủng tộc Algonquyan đến từ phía bắc, người Apache đến từ phía tây và tạo lập nên đất nước của họ, hát lên bài ca của họ, học hỏi cách thức từ cây cỏ, muông thú và những dòng suối lang thang đó đây. Học hỏi cách làm bình gốm, chén bát và nồi niêu từ đất sét đỏ ven bờ con sông nhánh.

Người Caddo hãy còn hiện diện trong kí ức của cây cối. Không chỉ những cây thông mà cây sồi, cây bạch đàn đen tupelo, cây sồi nước, cây đu có cánh, cây dâu tằm, cây tuyết tùng, cây bách, cây nhựa ruồi, cây gỗ cung. Mọi loài cây hãy còn nhớ ngôi làng bên bờ sông con sông nhánh nơi có cây thông già mọc bên cạnh. Đó là con sông này đây.

Nó được gọi tên là Nồi u sầu bé nhỏ và nó bắt nguồn từ một cái giếng rất sâu, nằm sâu bên dưới mặt đất của khu rừng này. Nó còn già hơn cả hai con sông nhánh chảy về phía đông, con sông Bayou Tartine và Tartine nhỏ. Con sông còn già hơn cả bọn chúng và cũng mặn hơn. Thứ nước mắt mặn mòi đó, như người ta nói, là do nước mắt chảy vào.

Có một điều chắc chắn là trong số những dòng nước mắt chảy vào đó có một chút nước mắt của một con mèo con suýt bị chết chìm. Khi nó trôi ra khỏi dòng nước mặn với giọng nói của mèo mẹ hãy còn vang vọng trong tai, nó quay lại nhìn qua vai để tìm kiếm mẹ nó. Nhưng tất cả những gì mà

nó có thể nhìn thấy chỉ là một con chim ruồi đang lượn lơ ngay trên mặt nước.

Chỉ có thể thôi.

Nó nhìn xung quanh.

Từ khi mới sinh ra cho đến nay, nó chưa từng trải qua một giây phút nào không có người ở bên chăm sóc - mẹ nó, chị nó, con chó săn. Nó chưa bao giờ đơn độc thế này. Thành linh cái thời điểm kinh khủng đó đổ ập lên người nó và nó bắt đầu run rẩy.

Và đây, một con mèo con ướt sũng, khắp mình phủ đầy bùn từ dòng nước, đứng bên con sông được hình thành từ những dòng nước mắt. Con mèo con chỉ còn biết khóc òa lên.

Cái cây già cỗi mọc cách đó chỉ khoảng một mét, đứng yên một chỗ, bất lực, trong khi ở sâu bên dưới, vẫn còn bị vướng trong đám rễ cây, sinh vật đó cựa mình. Mụ hiểu rõ thế nào là cảm giác khi bị mất đi ai đó thân thương. Nhưng không giống như con mèo nhỏ, mụ không khóc. Thay vào đó, mụ quệt cái đuôi răn vipe của mình vào thành bình vững chắc. Phải trả giá, mụ rít lên. Cái bình lúc này tràn ngập toàn là hơi nước.

P. BA MƯƠI BẢY

CỔ CỦA RANGER ĐAU RÁT, BỊ CỌ XÁT ĐẾN CHẢY

Máu khi nó kéo căng sợi dây xích, và họng nó thì nhức nhối. Cuối cùng, nó lăn vào trong cái bóng tối âm thấp bên dưới hàng hiên. Nó được nuôi dạy để đánh hơi. Những mùi của sóc, của cáo, hươu, possum, của gấu trúc, chim cú, của vịt và ngỗng. Thế nhưng tất cả những gì mà nó có thể ngửi thấy được vào lúc này là những dấu vết mỏng manh còn rơi rớt lại của người bạn thân thiết nhất của nó, con mèo tam thể và đứa con trai của cô ta, cũng là con mèo con của nó. Tất cả những gì mà nó còn nghe được là tiếng vọng của những tiếng sữa điên cuồng của chính nó mà giờ đã tắt lịm, hơi thở kiệt quệ của nó. Nó gần như đã quên hẳn Sabine cho đến khi con mèo con cuộn tròn người lại, bé nhỏ và cô đơn, nằm co quắp giữa những cẳng chân đau đớn của nó.

Với một kẻ đã ném con mèo mẹ cùng với đứa con của nó vào dòng nước của một con sông thì bạn sẽ gọi hắn là gì ? Kẻ đã cướp lấy chúng từ con chó săn rất yêu thương chúng, con chó săn xoắn bện lấy sợi dây xích mà khóc than cho chúng, kẻ chẳng bao giờ thêm ngoái đầu nhìn lại.

Bạn sẽ gọi những kẻ như thế là gì ? Đám cây đã tìm được một từ: con quỷ.

Khi Gar Face quay về ngôi nhà bị nghiêng, hắn giật mạnh sợi dây xích, kéo Ranger ra khỏi Gầm sàn. Hắn kéo con chó khỏi con mèo con đang nằm cuộn tròn bên cạnh, bỏ con mèo nằm đó, lặng câm, run rẩy, kéo nó đến cái lán hôi hám rồi đá rất mạnh vào con chó. “Đồ chó ngu xuẩn !” hắn hét lên. “Loại chó mà không xua đuổi nổi một con mèo ra khỏi sân thì còn dùng được vào việc gì nữa chứ ?” Ranger cảm thấy cái mũi da cứng đánh của chiếc ủng nghiêng vào bên sườn nó. Nó ho lên. Cổ họng của nó đau buốt đến nỗi nó bắt đầu cảm thấy ngạt thở. Nó không thốt lên được tiếng nào.

Bình thường thì khi một con chó săn bị đá bởi một chiếc ủng mũi cứng sẽ kêu lên ăng ăng vì bị phạt, gào thét lên vì đau đớn. Nhưng Ranger thì đã kiệt sức vì kêu gào trước đó. Chẳng còn lấy một tiếng kêu nhỏ trong người nó. Cổ họng nó quá đau đớn, hơi nó đã cạn, nó không thể ngẩng đầu lên để sủa một tiếng dù nhỏ nhất. Nó lê mình quay ngược vào dưới hàng hiên. Nó không thể khóc thành tiếng. Nhưng nước mắt đã bắn lên đôi tai êm như lụa của nó. Sabine, con mèo bé nhỏ nhất trong đám, cảm nhận được vị mặn của muối khi nó liếm lên đôi tai đó.

P. BA MƯƠI TÁM

CON MÈO SABINE BÉ BÔNG. NÓ KHÔNG CAO LỚN

Hay đẹp dễ như thăng em sinh đôi của mình. Ngược lại, mọi thứ trên người nó đều tròn trịa. Khi ta nhìn vào bộ mặt phủ bộ lông màu bạc của nó thì giống như là nhìn vào mặt trăng tròn giữa thảng vụt, và khi nó ngủ thì thân hình nó y như một vòng dây cuộn tròn.

Vậy là bây giờ Sabine chỉ còn một mình với Ranger, người bảo vệ trung thành của nó. Nhưng nó cũng là một người chị bị mất đi đứa em trai, một đứa con gái mất mẹ. Còn lại gì cho Sabine ?

Nó ngược nhìn Ranger, bộ ngực con chó phập phồng trong đau đớn. Nó có thể làm gì ? Nó mong ước sao mẹ nó trở về nhà, bước vào Gầm sàn với một con chuột ngon lành treo ở miệng. Nó ước gì em trai nó nhảy xổ vào nó từ chiếc ủng hôi hám. Thậm chí nó còn cào vào chiếc ủng, một lần, hai lần, ba lần, như thế là với mấy nhát cào này nó có thể làm hiện ra đứa em sinh đôi có bộ lông bạc.

Hơn tất cả mọi thứ, nó mong muốn làm cho Ranger cảm thấy dễ chịu hơn. Nó nhìn về phía cái tô đựng thức ăn trống trơn của con chó. Cái dạ dày của nó cũng đang than phiền vì đói.

Rồi ngay lập tức, nó nhận ra một điều: Nó sẽ phải săn mồi. Tất cả những con vật nhút nhát nhỏ bé mà mẹ nó từng đem về đều còn sống, tất cả những con chuột nhắt, thằn lằn và châu chấu mà Sabine và Puck đã đối xử như những món đồ chơi đã dạy cho Sabine đôi điều. Chúng đã huấn luyện nó trở nên một con thú săn mồi như nó cần phải trở thành. Những lúc như thế, nó ngồi chồm hổm. Nó liếm hai chân trước với cái lưỡi nham nhám, lau cho bóng mấy cái móng sắc nhỏ bé. Rồi nó bước ra bờ rìa của Gầm sàn và nhìn vào cái Khoảng trống đáng sợ. Nó sắp sửa phải bước ra nơi đó, giống như mẹ và đứa em trai đã mất của mình. Nó hít một hơi thở sâu và bước lại gần

Ranger, hơi thở hỗn hển nghe kèn kẹt của con chó chảy đầy tràn vào tai con mèo con. Phải, nó sẽ phải đi vào vùng Khoảng trống, nhưng là khi đêm xuống chứ không phải bây giờ.

Sabine là con cháu của những con sư tử cái cao quý vùng bình nguyên Sahara, là con cháu của những con hổ mẹ ở Punjab, là người thừa kế bé nhỏ của những con linh miêu, của loài báo gepa và báo puma đáng sợ, của tất cả những con thú săn mồi ban đêm.

Sabine là thế đó.

NƯỚC KHÔNG PHẢI LÀ MỖI TRƯỜNG DUY NHẤT sản sinh ra những linh vật. Hãy nhìn vào những tầng lớp cành nhánh nằm tít trên cao của đám cây, nhìn vào đỉnh của những vách đá cao nhất nhô ra biển, hãy nhìn lên những đám mây mỏng đang xì xào. Ngay từ khi người cá vừa xuất hiện dưới biển, thì cũng đã từng có những sinh vật vĩ đại bay lượn trên bầu trời. Grandmother, kẻ đã bơi qua những đại dương cổ xưa, đã từng lội trên dòng sông Nile tăm tối, nơi cư trú của vị học giả Thoth (vị thần Mặt trăng trong tín ngưỡng Ai Cập, thường được miêu tả dưới hình dạng một con cò lớn hay một con khỉ đột)nửa cò, nửa người, lẽ ra phải biết điều đó. Lẽ ra mẹ phải biết về Hawk Man (Người chim ưng).

Nếu mẹ thông hiểu ngôn ngữ của những cây liễu, cây bu lô và cây mại châu thì hẳn là chúng đã kể cho mẹ nghe về chàng rồi. Ở ngay tại đây, trong cánh rừng thông này. Nếu mẹ có thể lắng nghe những câu chuyện kể của đám sồi blackjack, sồi nước và bách xù thì có lẽ chúng đã chia sẻ với mẹ câu chuyện về chàng.

Ở tại đây, chúng sẽ kể rằng, vào một thời rất xa xưa, có một chàng chim ưng trẻ trung, chàng có những chiếc lông vũ sáng rực lên màu đồng trong ánh mặt trời buổi sáng, đôi mắt nâu của chàng có điểm lấm tấm những đốm vàng. Kìa, hãy nhìn xem chàng đuổi theo những luồng gió và tung mình vào không trung hay lượn mình sà xuống theo những vòng tròn rộng, hãy ngắm chàng đậu trên ngọn những cây thông và cây dẻ to lớn. Cánh rừng mọc nhiều thông này, vốn là dải đất phình ra của khu vực đầm lầy, với những đầm và sông nhánh, những con rùa đi chuyển chậm chạp và những con tatu khổng lồ, rất xa lạ với chàng vì chàng đã vượt qua một chặng

đường rất dài. Đó là chàng, là một thành viên của nhóm những đứa trẻ thuộc dòng dõi tiên có mang lông vũ, được đánh tráo vào trong gia đình của những người bình thường, chàng đến định cư tại khu rừng này.

Lẽ ra Grandmother Moccasin đã biết về chàng chim ưng trẻ xây tổ trong một cây bạch đàn đen tupelo già cỗi, ngay bên bờ con sông nước trong vắt, chàng lắng nghe tiếng động của đêm, tiếng những con dế, ve sầu, tiếng cú kêu, chàng chim ưng trẻ với đôi tai nhạy bén đến nỗi nghe được cả tiếng đào bới của một con thỏ và tiếng những con tôm càng đang kêu vo vo.

Đó là chàng chim ưng trẻ.

Vào những buổi tối, chàng thường ngồi một mình trên những ngọn cây bên cạnh con sông đáng yêu này. Ở đó, chàng có thể ngược đầu lên để lắng nghe tiếng kêu của những sinh vật ban đêm, đàn cú và những con ếch ương, tiếng lũ ve sầu và con hươu đuôi trắng. Cũng giống như đám cây cối, chàng hiểu được tiếng hát của chim hồng tước và chim chích, của bầy vẹt đuôi dài Carolina, của chim đớp muỗi và quạ, của chim gõ kiến mũ đỏ, phải chăng là vì chàng cũng thuộc về dòng giống của chúng ?

Nhưng chàng cũng thường lắng nghe những bài ca của dân làng, những người cùng sống bên con sông này, những người được biết đến với cái tên là bộ tộc Caddo, họ châm nước đầy vào bình, thường ngân nga trong khi lao động và cười phá lên trước những trò hề của đám trẻ con. Chàng cũng lắng nghe giọng nói của họ. Một phần trong cơ thể chàng thuộc về dòng dõi loài người cùng rung động theo nhịp trống. Chàng trải dài đôi cánh khỏe mạnh và kêu lên, “Screeee ! ! !”

Một đêm nọ, trong bầu không khí tĩnh mịch và lặng lẽ, chàng nghe thấy vài tiếng động mới. Lúc đầu thì chàng không biết đó là tiếng gì. Không phải tiếng của một loài côn trùng hay chim chóc, cũng không phải tiếng kêu của ếch hay gấu trúc. Cũng không phải tiếng của một người nào đó trong làng. Tiếng động này rất khác lạ. Đó là âm thanh đẹp dễ nhất mà trước đó chàng chưa hề được nghe thấy. Một giai điệu không có lời. Một khúc nhạc không có ca từ. Nó vọng đến từ phía bờ bên kia con sông, từ sâu trong khoảng rừng u tối nhất, hướng về phía những con sông nhánh, nhánh rộng và đứa

em gái của nó, con sông nhánh nhỏ, ở nơi mà những người dân làng ít khi nào lang thang đến vì ở đó có những bãi cát lún và hàng triệu con rắn độc.

Chàng lắng tai nghe.

Âm thanh đó lại vọng tới. Chàng nghiêng người về hướng tiếng nhạc đó như thể nó trôi lơ lửng qua bầu không khí ban đêm dày đặc của cánh rừng. Chàng chim ưng trẻ tuổi nhận ra ngay lập tức âm thanh mà chàng đang nghe là một chuỗi nhạc điệu dài. Ngay lập tức, chàng cảm nhận được vẻ đẹp và chăm chú lắng nghe những nốt nhạc trong trẻo đáng yêu. Hết đêm này lại đến đêm khác, chàng dán chặt tai về phía tiếng hát. Lúc đầu thì chàng chỉ lắng nghe với đôi tai của mình, nhưng sau nhiều đêm, chàng tự nhận thấy là toàn bộ thân thể mình đều lắng nghe tiếng hát.

Lẽ ra Grandmother Moccasin nên biết về chàng.

P. BA MƯƠI CHÍN

MỘT NGÀN NĂM SAU ĐÓ...

Đây lại là một kẻ khác cũng đang chăm chú lắng nghe.

Puck, toàn thân ướt sũng và lạnh run, đang lắng nghe tiếng của mẹ nó, lắng nghe tiếng chị nó, đang tìm kiếm tiếng của con chó săn già, Ranger, lắng nghe tiếng con sông đang chảy qua.

Tất cả những gì nó nghe thấy chỉ là sự mất mát.

Mất mát. Chỉ hai từ ngắn ngủi, nghe như rít lên. Hai từ ngữ như nén lại đến chẳng còn gì. Bên dưới gốc thông già, Grandmother đang ngọt ngào bên trong chiếc bình. Sự mất mát đang nhận chìm mụ như nó đã từng làm như thế hàng triệu lần trước đó trong cái khoảng không gian tăm tối này.

Ôi mất mát ! Mụ thì thâm.

Một cặp từ như cạo kèn kẹt vào da.

P. BỐN MƯƠI

GRANDMOTHER ĐÃ Ở ĐÂU TRONG SUỐT MỘT

Ngàn năm qua? Mụ bơi trong dòng sông nhánh già nua, nằm phơi nắng trên những hòn đá tảng bên cạnh con sông, ngủ lơ mơ dưới những cây bách. Trong khi đó, Hawk Man lắng nghe tiếng nhạc thoảng đưa qua những thân cây. Chàng chăm chú nghe với từng tế bào, mỗi bắp thịt, từng chiếc lông vũ ửng màu đồng. Sau bao nhiêu đêm, chàng cảm thấy mình cần phải đi tìm người hát lên khúc ca mời gọi đó. Chàng bay qua con sông nước mặn, vượt qua những bãi cát lún, lắng nghe những nốt nhạc mang vẻ đẹp bí ẩn. Chàng để cho mình bị cuốn theo những hợp âm trữ tình của bài hát cho đến khi cuối cùng thì chàng nhìn thấy lãnh địa trong đầm lầy của Grandmother Moccasin và Night Song. Chàng đứng trên một nhánh cao của cây bách khổng lồ và ngắm nhìn hai sinh vật đó đang quấn quanh thân cây thông cao nhất và trườn về phía đỉnh ngọn cây cao chót vót. Chàng nhận ra rằng mình chưa hề gặp một sinh vật nào đáng yêu như Night Song trong lớp vảy sáng lung linh đen bóng đến gần như xanh thẫm. Chàng biết là chàng chưa bao giờ có được cảm xúc như thế.

Bị mê hoặc đó là những gì mà đám cây cối sẽ nói như thế nếu như trong kho từ ngữ của chúng có được một từ tương tự. Có thể chim chóc cũng sẽ có một từ khác

Ai cũng biết là khu rừng thông này là nhà của bầy chim. Chim nhạn, chim én, chim bắt ruồi, vịt, chim chích và sáo đá đuôi dài. Khi đàn chim nhìn thấy Hawk Man bị thôi miên bởi tiếng hát của Night Song, chúng kêu to với chàng.

Người anh em !Hãy bay đi !

Chàng nghe thấy tiếng báo động từ bọn chúng nhưng không buồn lưu tâm đến. Bài hát mà chàng đang ao ước không phải là giọng hát của chúng,

không phải tiếng hót của đám chim đầu đen hay của chim uyên ương hoặc những con mòng két. Chàng chỉ cần tiếng hát của nàng.

Cùng với nhau, những con sếu, cú bông, chim cà kheo và chim bói cá cũng cất cao giọng trong một bản đồng ca.

Hãy bay đi, người anh em chim ưng. Bay đi thật xa !

Nhưng chàng chẳng quan tâm đến những lời cảnh báo đầy lo âu của chúng.

Tất cả chim chóc, những con chim nhỏ bé của bộ sẻ, chim tước mào vàng, giọng của chúng phát cuồng lên.

Hãy quay lại, người anh em. Hãy bay đi !

Chàng chẳng thèm để ý đến.

Bài ca của cô gái trẻ đã dâng tràn trong cơ thể chàng, từ đầu cánh bên này sang đến chóp cánh bên kia. Và khi chàng bay lượn trong rừng thông, bầu không khí mềm mại phủ trên những chiếc lông vũ của chàng, chàng cất cao giọng, Screeee ! ! ! Và lòng khát khao của chàng dâng lên ngập tràn bầu trời đêm.

Hầu hết chúng ta sẽ cho là bài hát mà Hawk Man nghe được chỉ là tiếng gió thổi dài, hay là tiếng lá thì thầm trong những cánh rừng. Chúng ta có lẽ sẽ nghĩ rằng đó là một ngôi sao đang rơi nhanh trong khí quyển hoặc là dòng nước đang chảy vội vào con sông. Chúng ta có thể sẽ đoán là một con rùa đang trườn đi trên những chiếc lá thông nhọn hay là một con cá sấu đang khua đôi chân to mập trong dòng nước. Có rất nhiều thứ mà chúng ta có thể sẽ nghĩ tới. Nhưng chỉ riêng một mình Havvk Man biết được chính xác thứ mà chàng đã nghe thấy.

P. BỐN MƯƠI MỐT

CÁC LOÀI THÚ PHÁT RA TIẾNG KÊU VÌ NHỮNG

Lí do khác nhau. Chó sói đồng cỏ tru lên để kêu gọi mặt trời hãy lặn xuống. Chim họa mi hót líu lo để làm vui lòng hoàng đế. Đàn chó thảo nguyên sủa vang để quyến rũ bạn tình. Còn Night Song cất lên tiếng hát vì cô cảm thấy mình hạnh phúc.

Cô học được nhiều phương cách bí ẩn của khu rừng từ bà mẹ già của mình. Grandmother đã dạy cho cô biết nơi nào có thể tìm bắt những con tôm càng sông thơm ngon nhất, làm thế nào để trườn dọc thân cây lên đến vòm lá cao tít tắp, chỉ cho cô thấy những cái hang nằm sâu kín đáo dọc theo phía dưới hai bờ con sông. Không ai trong khu rừng thông này biết rõ hơn Grandmother, thật vậy, không có ai cả, hoặc giả nếu có đi nữa thì có lẽ đó chỉ có thể là đám cây cối mà thôi.

Và cũng không có ai kể chuyện hay như Grandmother, mẹ kể cho Night Song về những hòn đảo Hy Lạp, những ngôi đền màu trắng nằm dọc theo bờ Địa Trung Hải. Kể cho cô nghe về các linh vật của biển Ireland và những con rồng già nua với những đôi cánh sáng chập chờn trong ánh nắng, đã bay khỏi nơi đây từ lâu. Mẹ cẩn thận tránh không kể cho cô nghe câu chuyện đời mình, về người chồng và sự phản bội của ông ta. Sao lại cứ đào bới vào nỗi buồn, mẹ nghĩ thế. Thay vào đó, mẹ kể những câu chuyện về lũ cá voi và những con chim hải âu lớn, về đàn chim cánh cụt ở phía tận cùng Trái đất.

Không có đứa con gái nào được mẹ yêu thương bằng Night Song. Cũng không có bà mẹ nào được kính trọng hơn. Sự cô độc mà Grandmother Moccasin đã từng nếm trải trong bao nhiêu năm đã mãi mãi chấm dứt. Night Song đã làm cho cuộc đời của mẹ thêm ý nghĩa. Hễ Grandmother đi đến nơi nào là Night Song cũng có mặt ngay ở đó. Và khi Night Song lang

thang đến một chỗ nào đó thì mục cũng ở sát gần bên. Họ là một đôi không thể tách rời.

Nhưng cũng như với bất cứ đứa trẻ nào, Night Song trở nên hiếu động sau một thời gian. Cô không còn là một con rắn nhỏ bé nữa. Cô đã lớn lên thành một con rắn dài và đáng yêu, và cũng giống như những thiếu nữ khác.

Ngày qua ngày, Night Song bắt đầu đợi khi Grandmother chợp mắt trong giấc ngủ trưa để lên ra, chỉ để nhìn xem những gì cô có thể nhìn ngắm và nghe những gì cô có thể nghe thấy. Cô mong muốn có một cuộc phiêu lưu cho chính mình. Ngôi rừng nơi cô sống, với tất cả những bí mật của nó đã trở nên chật hẹp. Những câu chuyện mà Grandmother kể rất lí thú chỉ làm cho cô trở nên hiếu động hơn. Thêm vào đó, bà mẹ đã bắt đầu già đi, già hơn những đại dương và những ngọn đồi, Night Song cảm thấy chán nản với những gì xưa cũ. Cô muốn một thứ gì đó mới mẻ.

Chỉ một thời gian ngắn sau đó cô để ý thấy chàng chim ưng đẹp trai với đôi cánh dang rộng về phía mặt trời ban trưa.

Bây giờ nằm một mình trong ngực thất nhỏ bé của mình, Grandmother rít lên. Đồ phản bội ! Sâu bên dưới cây thông già cỗi mọc bên cạnh con sông, mục quay tròn trong nỗi giận dữ. Phản bội, Phản bội, đồ phản bội. Phản bội thì lúc nào cũng như nhau, mục nghĩ. Chẳng có gì khác biệt.

P. BỐN MƯƠI HAI

Ở MỘT MỨC ĐỘ SÂU XA NÀO ĐÓ, TẤT CẢ CHÚNG

Ta đều có sự liên thông với nhau. Có vẻ như khi Night Song cảm nhận dòng máu của bà mẹ oai hùng và khỏe mạnh mà cô yêu mến một cách mãnh liệt, khi cô nhìn thấy Hawk Man đẹp đẽ trong bộ lông vũ ánh màu đồng và đôi mắt với những điểm đốm vàng, cô cũng cảm thấy dòng máu của những linh vật nửa người nửa hải cẩu selkies, những nữ thủy thần ondine biết pháp thuật, những người cá mạnh mẽ, những nữ yêu tinh lamia xa xưa trong tổ tiên của cô. Và tất cả dòng máu đó, dù có phép thuật hay không, đã làm cho cô trượt xuống khỏi thân cây cao nhất trong khi mẹ cô, người đã nuôi dạy cô, bảo vệ cô và yêu mến cô vô cùng, đang ngủ say sưa chẳng hề hay biết gì, dòng máu đã dẫn cô đi thẳng đến đôi cánh của Hawk Man.

Và cũng như những truyền thuyết khác về những linh vật có khả năng thay đổi hình dạng khác, ngay lúc chàng đang rộng đôi cánh ôm choàng lấy Night Song thì cô cũng thoát khỏi bộ da đầy vảy và hiện ra làn da xinh đẹp mịn màng của loài người, trong khi chàng cũng lột bỏ hình hài loài chim của mình để chuyển sang hình dạng của con người, cao lớn và đẹp đẽ với những chiếc lông vũ màu đồng cài trong mái tóc dài đen nhánh, với đôi mắt lấp lánh ánh vàng, ấm áp và thân thiện.

Họ đứng đó, trong hình hài mới mẻ của mình, cùng đối mặt nhìn nhau. Hawk Man đưa tay ra cho Night Song. Nàng cầm lấy tay chàng.

Và khắp xung quanh, những cây cối đang quan sát những cây già cổ nhất, hiện bóng mờ mờ. Chúng biết rằng Grandmother Moccasin sẽ bực mình lắm khi mục thức dậy. Đám cây biết thế nhưng chúng cùng nhận thức được ý nghĩa quan trọng của giây phút đó: một tình yêu mạnh mẽ đến nỗi cả hai người chẳng ai có thể cưỡng lại. Vì vậy ngay sau đó, đám cây xì xào

bền sử dụng đến phép thuật cổ xưa của riêng chúng để kêu gọi Zephyr, vị thần gió tây chuyên gây ngủ. Thần sẽ làm cho tất cả những người khác trong khu rừng sẽ ngủ gà gật cho đến khi Hawk Man và Night Song lên trốn đi trong hình dạng mới. Đối với cây cối, những kẻ đã chứng kiến những nỗi đau buồn sâu sắc, những cơn giận dữ mãnh liệt, và sự tuyệt vọng đến mức tận cùng, chúng nhận thức được giá trị diệu kì và hiểm hoi của tình yêu do đó chúng trở thành những nhà vô địch về yêu thương và sẵn sàng làm bất cứ điều gì để luôn hỗ trợ cho tình yêu mọi lúc, mọi nơi.

P. BỐN MƯƠI BA

MỘT CON MÈO SUÝT CHẾT ĐUỐI HẢI PHẢI CẦN

Có thời gian để hồi phục. Một con mèo đã bị mất đi mẹ mèo tam thể, đã bị mang đi khỏi người chị và con chó săn thân yêu của mình phải cần nhiều, rất nhiều sự an ủi để khuây khỏa.

Nhưng trước tiên thì con mèo đó cần phải tìm cho được thức ăn và một nơi để trú ẩn, đặc biệt là khi chiều đã chuyển sang đêm như lúc này. Puck nhìn quanh quất. Bên dưới chân nó là con sông đáng sợ. Một cơn rừng mình chạy dọc suốt sống lưng nó. Nước. Chúng ta hẳn là đang ở gần một nơi có nước. Nó bật ho khúc khắc. Nó kéo lê thân mình lên bờ sông để thoát ra khỏi những dòng nước khiếp đảm đó. Bộ lông của nó giờ đã xám xịt vì quên bùn ở đáy sông và hai bên bờ. Nó vừa ướt sũng vừa lạnh. Nó quay nhìn lại con sông màu bạc và lại run lên cầm cập, rồi nó dỗi nhìn về phía thượng nguồn đến hết tầm mắt. Lúc này mẹ nó vừa ở ngay bên cạnh nó, có phải vậy không ? Bà vừa ở ngay chỗ này đây, đẩy nó nổi lên, luôn miệng bảo nó hãy bơi đi. Và nó đã bơi. Nhưng khi nó đã bò ra khỏi dòng nước thì bà đã chẳng còn đâu nữa. Nó nhìn con sông đang chảy xiết. Mẹ nó đâu rồi ? Mèo mẹ tam thể của nó ? Bà vừa mới ở ngay sau lưng nó kia mà. Nó xoay mình lại vị nhìn về phía hạ lưu. Có lẽ mẹ nó đã bơi ngang qua nó và vượt qua mặt nó trong những cơn sóng cuộn. Khi nó nhìn chăm chú vào con sông, nó thấy dòng nước xoáy quanh chỗ rẽ và rít lên khi vỗ vào hai bên bờ sông bùn lầy - Tránh ra, tránh ra, tránh mau.

Và rồi ở ngay chỗ đó, khi đứng trên bờ con sông nước bạc, con sông đầy ắp nước mắt, Puck chợt nhận ra là nó sẽ không bao giờ còn được nhìn thấy mẹ nó nữa. Chẳng bao giờ.

Chẳng bao giờ là một từ nghe rất êm tai, nhưng không thể giấu giếm được những lưỡi dao bén ngót ẩn đằng sau cái âm sắc mượt mà đó. Đặc biệt

là đối với con mèo nhỏ đã từng phá vỡ nội quy và chỉ vừa mới nghe đến từ ngữ đó lần đầu tiên trong đời. Nó ngồi xuống một cách khó nhọc, mình mẩy ướt sũng và lạnh run. Từ sâu trong xương tủy nó biết rõ là dù nó có ngồi nhìn dòng nước lạnh lẽo đến bao lâu đi nữa thì nó cũng chẳng bao giờ còn được nhìn thấy mẹ nó nữa. Cái từ ngữ chẳng bao giờ đè nặng lên nó, nắm lấy cổ nó và lắc mạnh. Nó hít vào một hơi thở sâu, hít vào tất cả những từ ngữ đau đớn đó và bắt đầu hắt hơi. Cái từ chẳng bao giờ đó lại nhồi đẩy vào mũi, vào mắt và khắp bộ lông của nó.

Nó lại cảm thấy run sợ và nhìn sang bờ sông phía bên kia. Ranger và Sabine đang ở đâu ? Nó vểnh tai lên. Chắc chắn là Ranger sẽ lên tiếng gọi nó. Chỉ cần con chó lên tiếng sủa thì Puck sẽ tìm ra phương hướng. Chắc chắn là thế.

Nó ngồi trên chỗ cao nhất của bờ sông. Bên dưới nó, con sông vẫn trôi đi, con sông đã cuốn mất mẹ nó, con sông đã nuốt chút nữa thì đã tóm được nó. Nó cố lắng nghe tiếng sủa quen thuộc của Ranger. Nhưng tất cả những gì nó nghe được chỉ là tiếng dế gáy và tiếng của một vài con chim đi ăn đêm. Nó rùng mình và ngoảnh mặt đi. Phía trước mặt nó là một cây thông già đang tàn lụi.

Khi nó bước lại gần cây thông đó, nó nhìn thấy có một khoảng tối ở dưới gốc cây. Puck tiến lại gần hơn. Nó đánh hơi cái khoảng trống đó. Nó nhìn vào bên trong. Cái hốc đó tuy nhỏ nhưng khô ráo. Hãy ở yên trong Gầm sàn. Các con sẽ luôn được an toàn trong Gầm sàn. Đó là những lời mẹ nó dặn, đến bây giờ hãy còn vang trong tai. Vì nó đã không nghe lời nên bây giờ mẹ nó phải chết và để lại nó một mình.

Nó bước vào trong hốc. Bên trong tối tăm và ẩm cứng và mặc dù bụng nó đang sôi sùng sục, nó vẫn cuộn tròn lại như một quả bóng ướt sũng bùn và thiếp đi trong giấc ngủ chập chờn. Cái từ chẳng bao giờ, khắc nghiệt và tàn nhẫn cũng dần dần lắng xuống bên cạnh nó.

Làm sao nó biết được là ở rất sâu bên dưới nó, thật vậy, gần như ngay dưới cái hang của nó có một sinh vật xa xưa cũng đang nằm cuộn chặt ? Ở dưới đó mù cũng đang ngủ.

Bạn sẽ chẳng thể nào nghĩ được là cả hai sinh vật đó, một hãy còn rất trẻ và một thì đã quá già lại cùng có chung một thứ gì đó, thế nhưng quả thật là có đấy.

Đó là sự mất mát.

Đúng vậy, điều đó có thể xảy ra cho bất cứ ai trong chúng ta. Puck thì thiếu vắng gia đình. Grandmother thì đang thương nhớ Night Song.

P. BỐN MƯƠI BỐN

ĐÁM CÂY CỐI, NHỮNG CÂY TỔNG QUÁN SỦI VÀ

Cây mọc lan cây nguyệt quế và cây tần bì đang nở hoa cũng cảm nhận được sự mát mẻ. Chúng nhớ đến những con bồ câu đã bay qua và những con bò rừng bizon. Chúng nhớ đàn báo puma và những con gấu đen. Chúng cũng nhớ bộ tộc Caddo, những người đã từng lang thang qua khu rừng già này nhiều niên kỉ trước đó

Nhưng chúng cũng biết thế nào là sự thù hận. Lòng hận thù cứ chất chứa mãi trong kí ức rất lâu. Đến cả ngàn năm

Sau khi Hawk Man và Night Song trốn đi, Grandmother Moccasin tự khép mình trong cảm ghét, khép chặt đến nỗi mù chẳng còn biết đến điều gì khác ngoài sự thù hận

Giận dữ và thù hận cuộn xoắn lấy nhau, và chỉ trông cậy vào một phương tiện duy nhất. Đó là nọc độc. Nọc độc ứa ra đầy trong khoang miệng trắng như bông của Grandmother. Một kẻ nào đó thuộc loài người đã cướp mất đi thứ mà mù yêu quý còn hơn cả nước, hơn cả bầu không khí, hơn cả con người đã từng phản bội mù từ rất nhiều năm trước: con gái của mù. Night Song, Grandmother thế sẽ trả thù, một sự trả thù sẽ rất cay đắng đến nỗi nó làm cho da mù láng bóng lên và mài sắc hơn những cái răng nanh khủng khiếp của mù

Mù giận sôi sùng sục trong khu vực tối tăm nhất của cánh rừng nơi có nhiều thông mọc, nơi có cây bách vươn cao trên những đầm lầy, nơi mặt đất dày lên với những bãi cát lún, nơi mà mù cư ngụ trong những cái hang của đám anh chị em họ của Night Song, bộ tộc của những cái miệng trắng như bông gòn. Không người nào dám bước vào khoảnh rừng này và điều đó rất phù hợp với Grandmother. Giờ đây cơn giận dữ gay gắt cùng với cái lạnh lẽo quyện vào nhau chặt đến nỗi làm tắt hẳn mọi tia sáng xung quanh

Đôi mắt mù dần dần quen thuộc với sự tăm tối do đó chẳng có thứ gì được an toàn với mù. Mù ăn tối với thịt cú con, chồn vizon và ếch, bất cứ thứ gì chuyển động hoặc đứng yên. Cơ đói bụng của mù thật to lớn. Mù có thể phát hiện ra một con thỏ đầm lầy còn cách đó cả trăm mét. Đôi hàm chết người của mù giống như hai lưỡi kéo tấp dứt đôi con mồi. Và cơn giận dữ của mù cứ ngày một lớn lên như chính bản thân mù, dài và mập, to như thân cây

Ngay cả người bạn thân thiết của mù, con cá sấu chúa, cũng tìm cách lảng xa mù. “Này bà chị,” nó nói với mù, “hãy chọn một cách khác đi.” Nhưng mù không thể đổi ý

Sssstttt !” mù nói. “Dù sớm hay muộn thì Night Song cũng sẽ lại thuộc về ta

Con cá sấu khép đôi mắt màu vàng lại, phì ra một hơi thở dài rồi lặn xuống đáy con sông nhánh Bayou Tartine sâu và đầy bùn

P. BỐN MƯƠI LĂM

GAR FACE ĐÃ TÌM THẤY CĂN NHÀ CŨ NÀY VÀO

Một ngày khi hăn cùng với Ranger đi săn gấu trúc vào cái thời mà cả hai đều còn rất trẻ, trước khi xảy ra tai nạn làm cho Ranger trở nên tàn tật - hăn trượt chân suýt ngã trên căn nhà mà sau đó thậm chí đã nghiêng hẳn sang một bên. Không ai biết là nó đã bị bỏ hoang ở đó từ bao lâu ? Trong nhà không có đến một cái bóng đèn và cũng chẳng có nước máy. Thế nhưng đó không phải là vấn đề với Gar Face vì bóng đèn hay nước máy không phải là thứ cần thiết với hăn. Hăn cũng chẳng cần đến hộp thư hay điện thoại.

Chỉ có vài sinh vật trong rừng biết là Gar Face đến sống ở đó. Thậm chí không có người khách nào trong cái quán rượu cũ kín đáo từng nhìn vào mắt hăn và hăn cũng chẳng buồn nhìn họ. Hăn chỉ đơn giản ngồi vào cái góc tối quen thuộc của mình và uống thứ rượu đắng ngắt. Hăn chưa hề trả một đồng xu nào. Chỉ đơn thuần dùng da thú để trao đổi. Những tấm da mà hăn treo trên chấn song hàng hiên của căn nhà xiêu vẹo để phơi khô.

Căn nhà đó. Cái nhà nghiêng ngả nằm trên một dải đất cao nơi hăn đậu chiếc xe tải, ở đó hăn nằm cuộn tròn trong một chiếc giường cũ cũ kĩ của trẻ con mà hăn dùng làm giường ngủ, cũng trong ngôi nhà đó hăn có thể đến và đi theo cách riêng của mình và vào những giờ giấc không ai biết. Ở đó hăn có thể vứt rác vào trong sân mà không bị ai để ý. Nơi đó hăn có thể sử dụng nhà tắm cũ kĩ ở phía bên ngoài mà không cần phải đóng cửa vì dù sao thì cũng chẳng còn cánh cửa nào.

Thông thường thì nhà có người ở vẫn tốt hơn là bị bỏ hoang. Trong hơi ấm của hơi người thở ra có một chất gì đó giúp bảo quản đồ gỗ cũ và đem lại cho căn nhà một chút giá trị. Một căn nhà có người ở có vẻ vẫn giữ được đôi chút vẻ thẳng thớm trong cái hoang tàn của nó. Thường là như vậy. Có lẽ là ngôi nhà này đã bị bỏ hoang quá lâu trước khi Gar Face dọn đến.

Nhưng nếu bạn nhìn vào nó từ một khoảng cách gần, nếu bạn có thể đứng gần một lúc mà không bị Gar Face giương khẩu súng trường lên và gầm gừ như một con sói, hẳn là bạn sẽ phải tuyên bố là căn nhà tự ý nó muốn nghiêng vào lòng đất như thể chui sâu xuống đất là cách thức duy nhất để trốn thoát cái cá thể khủng khiếp đang cư trú bên trong.

P. BỐN MƯƠI SÁU

SABINE ĐÃ CHỨNG KIẾN TẤT CẢ. NÓ THỨC DẬY

Vừa kịp lúc để nhìn thấy em nó bước vào trong cái vệt nhạt nhòa ánh sáng mặt trời, nhìn thấy con mèo đực nằm lăn tròn trên lưng, thấy những chùm tia nắng sáng nhảy nhót trên bụng nó. Nó thấy thẳng em đang tươi cười với ánh nắng đáng yêu, trông thấy bộ lông của nó sáng bừng lên trong những tia vàng thấp thoáng. Nó cũng sắp sửa bước vào vùng sáng đó cùng với đứa em trai, dù nó biết là em nó đang vi phạm nội quy, quy định về Gầm sàn. Nhưng ngay khi nó vừa định lên tiếng gọi em nó thì Gar Face xuất hiện.

Chính mắt nó đã nhìn thấy Gar Face túm lấy em nó rồi chụp luôn mẹ nó và nhét cả hai vào trong cái túi vải màu nâu, trông thấy hấn ném họ vào phía sau cái xe tải. Nó đã cố gắng kêu họ, cố gắng báo động cho họ nhưng những tiếng kêu của nó bị chìm trong tiếng kêu thét của em nó, giọng của nó chồng lên giọng của em nó và nghe giống hệt như tiếng kêu được phát ra từ một con mèo duy nhất.

Nó nhìn thấy chiếc xe tải phóng vọt đi. Nó trông thấy đám bụi bắn thiu cuộn xoáy lên xung quanh hai bánh xe sau như một đám mây và tràn vào không trung.

Nó nhìn thấy đám cây run rẩy khi chiếc xe tải biến mất khỏi tầm nhìn của nó, đem theo người mẹ và đứa em trai. Và như thế phải chứng kiến chừng đó hãy còn chưa đủ đối với một con mèo con, sau đó nó lại phải nhìn thấy Ranger giằng co với sợi dây xích và tru lên đau đớn tưởng như trái tim con chó già sắp vỡ tung ra; nó biết thực sự là quả tim con chó đang nát vụn. Nó chứng kiến cảnh tượng đó. Nhìn thấy con chó cứ gắng sức lôi kéo sợi xích. Nhìn thấy con chó kêu ăng ẳng, sủa to lên rồi cứ tru mãi đến khi chẳng còn gì, đến khi cổ nó đau buốt và máu thì chảy thành giọt ở nơi sợi xích cắn sâu vào da, làm bong ra một mảng lông và để lại một vết thương nhức nhối rỉ

máu, đến khi nó hoàn toàn tắt tiếng và không còn thốt ra được một tiếng sủa nào.

Nó nhìn thấy Ranger kéo lê thân mình trở lại gầm sàn căn nhà, cái nhà nghiêng hẳn về một bên, căn nhà nong nặc những mùi của xương và thịt, của cái gì đó đã mục rữa. Gầm sàn. Và sau tất cả những điều đó, những gì mà con mèo con còn có thể làm được là cuộn tròn lại bên cạnh con chó săn yêu quý của nó, con chó đã từng hát cho nó nghe thậm chí từ lúc nó hãy còn nằm trong bụng mẹ. Nó nằm cuộn tròn bên cạnh con chó, liếm nhẹ vào đôi tai mềm như lụa của Ranger và khẽ kêu rừ rừ. Đó là tất cả những gì nó có thể làm được.

Mẹ nó đã bị bắt mất. Em trai nó cũng thế. Nhưng nó vẫn còn Ranger. Và nó biết là cả hai phải đi khỏi chỗ này, nơi duy nhất mà nó từng biết cho đến nay. Dù hãy còn rất nhỏ, nó cũng nhận biết là trong cảnh xiềng xích thế này thì Ranger sẽ không còn sống được bao lâu nữa.

>

P. BỐN MƯƠI BẢY

KÍ ỨC LÀ MỘT THỨ GÌ ĐÓ TRƠN TUỘT RẤT KHÓ

Năm giữ. Khi một sự kiện kinh hoàng xảy ra với bạn, như là mất đi một người thân yêu, như khi mất mẹ hoặc là cha bạn, hoặc có thể là một người chị sinh đôi hay là một con chó săn già yêu quý, kỉ niệm đó có thể chuyển thành một lớp phủ mềm mại để che giấu cho bạn nỗi đau mất mát.

Thế nhưng với Puck thì lại hoàn toàn khác. Nó cứ nhớ mãi. Ngay sau đó, nó phải tìm cách làm sao để làm tròn lời hứa với mè mẹ tam thể. Ngay lập tức, nó phải nghĩ ra cách để tìm lại Ranger và Sabine. Và ngay lập tức, nó cần phải ăn một chút gì đó !

Dạ dày nó sôi lên ùng ục. Cả một ngày và trọn một đêm đã trôi qua mà nó chưa hề ăn gì. Tất cả những gì nó nuốt vào bụng chỉ toàn là nước, rất nhiều nước. Nó ngồi nhồm dầy và vươn mình. Nó liếm lông phía bên sườn trái và nuốt phải đầy miệng một đám bùn đã khô. Nó khạc ra. Bộ lông của nó đã đóng cứng thành bánh. Đột nhiên nó cảm thấy như mình đang bị bó chặt trong cái đáy khô cứng của con sông, như bị cầm tù trong một cái túi chật. Nó cần phải thoát ra khỏi.

Trong suốt một giờ sau đó, nó trì kéo, liếm láp rồi lăn tròn. Lớp bùn cứng như bê tông cứ bám chặt vào bộ lông nó. Khi nó kéo ra, một mớ lông cũng bị kéo ra theo. Ái da ! Nó bắt đầu hoảng sợ.

Nó kéo mạnh, liếm láp và lại lăn lộn thêm một lần nữa. Cuối cùng nó bắt đầu khóc. Da nó ngứa ran, miệng thì khô khốc vậy mà cả người nó vẫn phủ đầy bùn. Nó nằm mẹp xuống và khóc. Khóc cho bộ lông sáng bạc của mình đang bị tróc ra từng mảng. Khóc vì đã mất đi mè mẹ, mè chị cùng với con chó săn già.

Cuối cùng, sau khi đã để rơi rất nhiều nước mắt, nó cố gắng đứng dậy và nhìn quanh. Nó đã khóc nhiều đến nỗi bây giờ nó cứ nấc cụt liên tục. Trước

đó Puck đã cảm thấy là nó rất đói bụng, nhưng hiện giờ thì người nó lả đi vì đói. Một cái miệng đầy những bùn khô thì không thể làm thỏa mãn một con mèo đang trong cơn đói bụng, đặc biệt là một con mèo đang tuổi lớn bất kể những khó nhọc nó đã trải qua.

Mọi người đều biết một con mèo được sinh ra là để săn rình, để theo dấu con mồi và để vồ chụp. Nó ước gì trước đây nó để tâm nhiều hơn đến những lời dạy dỗ của mèo mẹ khi bà đem về nhà những con chuột nhắt, thằn lằn và chuột đồng để cho nó và mèo chị thực tập săn bắt. “Một ngày nào đó các con cần phải biết cách tự săn mồi cho chính mình,” mèo mẹ đã bảo chúng như thế. Sabine thì nghiêm chỉnh lắng nghe lời mẹ.

Nhưng với Puck thì những con vật sống đó chỉ là trò chơi. Đặc biệt là thằn lằn thì đem lại sự thích thú hàng giờ liền. Nó thích hất chúng lên không rồi dùng đôi chân trước chụp bắt lại. Nó đã từng vui thú rất nhiều với trò chơi đó. Nhưng bây giờ thì bụng nó đang sôi sùng sục, da nó thì ngứa ngáy nên nó chẳng còn lòng dạ nào để mà chơi đùa. Phien một cái là điều chính yếu trong khi siil rình bất cứ con mồi nào là phải yên lặng.

Mà nấc cụt thì chẳng yên lặng chút nào.

Nó cố gắng nín thở.

Hic !

Nó cố gắng nằm ngửa ra.

Hic !

Nó lại cảm thấy muốn khóc, nhưng nó biết rằng nếu khóc lên thì nó sẽ lại nấc nhiều hơn. Một con mèo đang nấc cụt thì không thể lặng lẽ tiến đến gần bất cứ con mồi nào. Một con mèo bị nấc cụt thì thật là một cảnh tượng đáng buồn.

P. BỐN MƯƠI TÁM

LIỆU TA CÓ THỂ TÌM THẤY SỰ GẮN KẾT GIỮA

Hawk Man và Night Song đã xảy ra từ ngàn năm trước trong số những tư liệu còn lưu giữ cẩn thận của đám cây rừng hay không ? Có đấy, những cây mộc lan, cây sồi blackjack và cây tử châu sẽ kể cho bạn nghe rằng ở đây đã từng có hai người quay lưng lại với dòng giống của chính mình.

Cùng với nhau, họ đi tìm một nơi để cư trú. Họ bước đi trên đôi chân hầy còn rất mới mẻ với chính mình cho đến khi cả hai đều kiệt sức. Họ lần theo những con đường mòn xuyên qua rừng, những con đường mòn hình thành từ những lối đi của hươu, gấu và bò rừng bizon. Họ dựng trại dọc theo con sông nhánh nước chảy lờ đờ. Họ đi lang thang đến bìa rừng và xa hơn nữa, nơi họ nhìn chăm chú vào con sông rộng và xinh đẹp chảy về phía đông. Nó rất đáng yêu và họ cảm thấy là họ có thể ở lại đây, bên những bờ cát của nó. Thế nhưng họ cảm thấy bất an khi không còn mái ấm của những cây rừng yêu dấu.

Và hơn tất cả, họ cảm thấy cô đơn. Loài người được tạo ra là để cùng sống với nhau, ngay cả những người lai do pha trộn từ nhiều chủng tộc. Họ cần được nghe thấy tiếng cười của nhau. Họ mong muốn được chia sẻ những nỗi khổ đau của nhau. Họ được sinh ra là để bơi lội, nấu nướng, săn bắt và trò chuyện cùng nhau. Chủ yếu là họ cần được nghe những câu chuyện của các cá thể khi những câu chuyện về tình yêu và sự thông thái và những điều vui vẻ. Hawk Man và Night Song cũng cần đến sự có mặt của những con người khác. Vì vậy, họ rời bỏ dòng sông êm ả với bầu trời rộng mở phía trên nó và những bụi cỏ cao hai bên bờ để đi ngược trở vào rừng, băng qua những đồng cỏ rộng và đi lần những lối đi mòn của thú vật để đến ngôi làng dựng bên bờ con sông nhánh. Làng của người Caddo.

Ở đó, dân làng đón chào họ như là người cùng bộ tộc, như những người Caddo, họ nhảy múa, ca hát và làm lễ nghênh đón những người mới đến, chấp nhận Hawk Man và Night Song làm thành viên của bộ tộc. Hãy còn nhiều điều bí ẩn về những người Caddo, nhưng chúng ta cũng biết được một điều. Họ là những người niềm nở, cởi mở và thân thiện. Đôi tình nhân trẻ xây dựng gia đình. Và chính ở nơi đó, trong ngôi làng ven sông, họ dựng lên một túp lều từ cành cây và bùn, một mái nhà.

Hãy hỏi một cái cây nào đó và nó sẽ kể cho bạn nghe về những mái nhà. Nếu bạn hỏi cái cây thông già cỗi kia thì nó sẽ nói cho bạn nghe về việc nó đã dành tặng một cái hang nhỏ cho một con mèo con như thế nào. Và ở sâu bên dưới, bị giữ chặt trong đám rễ mục của nó, một cái bình gốm cũ rất đẹp là tổ của một con rắn già, rất già.

Hạnh phúc tràn đầy trong túp lều nhỏ ven sông và chỉ một thời gian ngắn sau đó, Hawk Man và Night Song sinh được một đứa bé, một bé gái. Tất cả trẻ sơ sinh đều có một vầng sáng xung quanh chúng thế nhưng Hawk Man đoán chắc rằng con gái của chàng phát ra ánh sáng. Ngay lập tức cây cối hân hoan chào đón cô bé như chúng vẫn chào đón tất cả mọi trẻ sơ sinh.

Thế còn Hawk Man thì sao ?

Khi một người đàn ông trẻ được làm bố thì bầu trời trên đầu chàng, mặt đất dưới chân chàng, mặt trời mọc và lặn, tất cả đều trở nên mới mẻ như thể chàng chưa hề nhìn thấy trước đó, như là đứa con gái bé nhỏ của chàng đã làm cho mọi thứ ngay lập tức biến thành một lời chào kì diệu và to tát. Khi Hawk Man bồng con gái trước ngực và nhìn vào khuôn mặt tròn bé nhỏ của nó, chàng cảm nhận được một tình yêu sâu đậm đến nỗi gần như làm cho chàng ngạt thở. Thứ tình cảm mới mẻ đó làm cho chàng cảm thấy hơi lo lắng. Nó khác với tình yêu chàng dành cho Night Song, không nhiều hơn hay ít hơn, chỉ là một thứ tình cảm khác, là sự pha trộn giữa sự che chở và quên mình.

Khi chàng nhìn vào đôi mắt có màu sẫm của con gái nó nheo mắt nhìn lại chàng. Rồi, trong một cử chỉ mà chàng sẽ không bao giờ quên được, nó giơ cánh tay bé xiu lên, duỗi thẳng các ngón tay từ bàn tay chỉ to bằng quả mận, rồi sờ vào cằm chàng. Bé nhìn chàng với một ánh mắt nghiêm trang khiến

cho Hawk Man chắc chắn rằng nó đang muốn nói với chàng một điều gì đó. Chàng chỉ có thể lờ mờ đoán đó là điều gì. Rồi, tất cả những gì chàng có thể làm là hôn vào những ngón tay xinh xinh của con gái và mỉm cười.

P. BỐN MƯƠI CHÍN

NIGHT SONG CŨNG RẤT YÊU THƯƠNG ĐỨA CON

Gái bé nhỏ. Nàng giữ chặt đứa bé ngay phía dưới cằm mình và hôn hít mớ tóc mềm như lụa của con mình. Nàng hít mùi con gái. Đưa tay xoa nhẹ lên làn da của bé. Đặt lên đầu nó cả triệu nụ hôn, hoặc thậm chí còn nhiều hơn thế.

Cho dù Night Song hãy còn là người mới đến với ngôi làng, dân làng vẫn đón chào nàng. Nếu bạn biết đôi chút về người Caddo, bạn sẽ biết rằng họ là những người thợ gốm xuất sắc, và chẳng bao lâu sau Night Song cũng học được cái nghề thủ công này. Trong khi con gái đang ngủ yên, Night Song làm ra những chiếc bát tuyệt đẹp, những cái bình để đựng hạt giống, quả hạch và bắp, những cái chai chứa nước, đựng tôm càng, hay nước ép từ những quả mâm xôi đen nho nhỏ mọc ở ngoài đồng cỏ. Thậm chí nàng còn làm những chiếc bình để dùng vào việc chôn cất, những cái bình mai táng sẽ được chôn xuống đất để đi cùng với người chết vào thế giới bên kia, làm dụng cụ để họ chứa đựng thực phẩm và nước, hay những thứ gì đó để trình cho những họ hàng thân quyến đang chờ đợi họ ở đó.

Trên những chiếc bình như thế, nàng luôn luôn vẽ hình một con chim ruồi. Bởi vì dù là vào thời đó, mọi người đều biết rõ chim ruồi là con vật dẫn đường cho người chết đi sang thế giới bên kia và rồi sau đó sẽ quay trở lại. Night Song biết điều này. Và dân làng cũng đều biết. Đám cây cối cũng thế.

Nếu bạn có thể nhìn thấy cái bình chứa đựng Grandmother, bạn sẽ không thể tìm thấy hình một con chim ruồi nào được khắc trên đó. Không có.

P. NĂM MƯƠI

NẾU KHÔNG PHẢI VÌ RANGER THÌ SABINE HẸN

Là đã bỏ đi rồi, hèn là nó sẽ đợi đến khi màn đêm trùm lên phần dưới ngôi nhà để lên đi vào khu rừng phía bên kia sân nơi mà nó đã để ý thấy những cặp mắt màu vàng nhấp nháy trong bóng tối. Nó không biết những đôi mắt vàng đang chớp chớp đó thuộc về ai hay cái gì. Có lẽ đó chỉ là những con đom đóm vì đom đóm thường hay treo mình dọc theo bờ rừng. Một người nào đó kém lí trí hơn Sabine sẽ cho rằng đó là những hồn ma với những ngọn đèn mờ mờ của chúng đang nhấp nháy chớp tắt. Những khu rừng thì lúc nào cũng đầy ma, như người ta thường nói. Sabine thì chẳng dính dáng gì với những câu chuyện ma xưa rích đó. Nó biết là lũ ma quỷ chỉ quan tâm đến bản thân chúng mà thôi.

Nó nhìn vào những đôi mắt lấp lánh đó, vì nó biết đó là gì rồi, không phải đom đóm cũng chẳng phải những hồn ma, đó chỉ là những con thú trong rừng thông, những con thú săn đêm, gấu trúc, chồn và thỏ lần mò đến tận mép cái sân bãi thiêu, và nó mơ tưởng đến việc sẽ đi cùng với chúng, lìa xa cái nơi kinh khủng này.

Nhưng nó sẽ không thể rời bỏ Ranger được. Một ngày nào đó, nó sẽ tìm ra cách gỡ bỏ sợi xích và rồi cả hai sẽ rời khỏi cái nhà tồi tàn này cùng với gã chủ nhân đáng sợ của nó và sẽ chẳng bao giờ quay đầu nhìn lại nữa.

P. NĂM MƯƠI MỐT

GAR FACE CŨNG BIẾT VỀ NHỮNG HỒN MA. KỂ TỪ

Khi hăn nhìn thấy con cá sấu chúa, hăn tự hỏi có phải là đầu óc hăn đang đùa cợt với hăn. Có thực sự là hăn đã nhìn thấy một con cá sấu dài đến cả chục mét không ? Một sinh vật như thế có thực sự tồn tại hay không ? Câu hỏi về cái khả năng đó đã hút trọn toàn bộ tâm trí hăn.

Hết đêm này sang đêm khác, hăn chèo con thuyền độc mộc cũ của mình ngược lên rồi lại xuôi xuống dòng sông Bayou Tartine, ngọn đèn dầu kerosene chiếu thành một quầng sáng vàng lên mặt nước đục bùn. Không thể nào nhìn thấy gì sâu quá ba tấc bên dưới mặt nước màu rượu whisky; sự tối tăm đã phủ một lớp bùn dày che giấu những cư dân bên dưới.

Dù vậy, ánh sáng ấm áp cũng mời gọi, đặc biệt là với đàn muỗi và những con bướm đêm. Và đương nhiên là một con dơi nhỏ màu nâu cũng lượn lờ xung quanh cái vầng sáng đó để đớp côn trùng. Gar Face chẳng phàn nàn gì lũ côn trùng và đàn dơi. Hăn chỉ quét chúng ra khỏi mặt khi hăn chăm chú nhìn vào dòng nước mặn. Con cá sấu đang ở đâu ?

Gar Face đã trưởng thành hơn rất nhiều so với thằng nhóc vụng về bắn hươu của cái thời xa xưa đó. Hăn không còn là một tay súng tồi tệ nữa mà đã trở nên một thiện xạ. Hăn có thể bắn và lột da bất cứ con gì, kể cả rắn. Chỉ có linh miêu là thoát được khỏi những móng vuốt săn mồi của hăn và đó là do lỗi của con chó. Không phải lỗi của hăn. Nhưng bây giờ thì chính lũ cá sấu mới là kẻ thúc đẩy hăn. Chỉ có những con cá sấu mới thách thức được hăn, mới cân tài ngang sức với hăn, chỉ có cá sấu mới đáng là đối thủ của hăn. Những loài thú khác không xứng với sự mưu trí và tài sử dụng súng khéo léo của hăn. Không, cá sấu thì hoàn toàn khác. Dữ tợn và lạnh lùng. Chúng là những đối thủ đáng nể.

Cũng vì thế, cá sấu mới là món hàng được giá nhất, phần da ở bụng của chúng được chế biến thành những cái bóp cho các quý bà đi xem kịch ở New York và London, được làm thành những đôi ủng mềm dẻo để cho các quý ông mang những đôi vớ lụa và không phải lang thang vào những đầm lầy hay vào rừng, tạo ra những chiếc cặp da cho các quản trị viên ngồi ở những chiếc bàn giấy hết sức êm ái và nhìn ra những con đường đầy nghẹt taxi. Cá sấu là thế, quý như vàng.

Thế nhưng vàng vẫn chưa phải là thứ làm cho Gar Face quan tâm. Mà là một thứ gì đó còn hơn cả vàng. Hắn chỉ muốn xem bộ mặt của những người khác sẽ ra sao, những người đàn ông thường quay mặt đi khi hắn đẩy cửa bước vào cái quán rượu cũ trên con đường khuất nẻo. Những người đàn ông và những câu chuyện của họ, luôn cố gắng để vượt qua những người khác.

- Những khuôn mặt. Hắn cười khinh bỉ. Bộ mặt của họ rồi cũng sẽ xấu xí như mặt của hắn thôi khi họ nhìn thấy hắn đem đến bộ da của con cá sấu dài hơn ba mươi mét. Hắn biết là họ sẽ dấu môi lên trong một cú sốc xấu xí vì ngạc nhiên. Lòng tham và sự ghen tị luôn làm cho người ta trở nên xấu xí. Phải, hắn nghĩ thế. Nó còn quý giá hơn cả vàng.

Hắn nhấp một hơi sâu hơn từ chai rượu, cảm thấy chất lỏng ấm áp trượt qua cổ họng và lắng xuống bao tử. Hắn biết rằng con cá sấu đang ở gần đây. Hắn có thể cảm nhận thấy sự hiện diện của nó. Có thể cảm thấy con vật già nua đó đang ẩn nấp ngay bên dưới vầng sáng của ánh đèn.

“Ta sẽ tìm ra mi thôi, anh bạn,” hắn nói thì thầm. “Mi có thể tin chắc vào điều đó.”

Ở sâu hơn ba mét phía dưới mặt nước, con cá sấu chూa mỉm cười. Và khi nó cười, hàng triệu bọt khí nổi lên mặt nước, làm đu đưa chiếc thuyền độc mộc ở trên đó. Gar Face vươn tay ra để nắm lấy be thuyền. Hắn nhìn qua mạn thuyền để trông xuống dưới nước.

Nếu lúc đó mà hắn nhìn vào ngọn đèn treo ở mũi thuyền thì hắn là hắn sẽ thấy con chim ruồi đang bay lượn vờn quanh đó, ngay trong quầng sáng. Nếu mà hắn nhìn thấy con chim ruồi đó, hắn là hắn sẽ còn kinh ngạc nhiều hơn là sự ngạc nhiên do con thuyền lúc lắc gây ra. Chim ruồi mà lại bay lượn trong đêm, điều này bắt đầu xảy ra từ khi nào vậy ?

Có cái gì đó to lớn đang ở ngay dưới đáy thuyền hãn. Hãn đoán chắc như thế. Hãn nuốt thêm một ngụm nữa từ cái chai bệt đựng rượu.

P. NĂM MƯỜI HAI

PUCK.

Ngựa ngáy.

Thất vọng.

Đói là.

Buồn bã.

Hic !

Có thể nào cuộc đời còn tồi tệ hơn thế chẳng ? Như thế để khẳng định cho điều đó, nó cảm thấy một con bọ chết đậu vào ngay đỉnh tai bên phải. Nó dùng bàn chân sau để gãi.

Có vẻ là nó không thể chấm dứt được tình trạng ngựa ngáy, nỗi buồn, sự thất vọng, hoặc là cơn nấc cụt, nhưng nó có thể chấm dứt được cái đói. Nó bước đến bên miệng hang nhỏ bé của mình và nhìn ra ngoài. Đã qua một đêm dài cô đơn. Mặt trời vừa mới nhú lên. À, mặt trời. Trong một khoảnh khắc, nó nhớ lại cái ánh sáng vàng chói đó, được chú người vào trong cái hơi ấm tuyệt vời đó.

Và cũng chỉ trong một khoảnh khắc, nó nhớ lại cái bầy mà nó đã bước vào. Nó nhìn vào những tia sáng dịu dàng lọt qua những ngọn cây, Làm sao mà một thứ dịu ngọt như vậy lại có thể nguy hiểm đến thế ?

Hãy ở trong Gầm sàn, Các con sẽ được yên ổn dưới Gầm sàn. Nó rút lui vào trong cái xó tối tăm của mình.

Cơn sợ hãi chảy tràn lên người nó. Mặt trời hôm nay thật là hấp dẫn. Cũng giống hệt như ngày hôm qua. Tất cả đều sáng lấp lánh và ấm áp. Mọi thứ đều rất dễ chịu. Nhưng chẳng phải là mặt trời đã từng lừa dối nó sao ? Chẳng phải là mặt trời đã cám dỗ nó bước ra khỏi cái tổ ấm an toàn của nó và đưa nó vào bầy hay sao ?

Đột nhiên một cảm xúc mới len vào. Cơn giận !

Từ một nơi nào đó sâu bên trong cơ thể nó.... Hissss ! ! ! Rồi nó lại xảy ra lần nữa. Hissss ! ! ! Những tiếng rít giận dữ này làm cho con mèo nhỏ cảm

thấy dễ chịu hơn.

Ngay lập tức nó biết mình cần phải làm gì. Nó nên kinh sợ mặt trời ! Nó hít một hơi dài rồi để cho cơn giận dữ lớn nhất đời nó thoát ra, HiSSSS !!! Toàn bộ lông trên lưng nó dựng đứng lên. Nó nhìn ra phía khoảng trống bên ngoài. Mặt trời vẫn còn nguyên đó. Vẫn dịu dàng tỏa xuống những tia nắng sưởi ấm đám cây cối xung quanh nó. Làm sao mà một con mèo nhỏ với bộ lông quét lại thành bánh lại có thể sợ hãi mặt trời nhỉ ? Nó phóng xuống đất và chăm chú nhìn ra. Nó gần như có thể nghe thấy tiếng Sabine đang cười nhạo nó. Sabine. Chị nó bây giờ đang ở đâu nhỉ ? Ranger đang ở đâu ?

- Nó hít một hơi thở sâu.

Rồi nó lại hít thêm một hơi nữa.

- Cái gì thế này ? Hình như là những tiếng rít tức giận đã xua tan cơn nấc cụt. Trong một giây phút ngắn ngủi, nó cảm thấy tự hào về chính mình. Ít ra thì nó cũng đã chiến thắng được những cơn nấc cụt. Nó ngồi hơi thẳng người lên và hít thêm một hơi nữa cho chắc. Không còn nấc cụt nữa. Nhưng giây phút cảm thấy hài lòng thật là ngắn ngủi. Cái bụng của nó vẫn còn đau. Và đám bùn khô lại làm cho nó cảm thấy khát nước.

Nó đã nằm đó một lúc lâu. Khi nó ngồi dậy thì mặt trời đã chiếu sáng hơn và bao tử của nó lại càng trống rỗng hơn. Nó bắt đầu cảm thấy choáng váng vì đói. Ngay lập tức nó biết rằng nó cần phải ra khỏi tổ, đi tìm thứ gì đó để ăn và nó không nghĩ là nó có thể đợi đến khi đêm xuống một lần nữa. Nó tập trung sự can đảm của mình lên đến mức cao nhất và bước ra ngoài. Ánh nắng mặt trời chiếu rọi nó từ đầu đến chân, len vào bộ lông dính bết của nó. Có lẽ là mặt trời, cái ông mặt trời ấm áp và vàng chói này cũng không đến nỗi tệ, và trong vòng một giây nó chợt cảm thấy hơi hối hận vì đã giận dữ với mặt trời. Chỉ một chút thôi. Nó hít sâu vào thêm một hơi nữa, vẫn không thấy nấc cụt, nó cảm thấy phấn khởi với những tiếng rít đó.

Khi đã bước ra khỏi hang, hai tai nó tràn ngập những tiếng động lạ. Khi nó còn sống bên dưới ngôi nhà nghiêng ngả thì nó chỉ nghe rất ít những tiếng động của gia đình mình - tiếng rừ rừ của Sabine, giọng nói của mẹ nó, tiếng bước chân mạnh mẽ từ đôi ủng nặng nề của người đàn ông, tiếng động cơ rít lên ken két từ chiếc xe tải, tiếng tru của Ranger.

Ranger đang ở đâu ? Sao ông ta lại không tru lên ? Đâu rồi cái tiếng tru có thể dẫn đường cho nó quay lại, để trở về Gầm sàn ? Nó cố gắng tập trung hết sức để tìm nghe tiếng tru của Ranger. Nó không biết được là mình đang ở cách xa gầm sàn bao nhiêu, hay là phải lắng nghe từ hướng nào. Nhưng chắc chắn là Ranger sẽ gọi nó mà ?

Nó ngồi yên bất động. Những âm thanh mới tràn vào hai bên tai. Tiếng chim non kêu chiêm chiếp, tiếng dế gáy, tiếng líu lo và lách cách, tất cả những tiếng động bình thường của một khu rừng. Mẹ nó đã từng kể cho nó nghe về những thứ tiếng này, về các loài chim và côn trùng, và về những con sóc huyền thuyên.

Nó lắng nghe. Rồi nó nghe thấy một thứ tiếng khác... có phải đó là tiếng gió không ? Là cơn gió nhẹ đang lướt qua ngọn cây ? Nó ngược nhìn lên, nhưng những ngọn cây đang đứng yên và im lặng. Nó quay về phía tiếng động. Là tiếng gì vậy ? Nó bước về phía đó. Thế rồi nó cảm thấy ớn lạnh.

Là con sông. Tất nhiên rồi ! Con sông chỉ cách nó độ một mét. Một cơn xóc nhẹ chợt nảy lên và chạy dọc theo sống lưng xoắn bết của nó.

Kẻ thù không phải là mặt trời. Mà chính là nước ! Nó nên đi xa thật xa khỏi con sông này ! Nhưng chợt nó dừng lại.

Con sông !

Con sông chính là câu trả lời. Không hiểu sao nó biết rằng con sông này chứa đựng điều gì đó liên quan tới chuyện tìm đường quay về nhà của nó.

Trở về nhà. Puck ngoái đầu qua vai để nhìn vào cái hang nhỏ và tối của nó. Cái hang khô ráo và an toàn. Cái hang này có một chỗ ngủ rộng rãi, lại có cả một cái mùi dễ chịu mà căn nhà nghiêng không hề có. Nhưng ở đây không có mèo mẹ. Không có Ranger. Cũng chẳng có Sabine.

Nó rón rén đi ra trên những đôi chân màu hoe vàng. Bước vào vùng ánh sáng. Rồi nó bước đến gần bờ sông hơn. Ngay bên dưới nó là con sông Nồi U sần nhỏ bé đang ào ào chảy qua. Nó nhìn lướt ngang mặt nước để trông sang bờ bên kia. Từ bên bờ sông đầy ánh nắng nơi nó đang đứng, bờ sông phía bên kia trông có vẻ tối tăm và lạnh lùng. Sabine và Ranger đang ở nơi đó. Làm sao mà nó biết được điều đó thì nó cũng không hiểu được. Nó chỉ cảm nhận được thôi.

Đi về nhà. Quay trở về. Về nhà thôi.

Bao tử nó lại lên tiếng cầu nhàu.

Con phải chặt đứt sợi dây xích.

Nó nhắm mắt lại và lắng nghe tiếng nước đang cuồn cuộn chảy bên dưới.

Hãy hứa là con sẽ quay về nhé.

Ở sâu bên dưới gốc cây già, Grandmother rúc mũi vào bên dưới tấm thân dài ngoẵng của mụ. Ôi, những lời hứa mụ nghĩ. Mụ đã từng biết về những lời hứa. Sssssittttt... mụ đã từng hứa một lần rất lâu trong quá khứ. Mụ xoay tròn trong cái bình. Thêu dệt nên một mạng lưới chằng chịt những lời hứa. Mụ biết rõ về những lời hứa. Luôn luôn phải trả giá.

P. NĂM MƯƠI BA

HÃY ĐỂ ĐÁM CÂY CỐI ĐƯA BẠN QUAY TRỞ LẠI

Quá khứ một ngàn năm trước, trở về khu vực sâu nhất và tối tăm nhất của cánh rừng, khu rừng nằm bên kia con sông Nổi U sâu nhỏ bé, nơi có một con sông nhánh lớn và một con sông khác nhỏ hơn tụt vào bãi đất nông lầy lội. Hãy quay lại đó và ngắm nhìn Grandmother Moccasin, xem mẹ tôi sức đến thế nào trong cơn giận dữ, suốt năm này qua năm khác, ngày này tiếp theo ngày khác. Sau khi Night Song bỏ đi cùng với Hawk Man, sự cay độc của Grandmother cũng tăng lên cùng với chu vi vòng thân của mẹ. Nhiều năm trôi qua và mẹ cũng to lên nhiều. Nọc độc trong miệng mẹ trở nên đáng sợ hơn. Cuối cùng, sau đúng mười năm xảy ra cái ngày định mệnh ấy, ngày mà Hawk Man đã tách rời Night Song ra khỏi mẹ, mẹ đi đến một quyết định, một quyết định đã được ấp ủ suốt mười năm khổ. “Ta chờ đợi đã khá lâu rồi,” mẹ kêu to lên.

Từ bên dưới cành cây nơi mẹ đang quấn trên cây bách đầy mấu sần sùi, ngay bên cạnh con sông lớn, mẹ kêu người bạn duy nhất còn sót lại của mình, con cá sấu.

"Này cậu em," mẹ nói, "đã đến lúc rồi."

Từ sâu dưới những làn nước u ám của con sông nhánh, con cá sấu nổi lên mặt nước và nhấp nháy đôi mắt màu vàng, đôi mắt nhìn giống như mặt trời. Nó quay cái nhìn chăm chăm sang mẹ với ánh mắt trang nghiêm. “Bà chị”, nó nói, "chị phải chắc chắn đã."

"Đương nhiên là ta đã chắc chắn rồi - mẹ đáp lại ngay lập tức. Đã bao nhiêu lần mẹ nói về cái kế hoạch dụ dỗ Night Song quay trở lại. Mẹ đã từng mơ bao nhiêu giấc mơ về cả hai mẹ con cùng leo lên những cành cây, cùng khám phá những hang động nằm bên dưới nước, cùng chén những con tôm càng sông và cá da trơn, cùng phơi nắng trong ánh sáng mặt trời đang sưởi

ấm từng khoảnh nền đất ẩm ướt của khu rừng, Mụ đã từng mơ giấc mơ này biết bao nhiêu lần đến nỗi mụ có thể nhắm nháp được nó. Như thế để chứng minh quan điểm của mình, mụ vụt nhẹ cái lưỡi dài dọc theo hàm dưới.

“Hậu quả sẽ khốc liệt đấy,” con cá sấu chúa nhắc nhở mụ.

"Ssssittt" mụ rít lên. “Ta biết là hậu quả sẽ ra sao.” Tất nhiên là mụ đã biết. Mụ biết là nếu Night Song quay trở lại lốt rắn thì nàng sẽ không bao giờ có thể khoác lên mình lớp da của loài người được nữa. Đó là một quy luật rất hợp ý Granmother Moccasin.

"Thế Night Song có biết điều đó hay không ?” con cá sấu hỏi.

Grandmother không trả lời câu hỏi đó. Điều quan trọng duy nhất là mụ sẽ lại có được con gái bên cạnh mình. Thế thôi.

Con cá sấu chúa nhìn vào mụ, nhưng mụ quay đi chỗ khác. Nó nhắc lại một lần nữa. “Chị phải nói cho nó biết trước khi nó chọn lựa.”

“Đủ rồi,” Grandmother nói. “Ta sẽ báo cho nó biết vào đúng thời điểm.” Vừa nói xong, mụ trườn ngay xuống cây bách và bắt đầu bò sang phía bên kia khu rừng.

Nhưng khi mụ vừa trườn đi thì mụ nghe thấy tiếng con cá sấu gọi mụ.

“Chị phải hứa là sẽ báo cho nó biết trước khi nó chọn lựa đấy nhé.” Nói rồi nó nhắm mắt lại và lặn xuống đáy sông đầy bùn.

“Ta hứa,” mụ thì thầm. Nhưng chẳng ai tin lời mụ, ngay cả đám cây cối.

P. NĂM MƯƠI BỐN

LÀM THẾ NÀO MỘT CON MÈO CÓ THỂ GIỮ ĐƯỢC

Lời hứa khi nó đang đói bụng ? Có một điều tốt lành là loài mèo được sinh ra để săn mồi. Đôi chân sau khỏe mạnh của chúng được tạo ra để bật mạnh. Những cái móng sắc là để móc vào con mồi. Và những chiếc răng bén nhọn thì thật là tuyệt vời khi dùng để cắn. Bây giờ khi cơn nấc cụt đã qua đi, nó có thể thực hiện những cuộc săn rình bao nhiêu lần cũng được. Với những cái chân dẻo dai, có vẻ như Puck sẽ chẳng gặp khó khăn nào trong việc săn tìm một vài con mồi cho bữa ăn sáng.

Rốt cuộc thì nó cũng đã quan sát Sabine săn bắt những con thằn lằn và chuột nhắt mà mẹ nó đem về cho chúng.

Chẳng phải thế sao ?

Nó bắt đầu lên đường.

Suốt buổi sáng đó nó đánh hơi tìm chuột nhắt, thằn lằn chân ngắn, hay bất cứ cái gì di động. Nhưng sau vài giờ, thứ duy nhất mà nó xoay sở bắt được chỉ là một đôi dế nhảy thẳng vào ngay trước mũi nó, làm cho nó ngạc nhiên đến sững sốt nhưng cũng nhanh chóng trở thành bữa ăn điểm tâm giòn giòn dầu là chẳng được vừa ý cho lắm.

Bản chất của vấn đề là nó phải công nhận rằng Sabine đã làm gần hết phần việc khó khăn trong những buổi thực tập săn mồi ở bên dưới căn nhà nghiêng ngả và dành cho nó phần dễ dàng còn lại. Giữa hai chị em thì Puck có thể thấy chị nó là tay thợ săn lành nghề hơn. Làm sao nó có thể biết được là trong thế giới loài mèo thì kẻ dẫn đầu cuộc săn thường là mèo cái ? Đơn giản chỉ vì Sabine là kẻ truyền nhân thực thụ của các tổ tiên của nó, những con sư tử cái, những cọp cái, những bà mèo rừng Nam Mỹ, thế thôi.

Sabine. Nghĩ về con mèo chị lại đem đến cho nó một nỗi đau khác. Từ trước đến nay nó chưa hề lìa xa người chị sinh đôi đó dù chỉ là vài tấc. Nỗi

đau nhói lại căng lên, như thể có một sợi dây được căng từ đỉnh đầu cho đến chót đuôi nó. Người ta nói rằng mối liên hệ giữa những trẻ sinh đôi thì luôn chặt chẽ hơn là mối suy nghĩ giữa những cặp anh chị em bình thường, tim của chúng đập cùng một nhịp chính xác, không hề lệch dù chỉ một giây. Và một khi bị tách rời ra, những trẻ sinh đôi trở nên bối rối. Đang bị cơn đói và ngứa ngáy hành hạ, Puck cảm thấy mình cũng rối tung lên.

Nỗi nhớ cuộn lên khắp người nó như một đám mây dày. Nhớ Sabine. Nhớ mẹ. Nhớ Ranger. Cơn đau lại nhói lên liên tục.

Nó bước vào một vệt nắng và nằm xuống. Trong hơi ấm mặt trời lúc ban trưa đang thấm sâu vào lớp da ngứa ngáy, nó căng óc nhớ lại những lần mèu mẹ đem về những món quà nho nhỏ mà nay nó mới thấy lớn lao biết chừng nào. Nó lần tìm trong kí ức để tìm ra cách làm thế nào để nằm rạp xuống, nó nghĩ đến Sabine đang thu mình lấy đà sau cái lờ cá cũ kĩ, chờ đợi một con mồi bất cẩn chạy ngang qua, rồi bất ngờ nhảy ra vào ngay đúng thời điểm. Nó lặp đi lặp lại những hành động này.

Nó nằm trong vầng ánh sáng, đang cố nhớ lại, thì bất chợt nó thấy mặt trời đang lặn đi. Nó cảm thấy một cái bóng mát lạnh trôi ngang qua bên trên nó. Một cơn ớn lạnh chạy khắp người nó. Rồi nó để ý thấy đột nhiên xung quanh trở nên lặng lẽ như thể cả khu rừng xung quanh đang nín thở.

Nó ngó xuống đất để nhìn xem liệu có đoán ra được là mặt trời đang đi chuyển về nơi nào. Nó bước đến một vùng được chiếu sáng khác trong ánh nắng màu vàng chói, nhưng ngay khi nó vừa bước đến đó thì cái vùng sáng đó cũng biến mất. Có phải là mặt trời đang trêu chọc nó chăng ? Hay là mặt trời tức giận vì những tiếng rít lúc nãy của nó ? Nó tìm kiếm một vùng sáng khác và khi nó vừa nhìn thấy tia nắng thì nó chụm hai chân sau lại và... nhảy phóng đi !

Nó nhảy vừa kịp lúc để tránh bị chụp bởi một con chim khổng lồ ! Ái chà ! Puck chạy, chạy thật nhanh, chạy hết sức lực về cái tổ an toàn của nó. Con sẽ được an toàn ở dưới Gầm sàn. Con chim nhào xuống ngay sau lưng nó. Puck có thể cảm thấy được luồng không khí ở phía sau lưng nó bị quạt hất lên bởi đôi cánh to lớn của con chim. Nó trượt nhanh vào tổ, nhưng cũng

quay lại vừa kịp để nhìn thấy con chim to tướng đang trừng mắt nhìn nó, đôi mắt sáng lấp lóe.

Puck hít một hơi thở sâu và... buông ra một tiếng hét đỉnh tai nhức óc. MEEEEOOOOM ! Và nó ngạc nhiên khi thấy hóa ra tiếng hét đó lại có tác dụng. Con chim bay vút đi.

Có rất nhiều chim trong khu rừng thông này - nào là cú, chim cắt, chim ưng đuôi đỏ và cả những con chim nước chân cao nữa, con diệc lông xanh to lớn và những con hạc ở đồi cát, thế nhưng Puck không tài nào nhận ra được con chim vừa rồi thuộc về giống chim gì.

Tất cả những gì nó biết được là con chim đó rất to lớn. Nó rúc mình vào cái góc xa nhất ở trong hang, chui sâu vào, sâu hơn nữa, xa khỏi miệng hang, càng xa càng tốt. Ở đó, nó nằm khoanh mình lại một lúc lâu, thật lâu, cuộn người cho chặt lại như một quả bóng tròn, hỗn hển. Làm sao nó có thể biết được là liệu con chim đó có đang rình đợi nó ở bên ngoài giống như Sabine đã từng nấp sau cái lờ bắt cá để chờ bắt con thần lẩn hay không ? Có thể là con chim vẫn còn ở ngay ngoài kia. Đang chờ đợi. Ý nghĩ này làm cho Puck run lên bần bật. Hai bên hông nó phập phồng lên xuống.

Nhưng sau một lúc, cơ thể nó trở nên mỏi mệt vì cứ phải cuộn mình lại thật chặt. Những đôi chân của nó bắt đầu đau nhức vì căng cứng. Hai bên sườn thì nhức nhối và miệng nó thì khô ran sau những đợt thở hỗn hển gấp gáp. Và thêm một lần nữa, dạ dày của nó lại trống rỗng, cứ réo âm âm mặc dù nó vừa nuốt hai con dế trước đó. Nó không thể cứ nằm co mãi trong bóng tối như thế. Nó đứng dậy và cố gắng giữ bỏ những nỗi đau buồn. Sớm muộn gì nó cũng phải đi ra, nếu không thì nó sẽ chết rũ trong cái góc tối nhỏ bé này. Nó từ từ duỗi những đôi chân nhức nhối và rón rén bò ra cửa hang. Một khi đã ra được đến đó, nó thò đầu ra và cẩn thận nhìn xung quanh, cả hai bên và phía trên đầu. Ngày đã gần tàn và bóng râm đã phủ lên khu rừng. Vẫn chưa thấy dấu hiệu nào của con chim. Nó bước ra, những cái ria mép tập trung trong cơn cảnh giác cao độ. Nó hít hít không khí để đánh hơi.

Không ngửi thấy mùi con chim.

Nhưng nó ngửi thấy mùi chuột nhắt.

Kìa, ở ngay đằng trước mặt nó, nằm ngay phía bên ngoài cửa hang là một con chuột vừa mới chết hãy còn tươi rói. Rõ ràng là con chim đã giết mình và đánh rơi con chuột khi Puck buông ra tiếng hét the thé.

Ngay cả khi Puck nhận ra là con chuột đã chết, nó quyết định sẽ giết con vật thêm một lần nữa, làm thế chỉ để cho nó cảm thấy yên tâm hơn. Nó cố nhớ lại cách mà Sabine sẽ làm trong trường hợp này. Vì vậy nó cố hết sức giữ bộ lông đã quên bừa khô cứng thành bánh, cong lưng lên cao hết cỡ, và giương hết bốn chân ra vồ lấy cái cơ thể bất động. Nó hất con chuột từ bên này sang bên kia và tung lên không. Nó chụp lấy với những chiếc móng sắc chí tử và nhai rào rào với những chiếc răng nhọn hoắt. Sau cùng, hài lòng vì đã giết được con chuột hoàn toàn và triệt để, nó ngậm cái đuôi chuột vào giữa hai hàm răng rồi mang về tổ và ăn dần từng miếng. Nó chưa từng được ăn con chuột nào ngon lành như thế. Nó ăn từng miếng nhỏ, cả lông lẫn xương, cho đến khi những gì còn sót lại chỉ còn là một mẩu chót đuôi. Nó ợ ra một tiếng xong rồi nuốt luôn cái chót đuôi. Trong khi ăn nó nghĩ đến chị nó, kẻ săn mồi. Đêm nay chị nó đang ăn món gì ? Liệu chị nó có đảm đương phần việc của mẹ và phải rời khỏi nơi an toàn dưới Gầm sàn để đi săn mồi cho bản thân và cho Ranger hay không ? Puck liếm miếng thịt. Đó quả là một con chuột rất ngon. Nó hi vọng là Sabine cũng đang có một bữa đầy đủ như nó. Ôi, Sabine. Nó ước gì có thể chia được con chuột này với người chị duy nhất của mình. Nó sẽ sẵn sàng dành cho chị nó phần lớn hơn. Một cách vui vẻ. Cuối cùng thì bụng đã no nê, nó cuộn tròn mình như một quả bóng và nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Từ trên một cành cây của cây đu mọc gần đó, một con chim đơn độc đang quan sát, đôi mắt sẫm màu của nó sáng rực lên trong bóng tối đang tràn đến. Rồi nó dang rộng đôi cánh màu đồng và bay đi.

P. NĂM MƯỜI LĂM

CHÚNG TA HÃY CÙNG QUAY TRỞ LẠI MỘT NGÀN NĂM TRƯỚC.

Trong ngôi làng mọc lên bên sông, thời gian trôi vùn vụt đối với hawk man và night song. khả năng lắng nghe, đã thành những người có vai trò quan trọng làng, trưởng sự thông thái, biết rành rọt các lối đi rừng năm vững điểm mùa, thể báo khi nào thì cơn bão đến gần hoặc là đàn trâu sẽ chuyển vùng dân cư tìm chàng để hỏi xin ý kiến được làm bạn chàng

Tuy chàng không phải là người cùng dòng giống với họ nhưng họ vẫn yêu quý chàng. Night Song thì được biết đến với những chiếc bình gốm xinh đẹp và vì những bài hát không lời huyền bí của nàng. Đặc biệt là những đứa trẻ rất thích lắng nghe nàng hát khi chúng dần ngủ thiếp đi.

Hawk Man và Night Song cùng quan sát đứa con gái nhỏ của họ lớn lên. Trong những năm qua, cô bé đã lớn lên rất nhanh giống cha và xinh đẹp như mẹ. Về hầu hết các phương diện thì cô bé hoàn toàn giống như những đứa trẻ khác trong làng. Chỉ trừ một điểm.

Nếu mặt trời chiếu vào da cô bé theo hướng thẳng góc thì có vẻ như bé phát ra một thứ ánh sáng rực rỡ.

Khi ngày sinh nhật thứ mười của bé sắp đến, Night Song quyết định sẽ làm tặng cho con mình một cái bình đặc biệt, một chiếc bình của riêng bé. “Con gái của chúng ta sẽ sớm trở thành một thiếu nữ,” nàng nói với chồng, “và một thiếu nữ thì sẽ cần đến một cái bình cho riêng mình,” Nó sẽ là một chiếc bình đẹp đẽ. Một chiếc bình để đựng dâu, quả hạch và tôm càng, một cái bình để chứa bắp hạt và nước. Nó sẽ là một cái bình đáng giá cho cô con gái cưng.

Ngày hôm sau Night Song đi đến bờ sông để thu nhặt đất sét đỏ đặc quánh cho vào giỏ. Rồi nàng dùng lòng bàn tay để quăn đất sét thành từng cuộn dài rồi lại nén các cuộn đất lên nhau cho đến khi chúng có hình dạng một chiếc bình. Tiếp theo, nàng nhúng mấy ngón tay vào nước và xoa lên các cuộn đất cho chúng liền lại với nhau đến khi bề mặt trở nên nhẵn mịn cả ở mặt ngoài lẫn bên trong. Khi đã vừa ý với bề mặt mịn màng trơn láng đó,

nàng ấn ngón tay cái lên phía gần mép bình. Nàng mỉm cười. Ngón tay để lại hình một mặt trăng lưỡi liềm thật đẹp. Một vầng trăng non. Nàng nghĩ đến đứa con gái và mỉm cười. Một vầng trăng mới nhú. Một năm mới vừa sang. Nàng xoa nhẹ ngón tay lên hình mặt trăng bé nhỏ. Rồi, nàng lại dùng ngón tay cái để ấn thêm nhiều những hình trăng lưỡi liềm theo một mẫu hình xoáy tít trên khắp phần thân trên của bình cho đến khi đủ số một trăm. Một trăm mặt trăng lưỡi liềm. Khi nàng đã làm xong, nàng đặt chiếc bình lên một hòn đá phẳng và để cho nó khô đi trong ánh mặt trời.

Khi mặt trời bắt đầu lặn, “Đã đến lúc đem nung chiếc bình,” nàng bảo Hawk Man và họ cùng nhau đi thu nhặt củi cho lò nung, đánh đá lửa để nhóm rồi họ đợi cho ngọn lửa bốc cao lên đến khi thật nóng. Họ hạ thấp chiếc bình bằng đất sét hãy còn sống xuống để nó vào trong lò nung và chờ đợi. Đợi cho ngọn lửa thực hiện

P. NĂM MƯƠI SÁU

SO VỚI TẤT CẢ MỌI CƯ DÂN TRONG CÁNH RỪNG

Thông thì một con mèo con sẽ được xếp vào loại “các giống sinh vật nhỏ con hơn.” Vài hôm sau cái ngày Puck gặp con chim, nó cũng trực tiếp chạm mặt một con gấu trúc lớn, rồi lại một con lợn cỏ peccary rất nặng mùi và ồn ào. Trong cả hai trường hợp, nó đều có thể gây sững sốt cho cả hai con thú với những tiếng thét to đầy đe dọa.

MEEEEOOOOWWW !!! Tiếng hét của nó xé toạc bầu không khí. Cả con gấu trúc lẫn con lợn cỏ đều quay lại và chạy bán sống bán chết. Nếu như chúng quay lại nhìn thì sẽ thấy là chính Puck cũng đang bỏ chạy theo hướng ngược lại. Dù vậy, con mèo bé nhỏ cũng nhận thức được bên cạnh bộ móng, những chiếc răng nhọn và những đôi chân dẻo dai thì tiếng hét the thé cũng có thể là một thứ vũ khí hữu hiệu.

Chẳng bao lâu sau thì Puck đã học được cách sử dụng tất cả các công cụ của mình. Trong khu vực gần cái hang của nó, nó nhanh chóng phát hiện ra những vị trí rất tốt để bẫy chuột nhắt và thằn lằn. Thậm chí có lần nó còn tìm thấy cả một con chuột chũi, đang nhô đầu lên khỏi mặt đất khi Puck tình cờ đi ngang qua. Và cuối cùng thì nó tập trung hết can đảm để bước xuống bờ sông và tát lấy những ngụm nước trong. Nước hơi mặn, nhưng nó vẫn uống. Sau khi uống xong, nó ngồi bên dòng nước và ngắm nhìn con sông đang cuộn chảy ùng ục. Nó không còn cảm thấy đói và khát nữa.

Việc mà nó cần làm bây giờ là phải vượt qua sông. Ranger và Sabine đang ở phía bờ bên kia. Nó chắc chắn như thế. Nếu nhìn từ nơi cao nhất của bờ sông thì dòng sông có vẻ không rộng lắm, có vẻ như chỉ cần một cú nhảy lấy đà là nó đã có thể phóng qua được. Nhưng ở đây, ngay mép nước, nơi những ngón chân nó có thể chạm vào dòng nước lạnh, nơi nhiệt độ thấp hơn và nền đất cũng mềm hơn thì khi nó dỗi mắt nhìn ngang qua sông, bờ

bên kia trông như là ở vào một lục địa nào khác và bản thân con sông thì giống như một đại dương vậy.

Nó nhìn chăm chú vào bờ sông bên kia. Và ngay lúc đó, nó chợt thấy lóe lên một tia sáng, giống như một ánh cầu vồng nhỏ, đang lơ lửng ở mép nước. Con chim ruồi !

Nó chớp mắt và khi mở mắt ra thì con chim đã biến mất.

P. NĂM MƯƠI BẢY

TẤT CẢ MỖI NGƯỜI CHÚNG TA ĐỀU YÊU QUÝ

Một thứ gì đó. Bầu trời ưa thích những ngôi sao chổi. Làn gió ưa ái các hẻm núi. Cơn mưa lưu luyến những mái nhà. Thế còn cây cối thì sao ? Bởi vì chúng sống lâu năm nên những thứ mà chúng yêu thích cũng thay đổi theo từng thời kì. Nhưng nếu bạn hỏi một cây thông lá dài hay một cây dâu tằm, hoặc một cây liễu rủ thì chúng sẽ nói cho bạn biết rằng vào một ngàn năm trước đây thì người mà chúng yêu mến chính là Night Song. Phải, Night Song và khúc hát ru đẹp đẽ của nàng. Chúng yêu mến nàng ngay từ khi nàng mới đến đây.

Khi đứng bên cạnh lò lửa, Night Song nhìn chăm chú vào chiếc bình mà nàng đã làm ra. Nàng đã nghĩ về Grandmother biết bao nhiêu lần, và cứ mỗi lần nhớ đến mẹ, nàng lại nghĩ đến những khi cả hai cùng nổi lên trên lưng của đàn cá sấu hàng nhiều giờ liền, cùng nhau săn bắt những con tôm càng trốn trong hang dưới đáy nước của chúng, cùng quần quanh những cành cây cao nhất. Night Song ngược nhìn lên. Nàng khum bàn tay phía trên mắt để che bớt những tia nắng mặt trời sáng chói đang trượt qua những chiếc lá. Trong một khoảnh khắc, nàng chợt nghĩ là những cành cây đang vẫy gọi nàng. Lúc này đây, khi niềm khát khao mong muốn sắc nhọn và dữ dội đang xuyên thấu qua làn da người của nàng như một mũi dao khiến nàng phải nín thở.

Nàng đã nhớ mong Grandmother trong suốt từng ấy năm. Nhưng nàng đã cố quên, đã từ chối không nghĩ đến. Nỗi mong nhớ thật là nặng nề. Nhưng bây giờ thì hình ảnh sắc sảo giống hệt Grandmother đang sáng lên rạng rỡ trên bề mặt chiếc bình xinh đẹp, nó nhắc nàng rằng bên cạnh người chồng và đứa con gái thì vẫn còn một ai đó cũng rất thương yêu nàng.

Một ngàn năm sau đó, một con mèo con cũng đang ngồi bên bờ con sông này và cũng đang nhớ đến người mẹ đã chết đuối của mình. Nó cũng nhớ đến người chị sinh đôi có bộ lông ánh bạc. Nó nhớ đến người cha dượng Ranger luôn vui vẻ của mình. Phải, nỗi mong nhớ đang bàng bạc lan tỏa khắp mọi nơi.

P. NĂM MƯỜI TÁM

BÊN DƯỚI CĂN NHÀ XIÊU VỌ, RANGER CỤA MÌNH.

Bên ngoài trời vẫn còn tối và tất cả những gì mà nó nghe được chỉ là tiếng đẽ gáy nho nhỏ và những tiếng rừ rừ khe khẽ lúc cao lúc thấp của Sabine đang ngủ say. Nó liếm vào đỉnh đầu con mèo con với cái lưỡi to lớn kêu sồn sột. Nó ngăm nhìn con mèo cái nhỏ bé đang đuổi mình ra rồi lăn tròn. Rồi nó lại nằm thẳng ra và ngủ tiếp.

Ranger nhồm dậy và nhẹ nhàng bước ra khoảng sân bẩn thỉu với những chai lọ cũ tích tụ từ nhiều năm vương vãi khắp nơi cùng với những mẫu xương khô của những con thú mà Gar Face đã bắn hạ bằng khẩu súng trường và lột da phơi trên hàng hiên. Chính Ranger cũng đã liếm sạch phần xương của mình được chia từ những mẫu xương đó. Nó liếm mép. Đã lâu lắm rồi kể từ khi Ranger còn tham dự những chuyến săn đó, được chén thịt tươi, được cùng chia phần với Gar Face một con possum vừa mới bắt được hay một con gấu trúc hoặc một con thỏ đầm lầy. Nó đã từng là con chó săn giỏi nhất khu rừng này và Gar Face biết rõ nó, một con chó sinh ra từ một dòng dõi với nhiều thế hệ chó săn từng đoạt các giải thưởng, những con chó nuôi lớn lên ngay bên bờ con sông nước bạc Sabine, con sông rộng và lấp lánh ánh bạc chảy đến phía đông của khu rừng này. Ranger đã từng nhiệt tình phục vụ chủ nó đã săn lùng những con hải ly, hươu và gấu trúc. Có một lần nó đã dồn một con gấu đen quý hiếm vào một góc, có thể đó là con gấu duy nhất còn sót lại trong khu rừng thẳm này. Gar Face đã thưởng cho con chó một miếng thịt được cắt ra ngay từ chính con gấu đó.

Chỉ có một lần nó ngập ngừng trong khi săn. Chỉ một lần duy nhất. Đó là lần nó thấy con linh miêu. Con vật dừng lại ngay trước mặt nó và nhìn trừng trừng vào nó. Ngay lúc đó thì Ranger không thể hiểu được tại sao nó lại ngập ngừng, nó chỉ biết là con mèo đang nhìn xuống nó với đôi mắt màu

vàng. Ranger sửa lên nhưng con mèo vẫn cứ nhìn nó. Ranger dừng lại và trong một khoảnh khắc nó hiểu ra. Những con mèo con. Phải, con linh miêu đang mang thai.

Nó cúi thấp đầu xuống. Rồi nó đổi thế đứng. Con linh miêu trốn thoát.

Bây giờ thì nó sung sướng đón nhận cái tô đựng những mẩu đầu thừa đuôi theo từ tay chủ nó, người đã cột sợi xích xung quanh cổ nó và bỏ mặc nó nằm ở đây. Viên đạn ngày xưa vẫn còn nằm trong cẳng chân bông rạt của nó.

Ranger giật mạnh sợi xích. Cổ nó hãy còn chảy máu vì lần giằng co lúc nãy với sợi xích. Bên sườn thì đau nhói khi bị Gar Face đá vào. Sợi xích vẫn căng ra, siết mạnh vào lông và da nó. Sợi xích này đây. Sợi xích gỉ sét. Sợi dây xích đã ràng buộc nó vào phạm vi vòng tròn chỉ có sáu mét này.

Khi con mèo tam thể còn ở với nó thì Ranger ít khi để ý đến sợi xích. Nhưng giờ đây trong khi giật mạnh thì sợi dây xích nhắc nó nhớ lại người bạn đã mất, người bạn tốt nhất mà nó từng biết. Và Puck nữa. Con mèo đực bé bông của nó. Điều gì đã xảy ra với hai mẹ con nó ?

Và đám cây cối mọc xung quanh căn nhà nghiêng, những kẻ đã quan sát con chó săn già trong suốt thời gian dài đó, đã yêu thích những nốt nhạc buồn buồn của nó, chúng cũng hạ thấp những cành nhánh của mình xuống và thở dài.

P. NĂM MƯƠI CHÍN

ĐÃ TỪNG CÓ THỜI GAR FACE SỐNG VUI VỀ VỚI

Con chó vốn được hăn trộm lấy từ một nông trại đầu đó ở phía đông khu này, gần con sông Sabine. Hăn vui sướng vì có một kẻ để bầu bạn và con chó sẵn đã tỏ ra xứng đáng là một người bạn, một trợ thủ khi đi săn. Nó trung thành với chủ, sung sướng khi được ra ngoài khoảng trống, lang thang qua khu rừng đầm lầy, vương quốc lầy lội của cả hai. Cả hai đều trở trối trong cánh rừng, một người đàn ông cô đơn cùng với con chó trung thành của gã.

Nhưng rồi cái đêm đó xảy đến, khi cả hai cùng vây bắt một con linh miêu. Con chó lấy hết sức để sủa vang trong khi Gar Face vội vã tìm cách giết con vật. Nhưng ngay trước khi hăn kịp bóp cò súng thì con chó ngu ngốc lại lao tới trước nòng súng của gã, để cho con linh miêu sống ra khỏi tầm bắn. Gar Face hãy còn nhớ rõ cái đêm đó, đôi mắt con mèo sáng lập lờ trong đêm tối, tất cả hai hàm răng nhọn và bộ móng sắc của nó, những cái móng cửa vào chân Gar Face khi nó phóng vụt qua, để lại một vết cắt dài và sâu nhức nhối trên bắp chân gã. Gar Face gầm lên. Hăn không quan tâm tới con chó đã lãnh trọn viên đạn vào cẳng chân trước.

Với bất cứ một người nào khác thì hăn là đã cảm thấy hối hận, rất buồn vì một tai nạn như thế. Nhưng Gar Face thì chẳng phải là loại người như bất cứ ai khác. Đối với hăn thì con chó đã phản bội chủ khi bước vào ngay giữa cây súng trường và con linh miêu. Vì vậy hăn đã xiềng con chó sẵn ngu xuẩn này vào cái cọc và bỏ mặc nó ở đó, ở cái sân dơ bẩn để tự nhắc nhở mình.

Đừng tin tưởng vào bất cứ ai.

Chớ bao giờ.

P.SÁU MƯƠI

NGÀY NAY THÌ CHẴNG CÒN NGÔI LÀNG NÀO BÊN

Cạnh con sông này, nhưng vào một ngàn năm trước thì đã từng có. Khi mẹ trườn mình về phía những mái lều tròn của ngôi làng, Grandmother đẩy về phía sau cơn giận mà mẹ đã ấp ủ trước đó và tập trung vào rất nhiều những thời khắc tươi đẹp mà mẹ đã cùng chung hưởng với con gái. A, mẹ nghĩ với chính mình, rồi chúng ta sẽ lại sớm có với nhau những giờ phút vui vẻ đó. Ý nghĩ đó làm cho mẹ chuyển động nhanh hơn, nhanh như một con rắn khổng lồ và cổ xưa có thể chuyển động. Sớm thôi, mẹ rít lên. Và những hàng cây đang đứng nhìn chợt run lên lo sợ.

Cũng cùng lúc đó tại ngôi làng, khi Night Song đang khắc hình lên mặt bình, hình dạng của Grandmother Moccasin, lòng nàng chợt dâng đầy một khát khao muốn gặp mẹ, người đã chăm sóc và nuôi dưỡng nàng. Làm sao nàng biết được là người mẹ đó cũng đang trên đường đi tìm nàng ?

Buổi sáng hôm sau, nàng trao tặng chiếc bình cho con gái. Đó là một cái bình thật to, lớn hơn bất cứ cái bình nào mà nàng đã làm ra. Nó lớn gần bằng con gái nàng. Thật

vậy, khi cô bé bước vào bên trong thì cái bình cao gần đến cằm của cô.

Con gái nàng choàng tay ôm lấy chiếc bình và phải còn một chút xíu nữa thì hai cánh tay cô bé mới giáp vòng chu vi chỗ rộng nhất, ngay chính giữa thân bình.

“Ôi,” cô kêu lên, “con chưa bao giờ thấy bất cứ thứ gì đẹp như thế này.” Rồi cô xoay vòng quanh và dùng hai bàn tay xoa dọc theo bề mặt nhẵn nhụi bên ngoài chiếc bình. Night Song đứng yên lặng khi con gái nàng dùng đầu ngón tay cẩn thận lần theo một trăm hình trăng lưỡi liềm trên vành bình. Sau đó, nàng nín thở khi cô bé sờ theo hình dáng của Grandmother Moccasin. Night Song có thể nhìn thấy rõ là con gái mình đang bắt đầu phát

ra ánh sáng mờ mờ khi những đầu ngón tay con bé lần theo những đường lượn và những chiếc vảy trên thân người bà con xa xưa của mình. Rồi bất chợt cô đứng bật dậy và hỏi, “Đâu rồi ? Bà ngoại đâu rồi ?”

Cô chỉ từng được nghe kể đôi chút về Grandmother Moccasin. Có vẻ như mẹ cô buồn khi nghe nói về Bà ngoại. Thế nhưng vào ngày hôm nay, ngày sinh nhật lần thứ mười, cô muốn được biết nhiều hơn nữa.

Night Song ngáp ngừng. Nàng tìm cách trì hoãn câu trả lời; rồi nàng nói với đứa con gái đang chớp chớp sáng lên, “Bà ngoại biết tất cả các bí mật của những dòng sông, của cây cối và các con sông nhánh. Bà đã từng sống ở đây rất lâu”.

Cô bé chăm chú lắng nghe. Rồi cô hỏi, “Nhưng bây giờ thì bà đâu rồi ? Bà ngoại Moccasin đang ở đâu ?”

Night Song ngần ngừ rồi bảo con, “Hãy băng qua con sông này đến bờ bên kia và đi mãi cho đến khi con tới một nơi có nền đất rất mềm, nơi mà những dấu chân của con sũng đầy nước. Cứ tiếp tục đi thêm một lát nữa. Khi con thấy nơi mà những cây bách mọc lên ngay giữa dòng nước, nơi có những đám rêu rủ xuống như những tấm rèm dày đến nỗi chúng che hẳn ánh mặt trời, nơi mà đất dừng lại và hạ thấp xuống, ở đó con sẽ tìm thấy Bà ngoại.” Nàng nhìn đứa con đang vỗ nhẹ vào hình dáng của con rắn cổ xưa khắc trên chiếc bình.

Tiếp theo, vì một lý do nào đó mà nàng không giải thích được, nàng nói tiếp với đứa con gái đang sáng lấp lánh, “Không ai biết rõ khu rừng này bằng bà ngoại. Nếu có lúc nào đó con bị lạc hay cần đến bà, bà sẽ giúp đỡ con,” từ sâu trong tim mình, nàng cũng tin như thế. Nàng ngắm nhìn con gái đang đưa chiếc bình ra xa để chăm chú nhìn vào những hình khắc trên mặt bình.

Đây là đứa con gái của chính nàng. Niềm mơ ước của trái tim nàng. Đứa con được sinh ra từ một tình yêu thật sâu đậm giữa nàng và Hawk Man, sâu đậm đến nỗi vì nó mà nàng đã lìa bỏ Grandmother Moccasin, người đã dạy cho nàng biết các đường đi lối lại trong khu rừng, đã chỉ cho nàng biết những thời điểm biến đổi của các mùa trong năm và đã kể cho nàng nghe rất nhiều câu chuyện.

Vào lúc này, với con gái đang ngồi kề bên, lòng Night Song chợt dâng lên một niềm biết ơn. “Cảm ơn, mẹ,” nàng thì thầm. Và lúc đó, cây cối, những ngôi sao và dòng nước, toàn thế giới cùng tỏa lên một ánh sáng mờ mờ.

P. SÁU MƯƠI MỘT

TRONG KHI NIGHT SONG ÔM LẤY CON GÁI VỚI

Con tim rộn rã thì Grandmother cũng đang tiến đến gần ngôi làng của người Caddo. Khi đến bên này sông, thì mẹ dừng lại một lúc.

Mẹ nín thở. Dù cho mẹ chưa bao giờ nhìn thấy Night Song trong hình dạng loài người, mẹ vẫn có thể nhận ra nàng ở bất cứ nơi đâu. Vẫn đôi mắt hơi cách xa nhau. Vẫn mái tóc đen huyền đến xanh thẫm.

Trong bộ dạng con người trông nàng vẫn xinh đẹp.

Grandmother rít lên. Sssstttt Kí ức về một con người khác hiện lên trong mẹ như một nhát dao, người đàn ông mà mẹ đã dâng hiến con tim, người mà mẹ đã từng ôm ấp suốt bao lâu. Hẳn cũng đã ăn trộm mắt của mẹ. Và bây giờ ở ngay trước mắt mẹ là Night Song, đã mười năm trong lốt con người, cũng đang gần bó với một người đàn ông. Mười năm, mẹ thầm nghĩ. Trong suốt thời gian đó, mẹ đã từng mong đợi Night Song quay lại. Mẹ không thể đợi lâu hơn nữa. Cơn giận dữ cuộn tròn trong người mẹ như một cái nút. Mẹ quất cái đuôi dài của mình từ sau ra trước rồi lại từ trước ra sau.

Ngay lập tức, mẹ bắt đầu vượt qua con sông để quần lấy Night Song và kéo nàng xuống nước. Nhưng kia, khoan đã ! Gì thế kia ? Grandmother không hề nghĩ rằng mẹ sẽ nhìn thấy thêm một ai khác, không ngờ là còn có một bé gái nữa. Nó là ai vậy ?

Khi mẹ đứng từ bên bờ này nhìn sang, trông thấy Night Song đang ôm lấy đứa con gái, mẹ chớp mắt. Đứa bé đang phát sáng. Dưới ánh nắng mặt trời, da của con bé ánh lên trong vô số màu sắc, đỏ, xanh lá, xanh dương, chàm, vàng.

“Một đứa con gái !” Mẹ nói. Rồi mẹ mỉm cười. Vì mẹ nhận ra dòng giống cổ xưa trên làn da đang chiếu sáng của con bé, dòng máu xa xưa của

pháp thuật. Một đứa con gái. Mụ dừng lại một lúc để xem xét tình huống mới.

Grandmother biết rằng mụ sẽ không thể ép buộc Night Song quay lại với hình dạng của loài rắn. Night Song phải tự mình quyết định điều đó. Nàng phải hành động một cách tự nguyện. Grandmother đã từng ấp ủ mong muốn mãnh liệt là sẽ cuốn cái thân hình vĩ đại của mình xung quanh nàng và kéo nàng xuống nước, nếu Night Song không tự nguyện đi theo mụ thì nàng chỉ có chết đuối mà thôi. Bây giờ thì mụ sẽ phải thuyết phục Night Song từ bỏ không chỉ một mình Hawk Man mà còn cả đứa con gái nhỏ nữa.

Khi mụ còn đang ngập ngừng, câu nói của con cá sấu đột nhiên hiện lên trong tâm trí mụ. Night Song có biết hậu quả của việc đó hay không ? Nó có biết là nếu khoác lên người bộ da rắn thì nó sẽ không bao giờ được trở lại làm người nữa ? Nó có biết điều đó không ?

Vớ vẩn, Grandmother nghĩ thế. Với mụ thì việc Night Song có biết đến quy luật đó hay không chẳng có gì là quan trọng. Điều quan trọng duy nhất đối với mụ, vấn đề duy nhất sau bao nhiêu năm là chỉ cần bắt được Night Song trở lại ! Mụ chẳng quan tâm đến lời hứa mụ đã hứa với đứa bạn, con cá sấu chúa. Mụ không nghĩ rằng đó là một sự phản bội từ phía mụ, mà chỉ là sự cần thiết phải thực hiện. Mụ sẽ làm bất cứ điều gì có thể để giành lại con mình.

Mụ nhìn ngang qua sông. Kia, đó là Night Song. Và đứa con gái nhỏ. Lại còn thêm một người nữa. Hawk Man !

Sssstttt ! ! !

P. SÁU MƯƠI HAI

THẾ GIỚI NÀY ĐƯỢC DỰNG NÊN TỪ NHỮNG

Khuôn mẫu. Đó là những vòng tròn trong thân cây. Những giọt mưa rơi trên nền đất bụi bặm. Con đường mà mặt trời đi chuyển từ sáng đến tối. Tương tự như vậy, một khuôn mẫu cũng sớm được hình thành cho cuộc đời của Puck.

Vào mỗi buổi sáng, nó thức giấc trong cái tổ ấm áp của mình nằm dưới gốc cây thông già và chờ đón tia nắng bình minh đầu tiên rón rén len vào cửa hang. Sau đó, nó nhanh chóng bước ra bờ sông để uống một ngụm nước.

Sau cuộc săn mỗi buổi sáng, nó sẽ tìm một nơi có ánh sáng mặt trời để ngủ một giấc, tiếp theo lại là một cuộc săn mỗi nữa, và rồi lại một giấc ngủ nữa.

Săn mỗi. Ngủ. Săn mỗi. Ngủ. Sau cùng, vào cuối ngày, Puck lê bước vào trong tổ và nằm cuộn tròn người lại suốt đêm.

Các khuôn mẫu cũng có đôi chút dễ chịu vì chúng cho ta một cảm giác an toàn. Mỗi buổi tối khi Puck đã nghỉ ngơi trong cái tổ nhỏ bé, nó trông chờ màn đêm dày và tối xuất hiện để tạo ra cho nó một cái mền ấm cúng rồi sau đó nó sẽ ngủ thiếp đi. Nó biết rằng mặt trời luôn luôn đến đúng giờ sẽ đánh thức nó dậy vào buổi sáng và màn đêm đáng tin cậy sẽ ru nó ngủ vào buổi tối.

Nhưng một đêm nọ, khi nó vừa mới ngủ được chỉ vài tiếng, nó chợt lăn tròn người và chớp mắt. Có một tia sáng bên ngoài cửa hang. Phải chăng mặt trời mọc sớm hơn ? Hình như nó đã đổi màu ? Nếu mặt trời mọc vào một thời điểm khác thì nó sẽ mang một màu sắc khác, có phải vậy không ? Thay vì màu vàng chói chang, hình như nó đã chuyển sang màu bạc ?

Hầu hết các con mèo khác sẽ nhận biết được mặt trăng là gì, nhưng với con mèo này, Puck, thì nó chưa hao giờ ra ngoài vào ban đêm khi mặt trăng bắt đầu cái khuôn mẫu theo chu kì của riêng nó. Lúc nào cũng vậy, khi đêm xuống thì Puck hoặc là đang ở trong gầm sàn của căn nhà nghiêng hoặc là đang cuộn mình trong cái hang bé nhỏ của mình.

Ánh sáng bạc kín đáo nhìn vào cửa hang của Puck mời gọi. Thông thường thì sự ngạc nhiên chẳng đem lại tí dễ chịu nào. Nhưng thứ ánh sáng khác thường này, khác hẳn so với ánh sáng vàng của mặt trời có vẻ như đang kêu gọi nó, và nó cũng nhận ra là nó chẳng cảm thấy lo sợ chút nào. Nó đứng dậy, vươn người và bước ra ngoài, ở đó, nó chột nín thở. Khắp xung quanh, cả khu rừng lấp lánh một màu sáng bạc. Puck ngược nhìn lên. Xuyên qua những cành cây nó có thể trông thấy vừa ló dạng một mảnh trăng non mới nhú nhạt màu có hình lưỡi liềm. Nếu nó có thể nhìn thấy hình dạng phản chiếu của chính mình thì nó để ý thấy mảng lông trắng trên trán nó cũng đang bừng sáng lên.

Nó bước men theo bờ sông và nhìn xuống dòng nước đang cuộn chảy, vô số những mặt trăng nhỏ xíu đang nhảy múa trên mặt nước. Ngay cả ở phía bờ bên kia bình thường trông rất kinh khủng trong bóng tối thì nay cũng được phủ lên một lớp ánh sáng bạc.

Khi Puck quan sát, nó để ý thấy một hình bóng sẫm màu đang di chuyển theo mép nước. Lông nó dựng đứng tên. Nó phải bỏ chạy thôi. Nó phải nhanh chóng quay lại hang. Nhưng khi nó nhận ra con thú đó, bất kể là con gì còn đang ở mãi phía bờ bên kia, thì nó lại ngồi xuống và tiếp tục quan sát. Khi cái bóng sẫm màu tiến lại gần dòng nước, Puck nhìn thấy không chỉ là một, mà là hai, rồi lại xuất hiện thêm một con nữa.

Khi chúng đến gần mặt nước hơn, ánh trăng sáng chiếu rọi vào chúng. Những con possum ! Tất nhiên rồi. Trước đó Puck đã từng nhìn thấy những con possum. Chẳng phải là suýt nữa thì nó đã được đặt tên là possum đó sao ? Ở đây nó thấy một con lớn và hai con nhỏ hơn, một con mẹ và hai đứa con của nó.

Trong ánh sáng bạc của vầng trăng lưỡi liềm, Puck nhìn cả ba mẹ con tụ tập lại ở mép nước và uống những ngụm dài. Rồi nó thấy con mẹ ngồi

xuống và bắt đầu liếm lông cho chính mình trong khi mấy đứa con của nó thì chơi đùa với nhau. Nó nhìn hai con possum nhỏ té nước vào nhau, gào thét lên rồi ngã nhào chồng lên nhau. Chúng chơi đùa như thế cả một lúc lâu, rượt đuổi nhau hết chạy lên rồi lội xuống, dọc theo bờ sông, rồi chúng vồ lấy nhau, ghì chặt nhau và cứ thế mà cùng lăn lộn như một quả bóng to, lăn qua rồi lăn lại. Thỉnh thoảng chúng lại chạy xung quanh con thú mẹ thành một vòng tròn lớn. Cuối cùng, khi đã xong việc liếm lông cho chính mình, con mẹ kéo lũ con lại gần và bắt đầu liếm cho chúng. Puck quan sát nó liếm cho từng con một từ chóp mũi đến chót đuôi.

Bất chợt nó cảm thấy ngứa ở bộ lông đóng cứng thành bánh. Nó dùng bàn chân sau để gãi phía sau tai nhưng chẳng thấy bớt ngứa chút nào. Nó lăn ra trên nền đất màu sáng bạc. Thứ mà nó cần hiện giờ là cái lưỡi nham nhám của mẹ nó, nó cần cái lưỡi của chị nó để gãi đúng vào những điểm ngứa ở phía sau gáy, nó cần cái lưỡi ướt đầm nước dãi của Ranger để liếm nó cho thật sạch.

Đó là những gì mà nó cần.

Nó cần gia đình. Nó nhìn xuống dòng sông lấp lánh ánh bạc và biết rằng mẹ nó đã chết, nhưng biết như thế vẫn không thể làm cho nó nguôi ngoai sự cần thiết có mẹ. Rồi nó ngước lên, nhìn sang bờ bên kia. Đâu rồi, Sabine và Ranger đang ở đâu ? Họ có cảm thấy lo lắng cho nó không ? Họ có nhớ nó không ? Tại sao Ranger không kêu lên ? Tại sao con chó săn không gửi tiếng kêu của mình vào không trung và hát lên bài hát buồn rầu của nó ? Giá mà Ranger kêu lên thì Puck sẽ có thể tìm ra họ được ngay.

Bên bờ sông phía bên kia, con possuni mẹ đã chấm dứt việc săn sóc hai đứa con và kéo hai đứa lại gần mình. Sau đó nó nhìn thấy cả ba mẹ con dắt nhau đi, quay trở lại vào khu rừng sâu đen thẫm thẫm.

Và ở đâu đó ngay chính giữa khu rừng phía bên bờ bên kia, Sabine cũng đang bước ra khỏi gầm sàn của căn nhà nghiêng và nhìn lên bầu trời đêm. Ở đó, nó cũng nhìn thấy vầng trăng hình lưỡi liềm đang treo ngay chính giữa bầu trời màu xanh mực và tỏa ra một vầng sáng yếu ớt.

Puck, nó nghĩ đến Puck. Vầng trăng gọi nó nhớ đến Puck.

P. SÁU MƯƠI BA

SỰ TỨC GIẬN CŨNG CÓ MỘT MÀU SẮC RIÊNG

Của nó, cái bóng tối sẫm của nó phủ lên mọi thứ với một lớp mỏng giòn dễ vỡ. Nếu như Grandmother không bị sự giận dữ thiêu đốt đến thế vào thời điểm một ngàn năm trước, khi mẹ nhìn ngang qua sông và trông thấy Night Song cùng với Hawk Man và đứa con gái bé nhỏ của họ, cả ba đang đứng đó, ôm choàng lấy nhau, hẳn là mẹ đã nhìn thấy một cái gì đó khác hơn, một điều gì đó ngọt ngào.

Nếu ai đó khôn ngoan hơn Grandmother sẽ nhận ra thứ tình cảm muôn đời đối với những gì đang xảy ra, đó là tình yêu quen thuộc của một bà ngoại dành cho đứa cháu của mình, một sự thương mến đã tồn tại từ rất lâu đời như cây cối, như gió và các ngôi sao. Vào lúc đó, mẹ có thể là đã quay lại và trở về cái tổ cũ đen tối của mình bên dòng sông nhánh, hài lòng khi biết là cháu ngoại của mình được mạnh khỏe và sung sướng. Mẹ hẳn là sẽ để cho họ hưởng niềm hạnh phúc cùng nhau. Hẳn là mẹ sẽ vui vẻ khi chia tay họ trong tình thân ấm áp và khe khẽ thốt ra một lời chào tạm biệt. Hẳn là mẹ sẽ làm như thế.

Mẹ đã có thể lựa chọn tình yêu.

Nhưng Grandmother đã quên mất cảm giác thế nào là tình yêu và mẹ đã không nhận ra nó khi thứ tình cảm đó cuộn dâng trong mẹ. Thay vào đó, khi mẹ nhìn thấy gia đình Night Song quây quần bên nhau, mẹ chỉ cảm thấy một khao khát, một ham muốn được có lại đứa con gái cho riêng mình.

Mẹ cuộn tròn thân hình to lớn của mình lại thành một cuộn khổng lồ, như cuộn lò xo vĩ đại trong cái đồng hồ, bị tổn thương mạnh mẽ và chờ đợi đến lúc bung ra tấn công.

Bên bờ sông nơi có ngôi làng, cả ba vẫn tay trong tay cùng bước đi, càng lúc càng xa dần Grandmother Moccasin.

“Ta sẽ đợi ” mẹ nói. Và thực vậy, Grandmother chờ đợi.

Ngay khi mặt trời bắt đầu lặn, nó chìm xuống đằng sau hàng cây. Bầu trời màu xanh mực tràn vào dâng đầy những khoảng cách giữa các cành lá. Grandmother đợi từ khi những đám lửa trại trong làng bắt đầu bập bùng, bốc lên thành ngọn lửa sáng cho đến lúc chúng tàn lụi. Chờ đợi đến khi những ngôi sao kín đáo nhìn xuống xuyên qua những cành nhánh rậm lá của đám cây đang quan sát. Mẹ chờ và đợi mãi. Mẹ đã chờ đợi suốt mười năm ròng và vẫn còn có thể đợi thêm nữa. Mẹ bắt đầu ngân nga trong miệng. Từ nóc vòm cái miệng trắng như bông gòn, mẹ phát ra một tiếng ngân thấp giọng, sâu lắng đến nỗi đàn sói nhỏ lông đỏ với những đôi tai rất thính với những âm thanh có tần số thấp hơn thế cũng chẳng thể nào nghe được hay cảm nhận được. Bầy ễnh ương, vốn nổi tiếng với những nốt trầm cũng không hề hay biết. Chỉ có những con rắn, rắn đuôi chuông, rắn rung chuông lùn niassasangas, rắn san hô và rắn hổ mang là nghe được tiếng ngân của Grandmother, chỉ có chúng mới biết được đó là tiếng gì.

Grandmother hít một hơi dài và lại ngân thêm một lần nữa. Rồi mẹ quan sát và đợi chờ. Mẹ lại ngân tiếp. Khắp xung quanh mẹ đàn rắn vipe tụ tập lại, trườn lên thân cây, bò bên dưới đám dương xỉ và những khúc gỗ đổ gục xuống nền đất u tối của khu rừng.

Hãy đến với tam mẹ ngân nga. Hãy đến đây.

Và chúng bò đến. Toàn thể dòng giống, kể cả đám rắn được mẹ nhận làm con nuôi, đàn rắn hổ moccasin. Chúng quan sát.

Thưa bà chị ! Chúng kêu lên. Phải trả giá ! Luôn luôn phải trả giá.

Phải ! Mẹ ngân nga. Một cái giá phải trả ! Rồi mẹ không để ý gì đến chúng để tập trung vào mục tiêu mà vì nó mẹ đã đến đây.

Cuối cùng thì từ chỗ mẹ đang đứng bên kia sông, Grandmother đã nhìn thấy một hình bóng đơn độc đang đi về phía con sông.

Một cảm giác phấn chấn rít lên dọc theo thân mẹ, từng chiếc vảy bùng sáng lên. Phải ! ! !

Đó chính là Night Song. Grandmother quan sát người thiếu phụ quỳ xuống bên bờ sông và nhúng hai tay vào dòng nước lạnh, nhìn nàng để cho nước chảy qua các ngón tay, nhìn nàng lại nhúng tay vào nước thêm một lần

nữa và ôm lấy mặt trong đôi bàn tay khum lại và để cho mấy ngón tay vuốt dọc theo khuôn mặt. Trời đã tối sẫm, mẹ chỉ nhìn thấy hình dáng lơ mơ của nàng, nhưng như thế đã là đủ lắm rồi.

Grandmother cuộn mình lại bên bờ sông. Mẹ bắt đầu câu hát, lúc đầu thì chỉ là những tiếng rời rạc; nhưng khi mẹ hát lên từng lời thì khúc hát trở nên mạnh mẽ hơn:

Con mên yêu ơi, hãy quay về với mẹ.

Bước chân vào dòng nước nhẹ mượt êm.

Hãy cởi bỏ lột hình người xa lạ.

Để mặc vào - lớp da rắn lung linh.

Hãy đến đây.

Bước gần lại, con gái xinh của mẹ.

Hát hết bài, mẹ hít vào một hơi sâu. Đó không phải là một bài hát bình thường. Các linh vật cổ xưa sống trong những biển hồ và có khả năng chuyển đổi hình dạng như các nữ nhân ngư, những ondine, các lamia đều biết về khúc hát này: đó là một sợi dây vô hình, một cái thòng lọng để lôi kéo con gái về với mẹ, một bùa chú ma thuật cổ xưa.

Đám cây biết rõ bài hát đó là gì, một lời kêu gọi mang tính bùa mê, thế nhưng với bất cứ ai hãy còn thức trong ngôi làng bên sông đều nghĩ là họ đang nghe thấy tiếng làn gió nhẹ lướt qua những cành cây, làm cho những chiếc lá thông nhọn chạm vào nhau kêu lách cách. Họ có thể nghĩ rằng đó là con hươu đuôi trắng đang gặm cỏ ở đồng cỏ gần bên. Nếu họ ngược lên để lắng tai nghe thì họ sẽ nghĩ là một đám chim bắt ruồi đuôi kéo đang lướt qua bầu trời từ những vị tổ tiên có pháp thuật, những vị thần biển trong truyền thuyết, nên khi đứng bên bờ sông, con tim nàng đập như trống dồn, theo một nhịp điệu hoang dại và tàn bạo. Trong tai nàng, nàng có thể nghe thấy tiếng gọi của những anh chị em họ thuộc loài rắn, những con rắn chuông massasangas, rắn đuôi chuông, những con rắn nước garter nhỏ xíu.

Con gái ơi, chúng cảnh báo, sẽ phải trả giá đấy !

Nàng ngừng lại. Có phải đó là một lời cảnh cáo ? Có lẽ nàng nên quay lại, nên trở về nhà. Khu rừng như cũng đang cất giọng ngân nga.

Chú ý, cẩn thận, hãy coi chừng đấy.

Giọng chúng nghe rất khẩn thiết. Nàng nhận ra giọng của đàn rắn hổ mang, những con rắn nước mũi lợn, của những con rắn san hô màu cam pha lẫn màu đen. Những người chị. Những người anh của nàng. Nàng bước về phía con sông.

Hãy quay lại đi !

Khắp không trung vang vọng những tiếng phản đối phun phì phì. Nước sông cuộn xoáy dưới chân nàng, đẩy mình ra xa khỏi bờ cát. Dù đang là đêm tối, nàng vẫn thấy được dòng nước sáng lên lấp lánh. Và ngay sau đó nàng lại nghe thấy tiếng hát lại vang lên.

Con mến yêu ơi, hãy quay về với mẹ...

“Là Grandmother !” nàng thở hắt ra.

Và trong khi chồng và con gái nàng hãy còn ngủ yên trong túp lều tại ngôi làng, Night Song dang rộng hai tay về phía dòng sông. Đã mười năm rồi nàng chưa được gặp mẹ. Trong suốt khoảng thời gian dài đó, nàng đã cố đè nén kí ức vào sâu trong tâm tưởng nhưng không được. Và bây giờ mẹ nàng đang ở đây, đang kêu gọi nàng.

Trong một khoảnh khắc, Night Song nhớ lại thời thơ ấu của mình, nhớ lại những lúc bơi lội trên con sông nhánh đầy phù sa, khi tắm nắng trên lưng con cá sấu già, lúc săn tìm những con tôm càng trong hang sâu dưới nước của chúng. Nàng nhớ lại những đêm nằm cuộn tít trên những cành cây cao nhất, nhớ đến những vì sao đang nhấp nháy với nàng, nàng hồi tưởng.

Grandmother.

Ôi Grandmother yêu quý.

Toàn thân nàng bị xâm chiếm hoàn toàn bởi từ “Dạ”.

Và chẳng cần suy nghĩ thêm, Night Song bước chân vào dòng nước.

P. SÁU MƯƠI BỐN

CÓ ĐÔI KHI PUCK THOÁNG NHÌN THẤY ÁNH SÁNG

Chập chờn từ con chim ruồi. Lúc nào con chim cũng xuất hiện một cách bất ngờ. Thoắt đến thoắt đi. Thình thoảng nó lại bay đến bờ sông chờ Puck đang đứng và lượn vòng quanh thân cây của con mèo. (Bây giờ thì Puck đã xem cây thông đó như là của nó). Nó mài móng vuốt vào thân cây. Nó tin cậy vào bóng cây mát mẻ. Nó cọ mình vào vỏ cây để làm tróc ra lớp bùn đã khô quánh bám vào lông nó. Thậm chí nó còn đánh dấu lên cây với cái mùi đặc trưng của Puck nữa.

Cây của Puck, cái cây thông già cỗi, dù đã sống trên đời này biết bao nhiêu lâu, cũng đã nhận ra rằng con mèo con của nó (đó là cách mà nó nghĩ về Puck, con mèo con của nó), con mèo con này cần phải vượt qua sông. Và khi một cái cây nhận ra điều gì thì những cây khác cũng biết ngay. Nơi nào mà có một đàn đồng ca giống như ở hàng cây này thì nơi đó sẽ có nhiều thông tin được trao đổi.

Nếu Puck mà biết được mật mã của những cây đu có cánh, cây sim sáp, cây sồi blackjack và cây dẻ thì hẳn là nó đã nghe được câu chuyện chúng kể về con sông Bayou Tartine và em nó, con sông Tartine nhỏ, về vùng đất nằm giữa hai con sông được tạo ra từ những bãi cát lún. Có thể là nó đã được nghe đám cây cảnh báo: Đứng yên đó, anh bạn nhỏ, ở lại đó. Hãy cẩn thận với hai chị em nhà Tartine !

Puck nhìn cánh rừng già ở bên kia sông. Sabine và Ranger đang ở đó. Trong gầm sàn của căn nhà bị nghiêng. Nó phải đi tìm họ. Nó đã hứa rồi mà.

P. SÁU MƯƠI LĂM

PUCK KHÔNG PHẢI LÀ SINH VẬT ĐẦU TIÊN

Được đám cây cổ gắng cảnh báo. Ngoài nó ra còn có những người khác nữa. Một ngàn năm trước, chúng đã lên tiếng báo động cho Hawk Man. Đúng vậy, chúng đã từng.

Ngay khi Night Song bước chân vào dòng sông, Hawk Man chợt thức dậy. Chàng ngồi lên và dụi mắt. Chàng đã ngủ thiếp đi được bao lâu rồi ? Chàng lắc đầu, hơi lảo đảo. Trong đêm tối, chàng đợi một lúc cho mắt mình quen dần. Chàng duỗi hai tay ra và ngáp. Gần đó, con gái chàng đang ngủ, bên cạnh bé là cái bình mà vợ chàng đã làm ra. Chàng mỉm cười.

Rồi chàng chợt thấy cái đệm bỏ trống cạnh mình nơi häng đêm Night Song vẫn ngủ. Sự trống trải thật là đáng sợ.

Chàng nhìn vào cái đệm lạng yên, lạnh lẽo và vẫn còn phẳng phiu vì chưa có ai nằm lên. Một cơn kinh hoàng như mũi dao đâm vào bên sườn chàng, xuyên thấu vào ngực chàng, nhọn sắc và nhanh như chớp. Night Song- Nàng đâu rồi ? Chàng cảm thấy một tiếng hét đang dâng lên trong cổ họng nhưng chàng vội nén nó lại vì sợ sẽ đánh thức giấc ngủ của con gái.

Chàng nhanh chóng bước ra khỏi căn lều và chạy về phía bờ sông. Đầu tiên chàng đi lên phía thượng nguồn, đến chỗ rẽ của con sông. Ở đó, cây liễu rủ đang nhúng những ngón tay lá nhọn vào dòng nước mát. Chàng biết rằng vợ mình thường hay đến đây vào ban đêm để gội đầu. Nhưng ngay lúc này, khi con sông nước mặn đang cuộn cuộn chảy qua, chàng chẳng hề thấy một dấu vết gì của nàng.

Ngay lập tức, chàng nghe thấy tiếng vù vù trong không trung và ngẩng đầu lên nhìn. Rất nhiều chim. Hàng ngàn con chim từ khắp nơi, hay vút lên vào bầu trời tối sẫm. Chàng lắng nghe để chờ một thông tin từ đàn chim, thế nhưng chúng vẫn yên lặng, chỉ nghe được tiếng những đôi cánh đang

đập nhẹ vào làn gió. Bầu không khí ban đêm tràn ngập đầy chim, những cái bóng đổ vào bầu trời. Tim Hawk Man đập nhanh dồn dập. Đây chẳng thể nào là điềm tốt được.

Chàng quay lại và bước xuôi về phía hạ lưu, đi ngang qua ngôi làng. Chàng lội xuống sông và đứng ở chỗ nước cạn ven bờ. Chàng nhìn sang phía bờ bên kia, nhìn về nơi tăm tối nhất của khu rừng, nơi chen dày đặc những cây và dây leo với những dây thường xuân có nhựa độc quấn quanh thân những cây thông cao vút. Tim chàng đập thành thịch. Chắc chắn là vợ chàng không lang thang vào chỗ tối tăm đó của khu rừng. Những bãi cát lún rộng lớn ở đó sẽ nuốt trọn một sinh vật bất cẩn - một con hươu hay một con gấu đen. Đã có lần chàng và cả dân làng nhìn thấy một con bò rừng bizon bị ngập đến bụng trong bãi bùn lầy đó, nó đã cố gắng vùng vẫy cả ngày trời để thoát ra. Những tiếng hét vang vọng của nó nghe đinh cả tai và thật là kinh khủng. Cuối cùng thì bãi cát lún đã chiến thắng và kéo con vật xuống sâu vào lòng đất.

Trông thấy một khối lượng thức ăn to lớn như thế có thể sẽ biến mất, Hawk Man thốt lên tiếng kêu vì tiếc nhưng nếu cố gắng để tiến đến gần bên con thú nghĩa là chấp nhận một cái chết chắc chắn cho bất cứ ai. Họ cũng sẽ bị nuốt mất, bị cuốn vào bởi con vật đang ra sức vùng vẫy và bãi bùn đang hút xuống. Bất lực, chàng đành đứng đó và nhìn con vật khổng lồ biến mất dần.

Hawk Man rùng mình khi nhớ lại hình ảnh con bò rừng bizon. Chàng đành ngồi xuống. Người vợ yêu quý của chàng đâu rồi ?

Chàng không biết rằng ở ngay gần đó, trong lãnh địa của con sông Bayou Tartine và đứa em nhỏ của nó, còn có một người khác nữa đang gào khóc, đó là Night Song. Nàng biết rằng Hawk Man đang tìm kiếm mình, nàng có thể cảm nhận được sự hiện diện của chàng trong bầu không khí của khu rừng dày đặc và nặng nề này. Nhưng nàng chẳng thể làm được gì, chỉ đành hướng mắt lên trời để nhìn về đàn chim câm lặng, nhưng chẳng có con nào trong số đó là chồng nàng, người đã từ bỏ đôi cánh của mình vì nàng.

Đã có một người phụ nữ bước ra khỏi lột da người và mặc vào bộ da rắn của mình. Đã có một phụ nữ vui vẻ bước theo mẹ mình, người mà nàng

cũng yêu mến thiết tha và tràn đầy, người mà nàng luôn tin tưởng. Nàng bước vào lớp da phủ đầy vảy đen huyền đến nỗi trông như màu xanh thẫm bóng đến nỗi trông như đang phát sáng. Nhưng người phụ nữ đó không biết là một khi quay lại làm rắn và đã trườn xuống nước rồi thì nàng sẽ không thể nào trở lại thế giới loài người được nữa. Không bao giờ.

Ở đây. Phải, chính từ nơi đây, có một người phụ nữ bị lừa dối. Nàng đã bị lừa bởi một người mà nàng yêu quý. Và cũng ở đây đã có một người phụ nữ đã bỏ chồng và con gái của mình mãi mãi, hai người mà nàng yêu thương nhiều nhất. Nỗi đau đó đâm sâu vào cơ thể dài và khỏe mạnh của nàng, sâu vào bên trong, luồn ra bên ngoài, sợi dây tàn nhẫn đó đã vặn siết nàng thành một cái nút xấu xí. "Nàng quặn quại trước sức căng của nó cho đến khi cuối cùng mệt mỏi. Nàng cuộn người quanh một nhánh của cây bách già và lắng tai cố gắng nghe sự tĩnh lặng của đám cây. Trước nỗi đau đớn như thế còn cây cối nào có thể lên tiếng nói được điều gì ? Tất cả đều đứng yên, âm thầm và buồn rầu.

Bên dưới cành cây đó, trong làn nước sâu của con sông nhánh, con cá sấu nhìn về Grandmother bằng đôi mắt màu vàng, đôi mắt như mặt trời, nó nói, "Bà chị đã không nói cho nó biết."

Grandmother không trả lời. Thay vào đó, mụ lại quay tròn cái thân hình vĩ đại của mình trong dòng nước, khuấy mạnh đám bùn dưới đáy sông làm cho mặt nước trở nên vẩn đục một màu nâu sậm. Nồng nặc mùi mục rữa từ đám lá rụng và những cành cây nằm lơ lửng dưới đáy sông, bây giờ dòng nước đã trở nên một thứ quán đặc nhớt nhúa. Không hề có chút hối hận nào.

Mụ lại có được Night Song, chẳng phải thế sao ? Việc con gái mụ có vui sướng hay không thì lúc này chẳng mấy quan trọng đối với mụ. Sớm hay muộn gì thì nó cũng sẽ hoàn toàn quên đi người đàn ông đó, người đàn ông có tiếng nói ngân vang cả khu rừng và trôi bồng bềnh trên bầu không khí ẩm ướt dày đặc.

P. SÁU MƯƠI SÁU

CÂY CỐI LÀ NHỮNG NHÀ PHÂN XỬ CỦA THỜI

Gian, chúng thu thập giờ, ngày và năm rồi lưu giữ trong những vòng tròn của thân mình. Chúng biết rằng không dễ gì mà quên đi được. Những cây sồi blackjack, cây sồi nước, cây muối, chúng đều có nhiều thời gian để mà lưu trữ, và chúng đều nhớ cả. Chúng còn nhớ cô bé có nước da chiếu sáng, con gái của Night Song và Hawk Man. Chúng hãy còn nhớ cái buổi sáng đáng sợ đó.

Cô bé đó, chỉ khoảng mười tuổi. Mười năm chỉ là một khoảnh khắc so với vòng đời của một cái cây. Đây là cô gái nhỏ vẫn thường được bế trong vòng tay khỏe mạnh của cha khi cô hãy còn là một đứa bé, và mẹ bé hát ru cho bé từng đêm.

Đám cây hãy còn nhớ cô bé đã thức giấc một mình trong bóng tối căn lều của gia đình mình. Có phải là sự cô đơn đã đánh thức cô dậy ? Cô nằm gần như bất động và lắng tai nghe. Cô có thể nghe tiếng gọi của cha mình vọng về từ xa, nhưng cô còn nghe thấy một tiếng động khác. Là gì thế nhỉ ? Cô chồm mình dậy tựa trên khuỷu tay và ôm chặt đầu để có thể nghe được rõ hơn. Có thể đó là tiếng gió thổi. Không, không phải là tiếng gió. Đó có thể là tiếng mưa rơi, một cơn mưa vào lúc sáng sớm. Cũng không phải. Rồi cô nhận ra tiếng động: đó là một tiếng vỗ đột ngột vào không khí, tiếng đập cánh của hàng ngàn con chim đang bay. Cô nhìn quanh. Mặt trời hãy còn chưa mọc, bầu trời vẫn còn tối kia mà.

Bình thường thì chim chóc chỉ bay ra khi trời đã sáng. Điều gì đã làm cho chúng bị kích động như thế ? Và tại sao chúng lại im lặng như vậy ? Cô chỉ nghe được tiếng những đôi cánh đang vỗ, không hề nghe thấy tiếng xao xác thường có của bầy chim cũng như những tiếng gọi của đàn sáo đá, vàng anh và chim bắt ruồi. Tại sao chúng lại không hét lên ?

Thoạt tiên cô nghĩ là mình đang nằm mơ. Tiếng đập của những cánh chim tràn đầy vào hai tai cô. Rồi cô nghe thấy tiếng kêu của cha mình. Cả hai vừa gần lại vừa xa, gần sát bên mà cũng lại xa vời vợi, cả cha cô và đàn chim cũng thế. Không gian hẫng là đang dày đặc với những chim họa mi đỏ, chim uyên ương và chim tước mào vàng. Cô mở choàng mắt ra và lắng nghe. Cha cô đang gọi ai thế ? Tại sao bây giờ chim lại lo lắng như vậy ? Cô ngồi nhồm dậy, ngày chỉ vừa mới bắt đầu, chỉ có một dòng sáng mỏng manh lóng lánh màu ngọc trai xuyên qua khung cửa mở. Hãy còn sớm lắm. Rồi cô lại nghe thấy tiếng đàn chim, chúng đang bay lượn ở bên trên ngôi làng. Cô ngồi lên tấm đệm của mình và nhìn xung quanh túp lều.

Cha cô. Biến mất rồi.

Mẹ cô. Đã ra đi.

Có chỉ còn có một mình. Rất đơn độc. Một nỗi sợ mỏng manh như đang bò dọc theo lưng cô. Cô chưa bao giờ thức dậy mà chỉ có một mình như thế này, không có cha hoặc mẹ ở bên.

Cảm giác bất ổn dâng tràn khắp cơ thể bé nhỏ của cô và cuốn lấy cô. Bất ổn. Nó cuộn tròn ở dưới chân cô. Nó ở đây, hiện diện khắp nơi.

Thình lình giọng của cha cô vang lên như xuyên vào da cô, vào đến tận xương và làm cô tỉnh hẫng. Ngay lập tức cô nhận ra là cha đang kêu gọi mẹ. Cô nhìn sang tấm đệm bỏ không nơi đáng lẽ mẹ cô phải đang nằm ở đó. Mẹ cô đang ở đâu ? Điều gì đã xảy ra với mẹ ?

Bên ngoài bầu trời đang đặc quánh những chim là chim. Cánh của chúng vỗ nhẹ nhẹ trong buổi bình minh nặng nề.

Cô nghe được tiếng cha mình.

Hết lần này lại đến lượt khác, ông cứ gọi lên. Cô bé đưa hai tay lên bịt tai lại nhưng chúng không ngăn được âm thanh từ tiếng gọi khẩn thiết của ông. Không ngăn được tiếng cánh vỗ trên đầu, cha cô cứ gọi đi gọi lại tên của mẹ cô. Night Song. Mẹ đâu rồi ? Điều gì đã xảy đến với mẹ ? Cô gái nhỏ đứng bật dậy trên tấm đệm và nhìn ra. Bên ngoài bầu trời u ám, những vệt đỏ ngang dọc lên xuống qua những đám mây buổi sớm rồi lướt xuyên qua những cành cây. Rạng đông. Chim chóc. Những con chim lặng thinh ở khắp

nơi, phủ đầy trời. Cô nhìn về phía con sông. Tiếng gọi của cha cô vang lên từ phía đó. Ông đang gọi mẹ cô, cứ gọi liên tục. Có điều gì đó không hay.

Bất ổn đang hiện diện ở đây.

Ngay trên nền đất trước mặt cô.

Điều đáng lo ngại đó đã khép mở đàn chim lại.

Cái gì đó bất thường.

Nó đang bò lên chân cô và chui sâu vào ngực cô.

Cô lại nghe thấy tiếng của cha mình. Chắc chắn là một điều gì đó đã xảy ra với mẹ rồi. Người mẹ xinh đẹp của cô, người đã ôm ấp cô trong vòng tay, đã hát cho cô trước khi đi ngủ. Mẹ cô. Bà đang ở đâu ? Cô gái quay lại và nhìn cái bình to lớn mà mẹ đã làm tặng cô chỉ mới ngày hôm qua thôi. Cái bình làm quà sinh nhật, với một trăm mặt trăng lưỡi liềm trên miệng bình. Cô nhắc nó lên. Cô không thể bước ra khỏi lều mà không mang nó theo. Cô đang rộng tay hết sức để choàng quanh chiếc bình. Nó khá nặng và cô phải gắng sức mới bưng được nó.

Nhanh lên, cô nghĩ, mình phải đi thật nhanh. Và cô bước ra khỏi căn lều với cái bình ôm trong hai tay, bề mặt phẳng mịn tròn trịa của nó đè nặng lên ngực cô. Nó áp vào da cô mát lạnh. Cô cố gắng đi nhanh hết sức nhưng trọng lượng của cái bình làm chậm bước chân cô lại. Cô phải cẩn thận để tránh không bị sẩy chân vấp ngã và làm rơi nó. Ôi cô gái đang chiếu sáng lấp lánh, đừng làm rơi chiếc bình mà mẹ cô đã làm để tặng cô. Đừng nhé. Cô rảo bước, cẩn thận, bàn chân này bước lên đặt vào trước bàn chân kia, đi về phía con sông.

Đàn chim cứ lượn vòng trên đầu. Cô nghe tiếng chúng lao xuống, ngụp lặn phía trên rồi chui hẳn vào trong những đám mây thấp. Cái bình trở nên nặng hơn theo từng bước chân.

Cuối cùng thì cô cũng đến gần được mép nước nơi mà cuối cùng thì cô đã có thể hạ cái gánh nặng đó xuống bãi cát mềm. Cô hít một hơi thở sâu và nhìn xuống chân, nhìn vào dòng nước xám đang cuộn cuộn chảy. Dọc theo hai bên bờ sông, cô nhìn thấy những mảng đất sét đỏ, cùng loại với thứ đất sét làm nên chiếc bình.

Chiếc bình là quà sinh nhật của cô.

Cô nhìn vào nó, nhìn đường uốn lượn mạnh mẽ trên mặt bình; những đường nét dứt khoát của hình vẽ đẹp của những đường khắc thể hiện Grandmother Moccasin.

Một lần nữa cô lại nghe thấy cha cô cất tiếng kêu, kêu tìm gọi mẹ cô.

Điềm xấu đang hiện diện khắp nơi. Trong bãi cát bên dưới chiếc bình. Trên mặt nước.

Giữa hàng triệu tiếng vỗ cánh của đàn chim.

Mẹ cô đang ở đâu ?

vấp ngân I, đừngkị

Cô gái bé nhỏ có làn da sáng lấp lánh bắt đầu đi đi lại lại, dọc theo mép nước, mắt nhìn quanh quất. Mẹ cô ở đây hoặc ở kia, chắc chắn là thế. Cô bé vẫn còn nghe thấy tiếng cha mình vọng đến từ phía cánh rừng. Tại sao đàn chim lại buồn rầu như thế ? Dòng nước vẫn cuộn xoáy bên đôi chân cô.

Cô nhìn lại vào cái bình và ngay lúc đó, một tia sáng nhỏ bé rơi xuống ngang nó, chiếu sáng hình ảnh của Grandmother khắc trên bình. Đây là cái bình được làm ra với tình yêu của một người mẹ dành cho con gái. Đây là một chiếc bình đẹp. Đẹp như mẹ cô, như đàn chim, như hình khắc của Grandmother Moccasin.

Thình lình mặt trời nấp vào sau một đám mây và ánh sáng trên cái bình trở nên lung linh. Cảm giác bất ổn dâng tràn trong người cô bé. "Mẹ ơi" cô kêu lên và tiếng kêu của cô vang vọng trong khu rừng, văng vẳng qua dòng sông và xuyên qua những cành cây rậm lá lướt trên mặt đất sũng nước của những đầm lầy nước mặn. "Mẹ ơi !", tiếng kêu vang lên trên những ngọn cây và trên mặt nước đen sẫm của con sông, nó lướt qua những chiếc lông vũ của đàn chim đang lượn bay trong yên lặng. Cô kêu lên liên tục nhưng mẹ cô vẫn không lên tiếng trả lời. Cuối cùng cô đành dừng lại và nhìn xuống dòng nước đang cuộn xoáy ngay trước mặt mình.

Có một cái gì đó trong đám bùn mềm xốp. Một cái gì rất thân quen. Đúng vậy. Đó là dấu chân của mẹ cô. Cô quỳ xuống bên cạnh nó. Phải, cô chắc chắn đây là dấu chân của mẹ mình. Hẳn là mẹ cô đã lội vào dòng sông, ngay tại đây. Chính là ở ngay đoạn này, nơi con sông uốn mình lùi ra xa

khỏi cô, nơi dòng nước liếm vào bờ và cuộn đi, đi xa mãi. Những dấu chân này, cô biết chắc đó là dấu chân của mẹ mình.

Rồi cô đứng dậy và cất tiếng kêu thêm một lần nữa, nhưng lần này là để gọi cha mình.

P. SÁU MƯƠI BẢY

CÁCH NƠI ĐÓ KHÔNG XA, HAWK MAN CHỢT

Dừng lại. Có ai đó đang kêu chàng. Thoạt tiên, tim chàng đập nhanh hơn. Có phải đó là Night Song không ? Tiếng kêu đó rất giống với tiếng của nàng. Phải, đó chính là tiếng vợ chàng. Nàng đang kêu chàng, chàng biết thế, và chàng phải đi tìm nàng. “Anh đang ở đây !” chàng kêu lên. “Ở đây !” Chàng lại lắng tai nghe, lắng tìm tiếng gọi của Night Song. Nhưng chỉ là sự yên lặng. Tất cả những gì chàng nghe thấy chỉ là tiếng đàn chim đang bay lượn. Chàng biết rằng chúng đang theo dõi chàng nhưng sự hiện diện của chúng chẳng đem lại cho chàng một chút an ủi nào. Chàng khum hai bàn tay bên tai. Tiếng gọi vọng đến từ phía nào nhỉ ? Chàng đứng bất động. Kia, tiếng gọi đó lại vọng đến. Một giọng nói nhỏ, đang kêu gọi.

Là con gái của chàng ! Chắc chắn là nó đã thức dậy. Chàng đã bỏ mặc nó một mình. Chỉ có một mình, không có mẹ hay cha ở bên cạnh. Hawk Man rời khỏi con đường mòn trong rừng và chạy trở về phía ngôi làng. Bây giờ chàng đã nghe được tiếng của con bé rõ ràng hơn, nó đang kêu gọi chàng. Chàng cảm nhận được một nỗi sợ lồng trong tiếng kêu của con bé. Phải chạy nhanh lên, chàng nghĩ, chạy đến đưa con gái sáng lung linh của mình, chạy nhanh liên tui. Con gái bé nhỏ đang đơn độc. Chạy nhanh lên.

Khi chàng ra khỏi bìa rừng, chàng thấy con bé đứng bên bờ sông, làn da đang sáng lên, những con chim đang bay lượn trong không gian như một vầng hào quang trên đầu cô bé. Tim chàng thổn thức trước sự nhỏ bé của con mình. Nó hãy còn bé nhỏ quá, đứa con gái đang chiếu sáng rực rỡ. Chàng nhanh chóng bế xốc con lên trong hai cánh tay, đưa con gái bé nhỏ đang chiếu sáng, đứa con của chàng và Night Song.

Khắp xung quanh có một cái gì đó bất ổn.

Mối đe dọa đang làm tổ trong bầu không khí ban mai.

Động lại trên tay họ.

Đang từ từ chuyển dịch trên lưng họ.

Ngay tại đây, bên bờ sông này, có một người cha đang đứng yên, bỗng đứa con gái nhỏ trong tay, làn da cô bé lơ mờ tỏa sáng trong ánh trời buổi sớm. Và đây, đứa bé gái được cha mình ôm sát vào lòng. Cả hai đang đứng đây cùng với đàn chim đang bay lượn trong yên lặng.

Cuối cùng, khi cả hai không còn đủ sức bám vào nhau nữa, bé gái cầm lấy tay cha mình và dẫn ra đến nơi mà trước đó cô đã tìm thấy dấu chân của mẹ mình. Hawk Man nhìn xuống. Phải, đây chính là những dấu chân của vợ chàng. Nhưng chàng chợt thụt lùi lại khi nhìn thấy cái đang nằm kế bên những dấu chân đó. "Không !" chàng hét lên. Chàng nắm tay con gái mình chặt hơn và kêu lên. "Khooông ! ! !"

Ở đó, ngay bên cạnh những dấu chân do vợ chàng để lại là một hình chữ S - dấu vết in hằn của một con rắn.

P. SÁU MƯƠI TÁM

KHU RỪNG NÀY CÒN GIÀ NUA HƠN BẤT KÌ CÂU

Chuyện cổ nào, nó đã tồn tại trước khi lũ khủng long, đàn voi có răng mấu và những cây dương xỉ khổng lồ từng chạm đến bầu trời với những chiếc lá nhọn của mình. Nó lâu năm hơn cả sự cổ xưa. Nhưng vào những thời đại sớm nhất, không lâu sau khi đại dương cổ đại kéo mình ra khỏi mặt đất và đổ vào Vịnh Mexico về phía nam thì những loài thú thuộc bộ mèo đã xuất hiện rồi. Nếu bạn mà hiểu được tiếng nói của cây cối thì bạn sẽ được nghe kể về những giống loài này. Những con hổ răng kiếm với hai hàm răng sắc như những thanh đại đao. Chúng đã từng lang thang ở khu rừng này hàng ngàn năm, trải qua thời tuổi trẻ trong những bụi cây và sử dụng đám dương xỉ làm nơi trú ngụ. Bây giờ thì chúng đều đã tuyệt chủng, chỉ còn lại một vài mẫu hóa thạch.

Sau đó là sự xuất hiện của những loài báo lông mượt, báo đốm Mỹ, mèo rừng. Hầu hết cũng đều tuyệt chủng, hay là đã trốn đi sang những khu rừng khác, vội vã chuồn về Mexico ở phía nam để tránh những tay thợ săn và những người đi săn trộm đang lùng kiếm bộ lông của chúng để làm áo khoác và mũ. Ngay cả loài linh miêu cũng trở nên hiếm hoi. Và gấu ngựa, là loài hiếm nhất trong tất cả.

Đám cây rừng tiếc nhớ chúng vô cùng, những con báo chân ngắn, báo lùn và báo puma. Cây cối rất yêu những loài thú thuộc giống mèo. Khi một cái cây bị ngựa thì chúng có thể nhờ cây vào một con mèo để được gãi thỏa thuê. Cây cối rất thích những cái móng sắc của mèo. Yêu thích tiếng rừ rừ của chúng khi chúng cọ mình vào thân cây. Triu mến ôm lũ mèo vào những chạc ba của mình khi chúng chìm đắm vào những giấc ngủ ngày.

Không một con thú nào có thể so sánh được với những tay săn cừ khôi thuộc họ mèo trong quá khứ.

Và đây, chúng ta gặp lại Sabine, một thành viên bé nhỏ của gia đình họ Mèo, thuộc bộ thú ăn thịt. Hãy nhìn cô mèo bé nhỏ này đang bắt chước những người bà con to lớn hơn của mình trong việc theo dõi và dồn bắt một con chuột cống bất cẩn. Hãy trông cách nó nhảy đến vồ một con kì không nhanh nhẹn. Sự gan dạ trong khi săn mồi của nó thật là đáng nể.

Nó đã học được cách trườn ra và chui vào Gầm sàn như mẹ nó vẫn thường làm trước đó, và nó đã tự huấn luyện mình một cách nhanh chóng. Con mèo nhỏ Sabine xứng đáng là truyền nhân của loài thú răng kiếm, con mèo lông bạc xinh xẻo này.

Thế nhưng bất kể kĩ năng săn mồi thành thạo của nó, vẫn còn đó những nhu cầu mà việc đi săn vẫn không thể thỏa mãn được. Nó vẫn cần có mẹ, vẫn mong muốn được tựa đầu lên phần bụng mềm xộp của mèo mẹ, vẫn khao khát được cảm nhận lưỡi của mẹ liếm vào mặt, vào tai và cằm của nó. Và nó cũng nhớ đứa em trai của mình nữa. Nó cần có ai đó để cùng cuộn tròn người bên dưới vành tai to lớn của Ranger. Nó nhớ Puck. Và cũng rất muốn được nghe lại bài hát của Ranger, nghe giọng hát trầm buồn sâu lắng của con chó săn trong bầu không khí ban đêm. Nó muốn chặt đứt sợi dây xích gỉ sét đã trói buộc Ranger vào cái cọc, để cho cả hai có thể rời bỏ cái nhà nghiêng ngả này, lìa xa hân gã đàn ông khủng khiếp, ra đi và chẳng bao giờ quay đầu nhìn lại nữa.

Hãy nhìn Sabine: cô thợ săn gan dạ.

Nhìn Sabine mà xem: người bạn trung thành.

Sabine: con mèo con dũng cảm.

P. SÁU MƯƠI CHÍN

MỘT CON RẮN SẼ SỐNG ĐƯỢC BẰNG GÌ KHI BỊ

Nhốt trong bình cả ngàn năm ? Ngay cả một con vật có phép thuật như Grandmother Moccasin cũng cần một điều gì đó để giúp duy trì sự sống chứ. Những mong ước thì không đủ, chắc chắn là vậy rồi. Một con rắn không thể chỉ tồn tại nhờ vào ước mơ, ngay cả khi có được dòng máu phép thuật chảy trong huyết quản. Grandmother xoay mình trong cái nhà ngục bằng đất sét nung. Hi vọng dâng lên đầy ngập bình.

Sau khi Night Song trườn xuống con sông vào cái đêm cách đây một ngàn năm, Hawk Man như điên cuồng với hi vọng. Chàng bám víu lấy nó như một con nhện bám mình vào mảnh lưới. Chàng khắc khoải với nó. Hi vọng rằng chàng đã nhăm, rằng chàng đã lăm lăm với những dấu vết khủng khiếp trong bãi cát. Niềm hi vọng tươi sáng nhưng trơn tuột khó nắm bắt cứ bao trùm xung quanh chàng.

Con gái của chàng, cô gái bé nhỏ có khả năng phát sáng đang dõi mắt nhìn theo chàng cứ đi tới đi lui dọc theo hai bờ sông, hai bàn chân chàng giẫm lên bờ đất đỏ trong khi niềm hi vọng cứ thúc giục chàng bước tới. Cô bé nghe thấy tiếng cha gọi tên mẹ, cứ gọi mãi đến khi cổ họng chàng đau rát, lại kêu thêm nhiều lần nữa với hi vọng là mẹ cô sẽ bơi trở về. Ôi Night Song. Hi vọng chui vào ngực chàng, trong đôi chân chàng, chạy xuống đùi và hai bàn chân chàng. Nó bao bọc khắp người chàng, nó đọng lại trên da chàng như những giọt mồ hôi. Nó làm cho chàng kiệt quệ đến nỗi chàng không còn sức để quay mặt ra khỏi dòng nước. Cuối cùng, chàng dừng bước và ngồi sụp xuống trên nền đất ngay mép nước.

Cô bé sợ hãi là cô cũng sẽ mất luôn cha, rồi ông cũng sẽ biến mất. Từ lúc cô chỉ cho cha thấy dấu chân của mẹ, ông chẳng còn nhìn ngó gì đến cô

nữa. Tất cả mọi hi vọng đã cuốn ông đi xa khỏi cô giống như màn đêm đã mang mẹ cô đi mất.

Khi cuối cùng Hawk Man dừng những bước chân điên cuồng của mình lại và ngồi xuống, cô bé bước lại chỗ cha mình bên bờ sông và cùng ngồi xuống bên cạnh cha. Cô không biết nên nói gì. Từ ngữ như bay đi đâu mất hết. Vì vậy, cô tựa đầu mình vào vai cha và rồi giống như cô đã từng làm khi chỉ mới được một ngày tuổi, cô đưa tay mình lên và sờ vào cằm cha. Đó là điều duy nhất mà cô có thể làm.

Và sau cùng, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, đàn chim đang bay lượn cũng quay trở lại tổ. Chúng đã làm tất cả những gì có thể. Khi cô bé gái tựa mình vào Hawk Man, cô nhìn xuống cái bình với những vầng trăng lưỡi liềm và đường nét của một con rắn khổng lồ khắc trên mặt bình. Cô chú ý đến những đường uốn lượn duyên dáng của thân hình con rắn, những cái vẩy hình thoi, cái đầu to lớn với đôi mắt nằm cách xa nhau. Bà ngoại. Cô bé liếc nhìn và ngay khi đó, cái lưỡi rắn dường như đang rung rinh như cố gắng nói với cô về một điều gì đó. Ngay lập tức cô gái nhỏ biết rằng sẽ có một ai đó có thể nói cho cô biết chuyện gì đã xảy ra với mẹ cô, một người nào đó có thể giải thích cho sự biến mất của mẹ cô, một người biết rõ nhất về khu rừng.

Niềm hi vọng sáng lấp lánh đậu lên đôi vai cô, những chiếc lông vũ vô hình của nó sáng lên rừng rực. Hi vọng lay động bầu không khí xung quanh cô, kêu nho nhỏ vào hai tai cô, thì thầm cái tên mà cô muốn hét lên. “Bà ngoại.”

Cô bé biết cô phải làm gì. Cô cần phải đi tìm Bà ngoại Moccasin. Bà ngoại sẽ giúp cô. Bà ngoại biết phải đi tìm mẹ cô ở đâu. Bà ngoại biết phải làm gì để giúp cho cha cô.

Với phép màu của mình, bà ngoại sẽ biết.

P. BẢY MƯƠI

ĐÊM HÔM ĐÓ, KHI CHA CÔ ĐÃ NGỦ, CÔ BÉ NGỒI

Dậy trên chiếc đệm của mình. Cái hình đang nằm bên cạnh cô. Dưới một tia sáng nhỏ bé từ ánh trăng mới nhú, cô xoa ngón tay cái lên mép bình nhẵn mịn. Khi vừa chạm tay vào, cô cảm nhận được những lần tiếp xúc cuối cùng từ những ngón tay của mẹ cô khi bà miết những ngón tay của mình lên bề mặt nhẵn nhụi của cái bình. Có vẻ như cái bình muốn cất tiếng lên kêu vo vo. Cô đứng dậy và nhấc nó lên trong vòng tay mình, gắng hết sức để giữ nó. Có vẻ như nó không còn nặng nề như lúc trước. Cô lặng lẽ bước ra khỏi lều và đi xuôi về phía bờ sông, cẩn thận để không đánh thức giấc ngủ của người khác, đặc biệt là người cha đang chất chứa hi vọng.

Khi đã đến nơi, cô lại đặt chiếc bình xuống nền cát mềm như cô đã làm trước đó vào buổi sáng. “Tao sẽ quay lại với mày,” cô nói và đưa tay lên xoa dọc theo những đường lượn mịn màng quanh cái bình tròn lẳn. Dường như muốn trả lời, những vành trăng lưỡi liềm được khắc lên bởi chính những ngón tay của mẹ cô phản chiếu những tia sáng lấp lánh từ ánh trăng mờ nhạt, những tia sáng nhỏ xíu trong bóng tối. Rồi cô quay đi, đặt chân mình vào những dấu chân của người mẹ đã mất tích và bước vào dòng nước. Nước lạnh buốt và cô phải kìm nén để không thốt ra tiếng kêu.

Khi nước đã dâng lên đến cằm cô, cô nín thở và ngả người nằm trên lưng mình. Đã bao lần cô thả cho mình nổi bồng bềnh trên mặt sông ? Mẹ cô đã dạy cô biết cách cưỡi lên những dòng nước và để cho nước nâng người mình lên. Luôn luôn là mẹ cô lúc nào cũng ở bên cạnh, giữ lấy cô khi dòng nước cuốn cô đi, và đẩy cô trở lại bờ sông ven ngôi làng. Giờ đây chỉ còn mình cô trong làn nước. Dòng nước uốn quanh thân hình bé nhỏ của cô có vẻ nhanh hơn những lần trước mà cô còn nhớ được. Cô quay nhìn lại qua

vai mình và thoáng nhìn thấy cái bình một lần cuối. Những đường khắc hình ảnh của Bà ngoại sáng bừng lên.

Nước bắn tung tóe lên mặt cô. Trong một khoảnh khắc cô chợt thấy một cơn choáng váng vì hoảng sợ chạy ngang qua ngực mình, và cô bắt đầu chống cự lại lực đẩy của dòng nước. Rồi cô chợt nhớ lại, Bà ngoại có thể sẽ nói cho cô biết những gì đã xảy ra với mẹ mình. Cô sẽ tìm gặp Bà ngoại Moccasin. Cô thả lỏng người và để cho dòng nước đưa cô đi, mang cô trên con sóng vững vàng của mình xuôi về phía nam, để cô nổi trên bề mặt nước màu bạc của nó cho đến khi nó đẩy cô về phía bờ bên kia, nơi cô trèo lên bờ đất tĩnh lặng và bước vào cánh rừng sâu.

Chỉ có những cây cối quan tâm đến cô nhưng chúng không thể nói lên điều gì. Nếu chúng mà nói được thì chúng sẽ bảo cô gái bé nhỏ biết là cô đã đi quá xa. Một ngàn năm trước, cô bé đi tìm Bà ngoại Moccasin, đưa con gái bé nhỏ duy nhất của Hawk Man và Night Song, đã qua sông để sang bờ bên kia, nhưng cô đã đi quá xa. Ngay chính ở đây, một cô bé hơn hờ đầy hi vọng đã mất tích.

P. BẢY MƯƠI MỘT

CÓ AI ĐÓ ĐANG LÒNG SỤC TÌM KIẾM. ĐÓ LÀ GAR FACE.

Suốt ngày cũng như đêm hăn chỉ nghĩ đến triển vọng bắt được và giết con cá sấu chúa. Mỗi đêm hăn miệt mài chống đẩy con thuyền độc mộc dọc theo những con nước của dòng sông nhánh lớn. Đã vài lần, con vật thả những cái bong bóng nước ngay bên dưới đáy thuyền của hăn. Nhưng mỗi lần lại ở một điểm khác nhau của dòng sông. Và không phải đêm nào cũng xảy ra.

Gar Face biết rằng con cá sấu đang ở đó. Hăn cũng biết rằng con thú đang đùa cợt với hăn. Đây không phải là một con cá sấu thông thường. Hăn bắt đầu xem xét tìm cách để đưa con vật vào tròng: một thứ mồi gì đó, một sợi dây xích chắc chắn, một con dao cán dài, và khẩu súng của hăn. Hăn nắm chặt khẩu súng của cha hăn trong tay và nhìn trừng trừng vào dòng nước âm u.

Một quyết tâm rừng rực và lạnh lùng cuộn tròn quanh tim hăn.

Hăn nhắm mắt lại và mừng tượng ra cảnh các thợ săn và những người săn trộm khác, những kẻ vẫn cười nhạo mỗi khi hăn đánh xe đến cái quán rượu cũ nằm bên con đường bị che khuất, cái quán rượu kín đáo không ai nhìn thấy, nằm khuất dưới vòm cây, những cây sồi blackjack và cây bách xù, những cây chứa chất gôm ngọt và cây bạch đàn đen tupelo. Đêm nào hăn cũng có mặt ở đó, không một ai mời hăn cùng uống với họ, hỏi thăm sức khỏe hăn hay hỏi xem tên thật của hăn là gì. Hăn cảm nhận được sự ghê tởm của họ từ những đường nứt nẻ trên khuôn mặt vỡ toang hoác của hăn. Sự kinh tởm đã được chôn sâu sau những vết sẹo do cha hăn để lại.

Bọn họ sẽ nói gì khi hăn đưa cho họ xem bộ da của một con cá sấu dài đến ba mươi mét ? Khi đó họ sẽ đặt cho hăn một cái tên như thế nào nhỉ ?

Ở trong cái bình của mình, Grandmother nhớ lại tất cả những cái tên mẹ đã từng mang. Lamia, cái tên đầu tiên và xa xưa nhất. Vợ yêu, là tên mà người mẹ yêu dấu đã gọi mẹ, người đã quay lưng lại với mẹ. Bà chị, cái tên được dành tặng cho mẹ bởi những người em họ thuộc dòng bò sát, những con rắn hổ mang, những con rắn nước mồm lợn phương Đông, những con rắn bắt chuột màu vàng, và cả người bạn của mẹ nữa, con cá sấu chúa. Grandmother Moccasin, cái tên hay ho nhất của mẹ, cái tên do đám rắn hổ mang nước dành tặng cho mẹ. Và cái tên có ý nghĩa quan trọng nhất: Mẹ. Đó là tên mà Night Song đã gọi mẹ. Mẹ rúc đầu vào bên dưới cái thân hình đầy vảy và thở dài. Mẹ.

P. BẢY MƯƠI HAI

SAU NHIỀU GIỜ LIỀN TÌM KIẾM NIGHT SONG, SAU

Khi đã liên tục kêu gọi cho đến khi cổ họng chàng đau buốt, sau khi đã lùng sục khắp khu rừng, Hawk Man nhận ra sự thật. Chàng không cần phải tìm gặp Night Song vì nàng đã vi phạm điều luật, nàng đã chui trở lại lốt rắn và đã hoàn toàn mất tích đối với chàng. Chàng biết đó là lí do duy nhất khiến cho nàng đã không trở về nữa.

Phải chăng nàng đã không biết điều luật đó ?

Chàng lục tìm trong kí ức, nhưng không thể nào nhớ ra được đã có lần nào họ cùng bàn bạc với nhau về điều luật đó hay không ? Chàng vẫn nghĩ là hiển nhiên nàng đã biết, vì tất cả những sinh vật có thể thay đổi hình dạng đều biết đến quy luật đó. Họ có biết không ? Chắc chắn là thế, chàng nghĩ, mẹ nàng hẳn là đã bảo nàng. Grandmother Moccasin. Hẳn là bà đã nói cho nàng biết rồi.

Khi chàng trở mình trên cái đệm bên trong túp lều, từng khớp xương, mỗi bắp thịt, từng bộ phận trên cơ thể chàng rời rã, chàng rơi vào một giấc ngủ sâu, rất sâu. Chàng không để ý đến mảnh trăng gầy đang nhú lên trên bầu trời. Chàng không nghe thấy tiếng con gái đang nhắc chiếc bình lên và lên ra khỏi lều. Chàng không để ý thấy mặt trời đã mọc lên trên mái lều và làm cho ngày đang ấm dần lên. Thay vào đó, chàng chỉ cảm thấy mệt nhoài, một sự kiệt sức rất nặng nề và dày đặc. Chàng ngủ mê man.

Chàng ngủ lâu đến nỗi lạc vào trong sự cô quạnh kéo của giấc ngủ. Và trong khi ngủ, chàng mơ thấy mình đang dang rộng hai cánh ra và bồng bềnh trên những luồng không khí ấm áp, đang bay vút lên những ngọn cây và nhìn xuống dải đất rộng rãi và xanh ngắt bên dưới. Chàng cảm nhận được làn gió nhẹ khi nó nhắc chàng bay lên, khi nó cuộn xung quanh chàng trong bầu trời, chàng nhìn thấy màu xanh ngắt của dòng nước xa về phía

nam và màu đen như mực của màn đêm khi chàng xoay tròn bên dưới những vì sao.

Bay lượn. Đã bao lâu rồi kể từ khi chàng nhắc mình bay lên trong bầu trời ? Đã hơn mười năm ! Ôi những năm dài. Chàng cảm thấy nhớ cảm giác được bay lượn, đau nhức vì nó, thèm khát được dang rộng đôi tay mình và bay vút lên.

Trong những giấc mơ, chàng thấy mình lướt trong không trung. Tại sao, chàng tự hỏi, chẳng phải là chàng đã từ bỏ tất cả rồi sao ? Chàng bay lượn bên trên những cánh rừng xanh. Tại sao ?

Và rồi chàng nhớ lại khúc hát ru, khúc hát đẹp để không có ca từ, khúc hát đã hút hồn chàng. Night Song ! Đột nhiên chuyện bay lượn trở thành vô nghĩa với chàng. Chỉ còn duy nhất một điều quan trọng, đó là Night Song. Nàng là tất cả. Trong những giấc mơ của mình, chàng bắt đầu rơi xuống, quay tròn, càng lúc càng nhanh hơn. Phải, chàng đã từ bỏ đôi cánh của mình vì một chuyến bay khác hơn - chuyến bay của tình yêu. Night Song.

Nhưng vẫn còn một điều khác, có phải thế không ?

Một ai khác. Người có làn da phát sáng, có thể đổi màu theo ánh sáng, con gái chàng. Phải. Con gái của chàng.

Chàng nhớ lại cô bé. Chàng đã từng hát khúc hát của mình cho con nghe, bài hát của tình cha. Rồi bé ngủ thiếp đi, quàng tay quanh người chàng.

Chàng còn có một cái tên khác nữa: Người cha.

P. BẢY MƯƠI I BA

TỪ NƠI SÂU NHẤT DƯỚI ĐÁY CON SÔNG BAYOU

Tartine, mỗi đêm con cá sấu chúa lại quan sát gã đàn ông đang chèo chống con thuyền quanh đi quẩn lại trên sông. Điều này đã trở thành một trò chơi đối với nó. Nó biết là người đàn ông đó đang tìm kiếm nó. Nó cũng biết là cuối cùng thì con người đó sẽ gắng sức để lừa bẫy nó. Đó là một trò chơi nguy hiểm mà hẳn đang tham gia.

Tuy nhiên con cá sấu chúa lại không ngại nguy hiểm. Đã lâu lắm rồi kể từ khi có người tìm cách săn bắt nó. Nhiều thế kỉ trước đó, đã từng có một nhóm người sống trong ngôi làng cũ đã liều lĩnh xông vào lãnh địa của nó để săn tìm nó.

Nhưng than ôi, họ đã phạm phải một sai lầm đáng buồn khi cố gắng vượt qua bãi cát lún chỗ khu đất hình tam giác nằm giữa hai con sông nhánh. Con cá sấu đã trườn mình lên bờ nằm quan sát đám người đó trượt mình dưới đám bùn. Nó hãy còn nhớ những tiếng kêu kinh hoàng của họ. Nhưng nó không làm gì để cứu họ, dù là nó có cảm thấy tiếc khi bãi cát lún đã nuốt hết đám người đó trước khi nó kịp chén họ vào bữa ăn tối. Tiếc thật.

Nó biết con người ở trên thuyền sẽ không mắc phải sai lầm giống như vậy. Nhưng nó cũng biết rằng một lỗi lầm khác rồi cũng sẽ xảy ra.

Ôi những lỗi lầm. Trong căn ngục sâu dưới lòng đất, Grandmother cuộn tròn người. Những sai sót Ssssssttttt

Ai cũng có những sơ suất.

Và ta luôn luôn phải trả giá vì những sai lầm đó.

P. BẢY MƯƠI BỐN

BÊN DƯỚI GỐC CÂY GIÀ, PUCK NGỒI NGAY TRƯỚC

Cửa hang. Trong những ngày vừa qua nó đã hoàn thành được ba việc quan trọng: tìm được một chỗ để ngủ, kiếm cái gì đó để làm đầy bao tử, và phát hiện ra mặt trăng. Nhưng bất kể những chiến thắng nho nhỏ đó, nó vẫn không giữ sạch được tội lỗi mà mình đã gây ra khi vi phạm quy định về Gầm sàn. Quanh nó đầy tội lỗi, ngay ở trong bộ lông quánh đặc bùn của nó, ngay trong vạt nắng chói chang trên mặt đất, ở đây ngay dưới cái bóng cây lờ mờ phía trên đầu. Đầy những lỗi lầm ở khắp nơi.

Nhưng nhiều nhất là từ tiếng nước chảy ào ạt của con sông nước mặn, là nơi cuối cùng nó còn được nhìn thấy mẹ nó. Hãy hứa là con sẽ quay trở về. Dường như chính con sông đang cất tiếng nói chuyện cùng nó. Nó đã hứa, phải chính nó.

Và lời hứa đó cũng ràng buộc nó chặt chẽ như sợi xích cột Ranger vào cây cọc bên cạnh căn nhà xiêu vẹo.

Ranger. Puck vểnh tai lên. Tại sao Ranger mãi không sửa lên ? Không có tín hiệu đó dẫn đường thì Puck không có cách nào tìm ra phương hướng để quay về. Nó nhìn xuống dòng sông đang cuộn chảy. Nó chớp mắt. Kìa, con chim ruồi. Con chim đang đập chồn trên mặt nước như một tia cầu vồng nhỏ và vụt bay đi.

Trong khi nó quan sát, một cái bóng che lấp đi khoảng ánh sáng trước mặt nó. Nó ngược nhìn lên. Một con chim - Cũng là con chim lớn đã từng thả rơi con chuột. Puck giữ lông. Có phải con chim đó quay lại để tìm con chuột bị mất không ? Con mèo nhỏ rít lên. Trước đây nó đã từng hăm dọa được con chim thì bây giờ nó có thể sẽ lại làm như vậy.

Nhưng giờ thì, nó lủi vào trong cái tổ yên tĩnh của mình và cuộn tròn người thành một khối vừa lông vừa bùn và thứ gì đó nữa.

Nổi cô đơn.

Sâu như đáy con sông trước mặt.

P. BẢY MƯƠI LĂM

VỚI BỘ RỄ ĐÂM SÂU VÀO TRONG LÒNG ĐẤT, NƠI

Chúng có thể cảm nhận được những chấn động và những dịch chuyển, đám cây cối với những cành nhánh là đà trên không trung, những cành lá giữ vai trò như những chiếc ăng ten có thể báo trước khi có điều gì đó không ổn. Từ một ngàn năm trước, chúng đã biết rằng Night Song sẽ chết khi nàng chui trở lại vào lớp da rắn.

Kể từ giây phút Grandmother bảo cho Night Song biết là nàng không thể quay trở lại ngôi làng của loài người được nữa, rằng số phận của nàng là sẽ phải mang lột rắn cho đến chết, nàng, trong hình dạng con rắn nhỏ hơn đã trèo lên ngọn cây bách mọc de ra trên sông và không trở xuống nữa, nàng từ chối không ăn uống. Nàng cũng từ chối không ca hát nữa.

Lúc đầu thì Grandmother để cho nàng được một mình. Rồi nó sẽ cảm thấy tốt hơn, nhanh thôi mà, mù nghĩ. Grandmother chờ đợi và mù quan sát.

Rồi một buổi sáng kia, khi mặt trời vừa bắt đầu mọc, mù ngược lên quan sát Night Song rồi chợt há hốc miệng kinh hoàng. Con gái của mù đã đổi sang màu khác. Nước da của nàng vốn đen bóng như than, đã từng có lúc đen huyền đến nỗi gần như xanh thẫm nay đã đổi màu. Không còn bóng loáng chút nào, ngay cả trong ánh sáng mặt trời vàng chói nó vẫn có màu hơi tím tím lại pha thêm một chút vàng vọt.

Nếu Night Song còn là người hẳn là màu da nàng sẽ giống như đang bị thâm tím, đó là màu của máu bầm đọng lại bên dưới lớp da. Grandmother hoảng kinh. Mù lên tiếng gọi Night Song.

Hãy xuống đây với mẹ, con gái yêu quý.

Nhưng Night Song không còn nghe thấy tiếng mù nữa. Âm thanh duy nhất mà nàng nghe được trong đầu là tiếng vọng lại của giọng nói của chồng và con nàng. Ngay cả khi không có ai trong số hai người ấy đang ở

gần bên, đó vẫn là tất cả những gì mà nàng nghe được. Đó là những gì mà nàng đã từng nghe.

Nàng không nghe thấy tiếng Grandmother đang kêu gọi mình.

Hát lên đi con, con gái ơi, hãy hát lên !

Không nghe thấy gì cả.

Bất kể những lời cầu xin tuyệt vọng của Grandmother van xin nàng hãy ăn, hãy bơi lội và cất lên tiếng hát, con rắn nhỏ hơn vẫn cứ cuộn mình trên cành cây, chỉ lắng nghe giọng nói của hai con người mà nàng rất mực yêu quý, cứ dỗi tâm lắng nghe liên tục, những tiếng nói cứ xoáy tròn vọng vào óc nàng, xuyên qua từng chiếc vảy hình thoi.

Night Song đã ở đó trong bao lâu, mất dần đi màu sắc trên da, và chỉ lắng nghe hai giọng nói vô hình ? Nếu bạn có thể diễn dịch được ngôn ngữ của cây dâu tằm, cây dương lá rung và cây tuyết tùng, những cây này có thể sẽ kể cho bạn nghe là nàng không sống được bao lâu.

Những màu sắc trên da nàng cứ nhạt dần, màu đỏ tía chuyển sang màu hoa oải hương, màu vàng chuyển thành xám, cuối cùng khi bình minh lên thì chẳng còn màu nào cả, chỉ còn lại một cái bóng nhỏ xíu của một thân hình trống rỗng. Chỉ còn lại đây một nữ thần biển đã chết vì thương nhớ những người thân, đã trở nên trong suốt, những cái vảy của nàng trong trẻo như thủy tinh.

Và trong khi những cái vảy hình thoi của nàng rụng dần đi từng cái một, đứa con gái của nàng cũng biến mất hoàn toàn, dần khuất hẳn trong một cánh rừng xa xôi, hoàn toàn cô độc, trong khi đó, tại ngôi làng, chồng nàng cũng đang chìm dần vào một giấc ngủ sâu thẳm, bất động.

Cuối cùng, khi bị tước đi hết tất cả, Night Song, người con yêu quý của các cư dân trong khu rừng thông sâu thẳm, và trên hết là của chồng và con gái nàng, dần dần tan biến vào không khí.

P. BẢY MƯƠI SÁU

KHI CON GÁI CỦA NIGHT SONG VÀ HAWK MAN

Bước ra khỏi dòng sông, cô bé không nhận ra là mình đã bị cuốn trôi rất xa về phía nam, xa hơn rất nhiều nơi mà cô phải đến. Cô giữ nước ra khỏi người và tựa lưng vào một cây bạch đàn đen tupelo thân thiện, đợi đến khi bình minh lên xuyên qua những nhánh cây và đem lại cho cô chút ánh sáng.

Cô nhìn quanh quất. Không thấy có chút gì thân quen. Cô chớp mắt để cố gắng xác định phương hướng, để cố nhớ lại những gì mẹ cô đã dặn về cách tìm gặp Bà ngoại.

Hãy băng qua con sông này đến bờ bên kia và đi mãi cho đến khi con đến một nơi có nền đất rất mềm, nơi mà những dấu chân của con sùng đầy nước. Cứ tiếp tục đi thêm một lát nữa. Khi con thấy nơi mà những cây bách mọc lên ngay giữa dòng nước, nơi có những đám rêu rủ xuống như những tấm rèm dày đến nỗi chúng che hẳn ánh mặt trời, nơi mà đất dừng lại và hạ thấp xuống, ở đó con sẽ tìm thấy Bà ngoại.

Cô nhìn chăm chú quang cảnh phía trước mặt. Đối với một đôi mắt vô tình thì cảnh vật nơi đây cũng giống hệt như vùng xung quanh làng. Nhưng khi một cô gái lớn lên trong một khu rừng dày rậm thì cô biết rõ các loại cây, phân biệt được sự khác nhau và những điểm tương đồng của chúng. Những cây mà cô nhìn thấy ở vùng này thì không xa lạ với cô. Nhưng có quá nhiều khoảng trống giữa các thân cây. Ở đây, những cây thông, cây nhựa ruồi và cây đu có cánh không mọc sát vào nhau, cành nhánh của chúng không đan xen chặt vào nhau như những cây thông, cây nhựa ruồi và cây đu mà cô bé đã từng biết, tán của chúng trải ra rộng hơn, khoảng cách giữa các thân cây cũng rộng hơn. Cô ngược nhìn lên và chợt nhận ra là cô có thể thấy bầu trời rõ hơn so với cô từng nhìn thấy trước kia khi còn ở

làng, bầu trời rộng mở và xanh trong. Rất rộng và rất xanh. Cô dang rộng hai tay và đặt lên da thịt mình. Trong một lúc, cô cảm thấy sung sướng.

Nhưng rồi khi cô nhìn xuống chân mình và nhận ra là nền đất ở đây cũng rất khác, cỏ ở đây mọc nhiều hơn và có ít lá thông nhọn hơn. Đất cũng chắc hơn so với nền đất mềm của vùng đầm lầy mà cô đã từng biết rõ. Cô nhìn quanh. Mình đang ở đâu ?

Đây không phải là đường đưa cô đến khu rừng bách xa thăm. Đây không thể là khoảnh đất tối tăm nơi hai con sông nhánh giao nhau. Mặt đất ở đây quá rắn chắc, cây cối thì mọc thưa thớt. Bầu trời thì quá rộng.

“Mình đang ở đâu ?” cô tự hỏi.

Một ngàn năm sau, một con mèo lông xám với một mảng lông bạc cũng đang nhìn qua sông và cũng nêu ra một câu hỏi giống như vậy. Bên dưới, dòng nước đang cuộn chảy, tiếng nước rì rào khi cuộn cuộn chảy qua. Ở đây, ở đây và ở đây, giống như là dòng nước đang reo ca. Puck tự hỏi. Ở đây là đâu ? Sabine, người chị sinh đôi của nó đang ở đâu ? Ranger, người cha chó của nó đang ở đâu ? Tổ ấm của nó dưới Gầm sàn ở về phía nào ?

Nó xem xét câu trả lời của dòng sông. Ở đây, ở đây và ở đây, nó thì thầm đáp lại. Dòng sông đang châm chọc nó. Nó nhìn sang phía bờ bên kia. Nó phải vượt qua sông. Dù sao đi nữa, bằng cách nào đó, nó phải sang được bờ bên kia. Thật nhanh.

P. BẢY MƯƠI BẢY

KHI NIGHT SONG BIẾN MẤT, GRANDMOTHER

Không hề khóc. Thay vào đó, mẹ giận dữ vì con gái lại rời bỏ mẹ thêm một lần nữa. Mẹ trở nên lúc nào cũng thêm ăn, mẹ nuốt bất cứ thứ gì di động. Nhưng thế vẫn không thể thỏa mãn được cơn đói rã ruột. Thay vì đi ngủ thì mẹ lại tìm bắt chuột nhắt, chuột cống và cáo. Thay vì chợp mắt một lúc thì mẹ lại lặn xuống con sông nhánh và nuốt nào là cá và cá sấu con hay bất cứ thứ gì đang bơi - con chồn vizon, hải ly và thậm chí cả những con rắn khác.

Đôi hàm như những lưỡi kéo của mẹ vớ lấy cơ thể những con vật và bẻ gãy chúng như những cành cây nhỏ. Bất cứ con vật kém may mắn nào bò ngang qua lối mẹ đi cũng đều bị cắt nghiền làm đôi. Đừng nhìn vào cái miệng bông gòn đó. Cái miệng bông gòn khủng khiếp.

Cơn thèm ăn của mẹ thật đáng sợ và mẹ cũng vậy. Kích thích cơ thể mẹ cứ tăng lên, lớn dần lên. Và khi mẹ to lớn hơn thì cơn giận dữ của mẹ cũng tăng theo. Con gái mẹ đã chọn lựa người khác chứ không phải mẹ. Hai kẻ khác.

Hawk Man.

Đưa con gái nhỏ.

Là Hawk Man.

Và đưa con gái nhỏ.

Hawk Man.

Và rồi...phải, Grandmother nghĩ, đưa con gái. Cuối cùng thì mẹ tạm dừng cơn thèm ăn. Đưa con gái đó. Và mẹ nhớ lại đứa bé gái có khả năng phát sáng. Con gái của Night Song.

Hít vào thêm một hơi, mẹ nói, Nếu ta không thể có được Night Song thì ta sẽ bắt đứa con gái của nó.

Và mẹ phá lên cười, một tràng cười the thé, chao đảo, giọng cười làm cho đám cây cối phải rung mình sợ hãi. Phải, mẹ nghĩ. Ta sẽ bắt lấy con bé. Mẹ cuộn mình quanh gốc cây bách và bắt đầu sắp xếp kế hoạch.

Mẹ sẽ đem đứa trẻ về cái hang tắm tối của mình và giữ cô bé ở đó. Mẹ sẽ dạy cho cô biết những luồng lạch của con sông và những con sông nhánh, chỉ cho cô những cái hang tôm càng nằm sâu dưới nước, giới thiệu cô với người bạn cá sấu của mẹ. Cả hai sẽ lìa xa loài người. Mẹ mỉm cười hài lòng khi hình dung ra sự thế. Rồi cô bé sẽ nhanh chóng quăn quýt với mẹ, như Night Song đã từng mau chóng yêu mến mẹ. Mẹ sẽ chẳng còn cô độc với chỉ có mỗi lòng căm thù bầu bạn như hiện giờ. Sẽ nhanh thoooooiiii, mẹ rút lên, rồi thời cơ của ta seeeẽ đến nhanh thôi.

Và lần này mẹ sẽ không còn ngờ nghệch như trước nữa. Mẹ sẽ thận trọng hơn, sẽ gặt gao hơn trong việc giam giữ. Một khi đứa bé được yêu chiều thì nó sẽ chẳng bao giờ thờ ơ. Grandmother vẫn chưa quên được tình cảm yêu thương của Night Song. Nhưng lần này thì mẹ sẽ không cần được ban cho sự yêu thương nữa. Mẹ sẽ không để nó

Khi nghe được kế hoạch của mẹ, con cá sấu chúa hỏi.

“Này bà chị, nếu như con bé không thoát ra được lốt người”

Grandmother ngập ngừng. Đây là tình huống mà mẹ chưa từng nghĩ đến. Nó làm cho mẹ sững sốt mất một lúc. Nhưng rồi mẹ lại mỉm cười.

“Trong người đứa trẻ này có nhiều phép thuật cổ xưa,” mẹ nói. “Nó không chỉ có duy nhất một hình hài của con người đâu.”

“Làm sao mà bà chị biết chắc như thế?” con cá sấu hỏi.

“Nó là con gái của Night Song, chẳng phải vậy sao?”

Con cá sấu nháp nháy đôi mắt vàng khè. “Bất kể dưới hình dạng nào đi nữa, một đứa trẻ thì vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi.”

Grandmother rút lên, ‘Nó sẽ là của ta.’ Rồi mẹ nói thêm, “Ta sẽ bắt lấy con bé đó,”

Rồi ngay sau đó, mẹ vươn dài cái thân hình dài sọc của mình ra và bắt đầu bò về phía ngôi làng của người Caddo. Mẹ không biết là đứa trẻ đó cũng đang đi tìm mẹ. Mẹ không biết rằng cô bé đã bị lạc.

Grandmother trườn mình trên đệm lá thông nhọn, bò ngang qua những đầm lầy, lướt trên những vũng bùn lầy lội.

Đứa con gái. Ta sẽ bắt lấy đứa con gái. Mụ cứ ngân nga hát như thế khi bò về phía con sông, hướng về ngôi làng của loài người, đi về phía có đứa bé gái phát sáng. Ssssittt. Ta sẽ bắt được nó cho riêng mình.

Cuối cùng thì cùng đã thấy bờ sông đang gần lại để chào đón mụ. Mụ lướt dọc theo những chỗ cạn, nước mát lạnh xung quanh tấm thân vĩ đại của mụ. Mụ ngھnh đầu lên. Đứa bé gái đâu rồi ? Nó đâu rồi ? Lẽ ra nó phải ở đâu đó gần đây chứ, phải không nào ? Chẳng phải là cũng giống như những tổ tiên xa xưa, nó cũng chịu một sự cuốn hút về phía dòng nước hay sao ?

Mụ nhìn sang bờ bên kia con sông. Tất cả những gì mụ nhìn thấy là một cái bình, đang sáng lấp lánh trong ánh nắng chiều.

P. BẢY MƯƠI TÁM

KHI HAWK MAN CÒN ĐANG SAY NGỦ,

Đàn chim thức suốt đêm bên ngoài căn lều của chàng, những con chim ưng cùng đàn chim sẻ và chim giẻ cùi xanh, chim chích, chim giáo chủ và chim sẻ đất với bộ lông sặc sỡ. Chúng kêu gọi chàng.

Người anh em ! Hãy thoát ra khỏi lớp da người.

Chàng lại chìm sâu hơn vào giấc ngủ. Có một quy luật. Một quy luật đã ràng buộc lấy chàng. Quy luật cổ xưa nói rằng: Một khi người từ bỏ lột người thì người sẽ chẳng bao giờ có thể trở lại làm người được nữa. Chàng biết quy định này. Vậy sao Night Song lại không biết ?

Hãy khoác vào người những chiếc lông vũ đàn chim kêu lên, những con cú đêm, chim cắt đêm, chim đớp muỗi và chim cú bông.

Hãy bay đi cùng với chúng tôi chim chơi chơi và chim nhại, và đàn chim chơi chơi bụng đen cùng kêu lên.

Nhưng chàng không thể làm thế được. Chàng còn có một đứa con gái nữa. Con gái chàng, nó là một con người. Chàng phải giữ lấy hình dạng loài người vì con mình. Nếu chàng quay lại với lột chim thì chàng sẽ lạc mất con giống như Night Song đã từng biến mất với cả hai cha con chàng. Cơn kiệt quệ chạy lan khắp thân thể chàng, kéo chàng vào sâu hơn trong giấc ngủ.

Giấc ngủ. Cơn buồn ngủ đầy ám ảnh đã kéo chàng vào một sự trống trải khổng lồ và trầm lặng. Và trong khi chàng ngủ, đàn chim, những con chim kết cánh đỏ, những con chim nhỏ bé thuộc họ sẻ, chim cu gáy, đang lượn vòng trong không trung.

Sau ba ngày đêm rờn rã, cuối cùng thì chàng cũng thức dậy. Đôi mắt màu sẫm với những tia sáng lấp lánh màu vàng chói nay bị phủ một lớp khô cứng do dòng lệ tuôn chảy trong khi chàng ngủ. Chàng đưa tay dụi mắt. Chàng nhìn quanh căn lều. Túp lều trống rỗng, chỉ có sự trống vắng cô quạnh tràn ngập khắp nơi.

Tấm đệm kế bên cạnh chàng vốn là nơi Night Song ngủ nay cũng trống trơn. Chàng xoa nhẹ lên mặt đệm. Rồi chàng lại nhìn sang phía bên kia túp lều. Tấm đệm của con gái chàng giờ cũng bị bỏ trống.

Con gái chàng ! Nó đâu rồi ? Chàng đã ngủ thiếp đi được bao lâu ? Nó đã bỏ đi từ khi nào ? Và rồi chàng nhận ra, cái bình cũng đã biến mất.

P. BẢY MƯƠI CHÍN

HỄ LÀ MÈO THÌ PHẢI NGỦ GÀ NGỦ GẬT VÀ PUCK THÌ CŨNG VẬY.

Nó dành rất nhiều thời gian cho những giấc ngủ ngắn ngủn. Những khi không ngủ thì nó lại tập luyện các kỹ năng săn mồi cho đến khi nó nhanh chóng trở nên tinh thông trong việc lặn lẽ tiếp cận những con chuột nhắt bé xíu làm tổ ngay bên dưới đám lá kim màu đỏ, dài của những cây thông cao chót vót. Danh sách những con mồi của nó thỉnh thoảng lại được bổ sung thêm một con kỳ nhông và con ngóe, dù là ngóe thì cũng chỉ là để cho vui thôi chứ chẳng ngon lành gì !

Việc săn bắt gợi cho nó nhớ về con mèo chị Sabine. Nó nhớ lại cách mà chị nó nằm rình nó bên cạnh cái lờ cá cũ kĩ, rồi phóng về phía nó, đôi chân trước giương lên cao hơn đầu, với những tiếng kêu phì phì và bộ lông xù lên. Hiiss !!! Chị nó làm cho nó bật cười lên.

Khi cái bụng đã no căng với một con chuột nhắt béo tốt, nó nghĩ hẳn chị nó sẽ khá tự hào về nó. Nó ngồi trên bờ sông nước mặn và nhìn xuống dòng nước. Khi nó nhắm mắt lại thì nó có thể gần như cảm thấy mẹ nó đang ngồi ngay bên cạnh, đang liếm cho bùn tróc khỏi bộ lông xám tả tơi của nó. Lần đầu tiên trong suốt nhiều ngày qua, nó thích thú kêu rừ rừ.

Xù lông kêu rừ rừ cũng tương tự như đang cầu nguyện. Đối với một cái cây thì tiếng kêu rừ rừ của một con mèo là lời nguyện cầu trong sáng nhất vì nó hàm chứa trong đó cả một sự hòa trộn giữa lòng biết ơn và niềm khát khao, là hai thành phần luôn sánh đôi nhau trong mỗi lời cầu nguyện. Đây là một con mèo nhỏ, đang kêu lên rừ rừ, cầu xin cho nó mau chóng tìm được đường về với chị nó và bố Ranger của nó. Nó mở mắt ra và nhìn sang phía bờ bên kia của con sông. Họ đang ở một nơi nào đó ở phía bờ bên ấy.

Hãy hứa với mẹ, con nhé mẹ nó đã bảo như thế. Và nó đã hứa.

Lời hứa đang cháy âm ỉ bên trong nó, như một mớ than hồng. Nhưng khác với nỗi khát khao nồng nhiệt đó, con sông thì lạnh lẽo và sâu thẳm. Bây giờ thì nó lại mang một vẻ gì đó rất khác. Một kẻ thù. Và cũng như bất cứ kẻ thù nào khác, con sông này cũng ranh mãnh và xảo quyệt. Con sông chế nhạo con mèo nhỏ và gào lên với nó khi nó lại gần dòng nước. Puck chắc chắn là dòng sông có thể sẽ nuốt trọn nó như đã từng nuốt mất mẹ nó.

Vì vậy nó quan sát.

Và chăm chú nhìn.

Rồi một ngày kia, nó nhìn thấy một cành cây to nổi trên mặt nước. Cành cây vắt từ bờ bên này sang đến bờ bên kia.

Lẽ ra thì nó đã chẳng hề quan tâm đến cái cành cây này. Nó đã từng nhìn thấy bao nhiêu là cành cây nổi trên mặt nước như thế. Nhưng vào cái ngày rực nắng đặc biệt đó, trên cái cành cây to lớn đặc biệt này nó đã nhìn thấy năm con rùa đốm vàng đang bò ở phía ngọn cành cây. Kìa, chúng đang ngồi trên cành như những con chim đang đậu trên một nhánh cây. Giống hệt như thế.

Phải, đúng vậy. Chúng đang bò trên cành cây. Ở phía trên mặt nước.

Puck ngồi nhồm dậy. Nó quan sát mấy con rùa. Bây giờ thì chúng đang ở phía bờ bên này. Kế đến, chúng bò sang bờ sông phía bên kia. Bờ bên kia. Là nơi mà nó đang muốn đến. Ở bên kia. Những con rùa đang bò trên cành cây.

Rồi nó nhận ra là nếu nó chạy xuôi theo dòng sông chỉ một đoạn ngắn thôi thì nó có thể đến được cành cây khúc khuỷu đó và nhảy lên. Rồi cái cành cây sẽ đưa nó sang được đến bờ bên kia, hệt như cách nó đã mang mấy con rùa sang. Cái phương cách rất đơn giản đó làm cho nó ngộp thở mất một lúc. Phải, nó sẽ cưỡi cái cành cây đó sang đến bờ bên kia rồi nhảy xuống. Nếu lũ rùa làm được thì nó cũng sẽ làm được.

Nó nhảy lên và bắt đầu chạy theo cái cành cây nổi bồng bồng đang mang mấy con rùa. Lúc đầu thì nó chạy lon ton bên cạnh cành cây, theo hướng song song với cành cây nhưng rồi nó nhanh chóng nhận ra là nó cần phải chạy lên đón đầu để cái cành cây hướng về phía nó. Nó tăng tốc độ lên rồi

chạy. Cuối cùng khi nó đến được một chỗ rẽ và quay đầu nhìn lại qua vai. Nó có thể thấy là cái cành cây đang quay đầu hướng thẳng về phía nó.

Lại gần hơn, gần hơn nữa, thêm tí nữa. Gần đến rồi. Đúng vậy !

Nó bước dần xuống bờ sông và rồi ùuuuummm cái cành cây mang đầy những rùa đã tấp vào bờ ngay trước mặt nó.

Nó nhắm nghiền mắt lại và...

nhảy lên !

Ngay khi nó nhảy lên trên khúc gỗ, những con rùa giật mình trườn nhanh xuống nước. Sự cộng hưởng giữa con mèo nhảy lên và đàn rùa trượt xuống làm cho cái cành cây xoay vòng vòng xung quanh trục. Puck lại chạy, cành cây lại xoay. Puck là một con mèo lanh lẹ. Nó có thể chạy khá nhanh nhưng vẫn không nhanh bằng cái cành cây đang xoay vòng. Nó nhanh chóng lấy hết sức ra bấu tất cả móng vuốt của mình vào cành cây, nhưng điều này hóa ra lại là một sai lầm ghê gớm bởi vì nghĩa là nó bị dính chặt vào cành cây khi khúc gỗ xoay xuống nước.

Tồm !

Nước lạnh làm cho nó kinh hoàng. Nó nuốt một ngụm nước đầy cả miệng và bắt đầu thấy ngạt thở.

Meooooo !

May mắn là cú xoay vòng này lại đưa khúc gỗ trôi vào ngay bờ nước. Vì vậy dù là nó vừa mới bị nhúng chìm trong nước, một khi nó trôi lên được thì chỉ còn phần bụng bị ngập trong nước. Nó khạc nước ra. Rồi nó trèo lên bờ sông và nín thở. Khi nó nhìn lên, đám rùa lại đang leo trở lên khúc gỗ và trôi đi. Chúng thậm chí không thèm nhìn lại nó. Nó ngồi xuống và quan sát. Rồi nó lại nhìn sang phía bờ bên kia. Có vẻ như cái bờ sông đó trở nên xa vời hơn bao giờ.

Nó liếm bộ lông ướt của mình và ho lên.

Điều hay ho duy nhất trong chuyến ra khơi thử nghiệm vừa rồi là nước lạnh đã làm bong ra lớp bùn khô và bộ lông của nó, dù ướt đầm từ đầu tới đuôi, bây giờ đã trở nên sạch sẽ hoàn toàn.

Đó chỉ là một niềm an ủi nho nhỏ. Dù sao thì bộ lông láng mượt cũng không đưa nó đến được cái bờ bên kia. Nó giữ bộ lông ướt đầm, đầu tiên là

chỉ một chân, tiếp theo là cái chân kế bên rồi sau đó là cả toàn thân. Nó làm cho nước từ bộ lông bắn tung vào bầu không khí xung quanh, tạo ra những lăng kính bé tí xiu trong ánh nắng chiều.

Khi những giọt nước rơi xuống, nó nghe thấy tiếng cánh vỗ nhẹ và nhanh ngay đằng sau lưng. Nó quay đầu lại nhìn qua vai. Kia, lại là.

Con chim ruồi.

Ở ngay đây.

Đằng kia.

Rồi biến mất.

P. TÁM MƯƠI

TA HÃY QUAY TRỞ LẠI MỘT NGÀN NĂM TRƯỚC,

Đến ngay chỗ đó bên bờ sông, phía dưới đám cây. Hãy quay lại thời điểm mà Grandmother đã trườn vào bờ sông để đi tìm đứa cháu gái của mẹ, đứa bé có khả năng phát sáng.

Vào ngày hôm đó, mặt trời sáng rực rỡ như một ngọn đèn pha chiếu lên chiếc bình bị bỏ rơi. Grandmother nhìn chiếc bình. Trước đây mẹ đã từng thấy nó, chỉ mới vài ngày khi mẹ đến đây để tìm Night Song. Mẹ đã nhìn thấy bộ ba của gia đình họ, Night Song, Hawk Man và đứa con gái, cùng nắm tay nhau vòng quay cái bình. Mẹ đã từng nhìn thấy họ ở cùng nhau, trao cho nhau những vòng tay ôm chặt và những nụ cười. Lúc này mẹ trườn tấm thân khổng lồ của mình lên bờ sông và bắt đầu chậm rãi bò quanh cái bình.

Này, đây cái bình đẹp đẽ, duyên dáng trong dáng hình tròn trịa, cân đối và rất to lớn. Đây là cái bình được nặn ra để sử dụng, để chứa nước, đựng dâu và hạt giống. Nhưng nó cũng là một cái bình đáng để chiêm ngưỡng. Grandmother ngắm nhìn những hình khắc tuyệt đẹp, một dải hình mặt trăng lưỡi liềm viền quanh miệng bình.

A nhưng cái gì kia... hình một con rắn khắc bên mép bình. Thật là bắt mắt. Grandmother vươn đầu lên và lướt cầm dọc theo những đường lượn, đưa lưỡi lần theo hình vẽ. Mẹ ngồi xuống. Là Night Song. Mẹ có thể đánh hơi thấy sự hiện diện của con gái mình như được gắn chặt vào lớp đất sét đã nung cứng. Mẹ thở hỗn hển trong sự kinh ngạc. Cái bình. Phải, cái bình đáng yêu này là do chính tay con gái mẹ làm ra. Rồi mẹ rút lên. Sssssiiiiit ! ! !

Night Song ! Nếu không phải vì Night Song thì mẹ đâu có cô đơn thế này. Night Song đã bỏ rơi mẹ không phải chỉ một lần mà đến hai lần. Mẹ

nhắc mình ngồi dậy và chuẩn bị mồi vào cái bình. Với đôi hàm kinh khủng của mụ thì mụ có thể đập vỡ phần vành bình và phá hủy nó. Mụ cuộn người thành vòng, cảm thấy nọc độc đang trào trong miệng, cảm thấy sự căng thẳng đang dồn nén trong hàng triệu chiếc xương uốn cong trong cơ thể, trong những bắp thịt săn chắc của mình.

Cái bình này là kẻ thù của mụ. Chính Night Song đã làm ra nó. Cái bình mang dáng hình của mụ ở mặt ngoài. Mụ cuộn người lùi lại như một mũi tên mắc vào cánh cung và mở rộng cái miệng như bông gòn của mình.

Nhưng đúng lúc mụ sắp mồi vào cái bình, vào thời khắc mỗi cơ bắp trên người mụ đang căng ra và sẵn sàng, mụ thình lình cảm thấy cái gì đó đang túm lấy mụ từ phía sau, cảm thấy như có một gọng kìm đang kẹp chặt lấy cổ mụ.

Mụ thở phì phì và phun nọc độc. Mụ uốn cong người vặn vẹo, quăng quật thân mình khắp nơi. Mụ cảm thấy nghẹt thở. Cái gọng kìm đó kẹp thật chặt xung quanh cổ mụ. Rất chặt. Mụ ngửi thấy mùi nọc độc của chính mình khi nó tuôn thành dòng trên cái lưỡi mỏng dính của mụ, cảm thấy từng giọt nhỏ chảy âm thầm qua những chiếc vảy hình thoi của mụ, chảy xuống khắp toàn thân mụ. Mụ lại vặn người. Cái gọng kìm lại siết chặt hơn.

“Mi !” Mụ nghe thấy một giọng nói rất trầm. Và ngay lập tức, mụ nhận ra ngay đó là ai. Chính là Hawk Man.

Chàng xoay người mụ lại để mụ đối diện với chàng. Bàn tay chàng nắm giữ mụ cách mặt chàng một cánh tay. Nếu không thì mụ đã có thể mồi ngay vào mặt chàng. Nhưng bây giờ thì mụ không còn làm được gì nữa. Chàng đã nắm mụ trong tay. Mụ có thể nhìn thấy những tia sáng vàng lóe lên trong đôi mắt màu sẫm của chàng. Mụ nhìn thấy những chiếc lông vũ dựng thẳng lên từ mái tóc chàng. À, mụ biết rồi, đây không phải là một người đàn ông bình thường.

Chàng nhìn thẳng vào mắt mụ rồi nói.

“Mụ đã làm gì họ ?” chàng hỏi.

“Night Song đã chết rồi,” mụ trả lời. Rồi mụ nói tiếp, với một nụ cười khinh bỉ, “Nó đã từ bỏ mi.” Mụ nhìn thấy một ánh buồn bã, chỉ một tia buồn

rầu lóe lên trong đôi mắt chàng. Nhưng nó biến mất rất nhanh. Mụ bảo chàng, “Giờ thì đã quá trễ với Night Song.”

Mụ mong đợi chàng sẽ đổ sụp xuống, sẽ khóc lên như loài người thường vẫn làm thế. Nhưng thay vào đó chàng lại lắc người mụ. “Mụ đã làm gì với con gái của ta ?”

Cú rung lắc làm cho mụ phát ho lên. Mụ lại phun phì phì và khạc nọc ra. Dòng nọc độc chảy xuống họng mụ. “Mi muốn nói gì ?” mụ hỏi lại.

“Con bé đâu rồi ? Mụ đã làm gì với nó ?”

Trong giây phút đó, Grandmother nhận ra đây là một con người đang van vỉ mụ. Đây là kẻ mà mụ có thể sử dụng làm công cụ cho riêng mình. Mụ sẽ nói dối với chàng để cho chàng đặt mụ xuống và mụ sẽ nhanh chóng kết liễu hắn để tiếp tục cuộc tìm kiếm đứa cháu ngoại của mụ. Phải, đứa con gái. Rồi thì nó sẽ nhanh chóng trở thành của riêng mụ.

Và cái mảnh khỏe đó có thể đã thành công nếu như mụ tiến hành nhanh chóng hơn, thế nhưng trước khi mụ kịp nói điều gì thì Hawk Man đã hú siết chặt lấy mụ, và khi đó, cơ thể của mụ co thắt lại thật mạnh, rồi cái đuôi của mụ, như một ngọn roi, đã rạch một đường trên bắp đùi của Hawk Man, mở ra một vết thương sâu và rộng.

Hawk Man hét lên trong cơn đau xé thịt.

Chàng đau đớn cực độ vì đã mất đi người vợ yêu quý, vì không thể tìm thấy đứa con gái bé nhỏ. Hawk Man kiệt quệ vì đau buồn, vì hi vọng và vì những cơn mơ. Chàng đang trong cơn giận dữ.

Vì trong cơn thịnh nộ, chàng mở nắp ra khỏi bình, cái bình to lớn và tuyệt vời của con gái chàng, rồi nhét Grandmother vào trong, ép cái thân hình to lớn và bầm dập của mụ vào trong cái bình sâu có lớp da gồm mìn màng, cái bình được làm ra để chứa nước ngọt và để giữ tôm càng, để bảo quản bắp và ngũ cốc, là món quà của một người mẹ dành cho một đứa con gái.

"Đời của mụ đã hết rồi !" chàng hét lên.

Chàng nhét con rắn già vào sâu trong cái bình đẹp đẽ rồi ấn mạnh cái nắp vừa khít vào miệng bình. Rồi để chắc chắn là cái nắp không thể bị bung ra, chàng nhấc một tảng đá to và nặng từ bên bờ sông và đặt nó lên miệng bình.

Sau đó, chàng bắt đầu đào đất. Với đôi tay trần của mình, chàng cứ đào mãi, xuyên qua lớp đất sét cứng và dính nhờn nhờn bên bờ sông cho đến khi cuối cùng chàng đã đào được một hố sâu, một cái hố thật vừa vặn để chôn cái bình. Cùng với thứ kinh khủng mà nó chứa đựng bên trong.

Khi chàng đặt cái bình xuống và dùng đất để lấp hố lại, chàng không để ý đến vết rách toạc ở bàn tay. Trong cơn đau từ vết thương ở đùi nơi cái đuôi độc địa của Grandmother đã rạch sâu, chàng không còn cảm thấy nỗi đau ở tay, không nhìn thấy nó đã bắt đầu sưng phồng lên và lan nhanh lên cánh tay chàng, không cảm thấy dòng nọc độc đang chảy nhanh từ tĩnh mạch sang động mạch, chạy vào dòng máu thiêng của chàng, dòng máu của phượng hoàng, của loài chim khổng lồ thần thoại, của chính thần Thoth, của các loài chim thần cổ xưa, những loài có khả năng chuyển đổi hình dạng xa xưa và đã bị lãng quên.

Còn một thứ nữa mà chàng không để ý thấy, một quả thông bị gạt rơi vào cái hố, cái quả thông đã nằm ở đó, ngay bên dưới mặt đất qua một cơn hạn hán khát cháy kéo dài, cho đến khi cuối cùng bị nứt ra nhờ một ngọn lửa mãnh liệt, nó đã nảy mầm, vươn những cái rễ sâu vào trong lớp đất sét đỏ bên bờ sông và ôm choàng quanh cái bình trong bộ rễ, hướng phần ngọn cây nhỏ bé của nó về phía mặt trời, nơi đó thân của nó cứ vươn rộng ra mãi, nó đã đứng đó cả ngàn năm, trải qua hàng ngàn trận dông bão cho đến khi một cú sét theo ngọn gió cuối cùng của một cơn bão đã giáng một lát cắt sâu và nảy lửa vào thân của nó, báo hiệu một cái chết sắp sửa xảy ra.

Cái cây này đây.

Là cây thông to lớn và đáng yêu này.

P. TÁM MƯƠI MỘT

GAR FACE BIẾT RẰNG CON CÁ SẤU ĐANG GIẾU

Cột hần, đang biến hần thành một trò chơi. Điều này làm cho hần giận điên lên. Đêm nào cũng đều như vậy. Hần đợi bên mép nước để chờ những bong bóng nước xuất hiện. Rồi hần lái con thuyền về phía đó, chỉ để đến và xem những cái bóng nước nổi lên đằng sau hần.

Hần uống một ngụm dài từ cái chai bẹt đựng rượu. Rượu Vodka. Rẻ tiền và bốc lửa, và ngọn lửa đó chảy lan xuống. Khi ngụm rượu đọng lại trong ruột hần, nó lại càng nóng bỏng hơn.

Cùng với hơi rượu, con cá sấu làm cho Gar Face càng giận sôi lên từ trong ra ngoài. Rồi một đêm nọ, khi hần đẩy con thuyền độc mộc về phía bờ sông, hần chợt nghe thấy một cú chạm mạnh vào đáy chiếc thuyền. Đã nhiều lần con thuyền của hần bị va chạm bởi cá sấu hoặc lũ cá, hoặc thậm chí là một con hải ly giống như rắn đã di chuyển đến sống ở đây vào thế kỉ trước. Những con chuột nước, chúng sinh sống bằng cách chén những ngọn súng mọc dọc theo bờ nước và xây tổ ở ngoài bãi lầy.

Bùm ! Lại thêm một lần nữa.

Bùm ! bùm, bùm ! Lại va chạm lần nữa rồi xảy ra liên tục.

Gar Face đã hiểu. Đó không phải là chuột nước hay là một con cá. Con thuyền bắt đầu đu đưa từ bên này sang bên kia. Gar Face ngồi xuống, co cứng người lại. Cây sào

hần vẫn dùng để lái đang chìm vào dòng nước. Với một cảm giác kinh hoàng, hần nhận ra rằng mình đang bị kẹt.

Bờ sông chỉ cách đó chưa đầy một thước, đủ gần để bước chân ra khỏi con thuyền và kéo nó về phía bờ.

Nhưng hần biết rằng chỉ cần vừa đặt một chân ra khỏi mạn thuyền thì con cá sấu sẽ kéo hần xuống nước. Ngay lập tức. Gar Face giận điên lên ! Hần

chửi thề con vật bên dưới, ngay cả khi con thuyền đang lúc lắc liên tục. Hắn cảm thấy rượu vodka đang dâng lên đến cổ họng, cảm thấy vị mật đắng của chính mình.

Bùm, bùm, bùm !

Con thuyền cứ lúc lắc, đung đưa.

Rồi con thuyền bắt đầu xoay một vòng như thể nó đang bị cuốn vào một vùng nước xoáy.

“NGỪNG NGAAAYYY !!!!!”

Ngay khi tiếng hét khàn đục vừa mới thoát ra khỏi cổ hắn, sự va chạm dừng ngay lại nhưng con thuyền vẫn cứ tiếp tục xoay vòng. Cơn choáng váng như nhấn chìm hắn xuống. Tiếng hét vừa mới rạch ngang bầu không khí trước đó giờ dường như cũng chìm xuống dòng sông nhánh cùng với con cá sấu. Gar Face đưa cái chai bệt lên miệng và khó nhọc uống một hơi dài.

Chất lỏng chảy xuống họng hắn như thuốc mỡ. Con thuyền lại lúc lắc trên mặt nước, lần này thì nhẹ nhàng hơn. Đã lâu lắm rồi, chính xác là hai mươi lăm năm, kể từ cái đêm hắn rượt đuổi con hươu cho đến chết trong khu rừng này, một phần tư thế kỉ đã trôi qua kể từ lần hắn cảm thấy nỗi sợ lần đến sát bên mình như thế nào. Một tích tắc cảm giác khó chịu của nỗi kinh hoàng bò ngang qua ngực hắn. Hắn thở hỗn hển.

Rồi hắn nhếch mép nở một nụ cười chế nhạo. Lần đó hắn đã thắng kia mà. Thế nào hắn cũng sẽ lại là người chiến thắng trong trận này. Hắn dúi chai rượu về phía con vật đang ở sâu dưới nước và vẫy chào. Rồi hắn lại nốc thêm một ngụm rượu. Ruột gan hắn đang cháy rát.

Khi hắn nhìn qua mạn thuyền, hắn nhìn thấy con thuyền đang được đẩy lên hướng về phía bờ. Hắn không nhớ được là đã cảm thấy con thuyền di động về phía đó như thế nào. Hắn lại nốc thêm một ngụm rượu vodka nóng bỏng. Rồi hắn đứng lên, hai chân run run, và nhanh chóng nhảy lên đám cỏ rồi kéo con thuyền lên cùng với hắn. Đầu hắn choáng váng. Hắn cảm thấy mật đang hòa trộn với rượu vodka trong dạ dày và bắt đầu dâng lên đến họng, cái hỗn hợp đó làm cho hắn buồn nôn, hắn ngã chúi xuống nền đất. Hắn nhắm mắt lại để cố đứng cho vững, nhưng vô ích. Ngược lại, hắn ngã

xuống nằm dài trên đám cỏ của bãi lầy. Thứ cuối cùng mà hắn nghe thấy được là tiếng vo ve chói tai của đàn muỗi đói trong buổi sáng sớm đã sẵn sàng hút máu cho bữa điếm tâm của chúng.

P. TÁM MƯƠI HAI

Ở CĂN NHÀ NGHIÊNG NGÃ, SABINE CẢM THẤY

Có điều gì đó không ổn. Mặt trời buổi sáng đã lên cao vậy mà gã đàn ông vẫn chưa thấy về. Đây quả là điều bất thường. Từ khi nó được sinh ra cho đến bây giờ, hăn luôn rời khỏi nhà khi mặt trời vừa lặn xuống đằng sau đám cây và sẽ quay trở về ngay khi mặt trời vừa mọc.

Nó luôn dựa theo cái thời khóa biểu đều đặn của Gar Face để thực hiện những chuyến săn đêm. Nó biết rằng ngay khi gã chủ nhà rời đi thì nó có thể chuồn ra khỏi Gầm sàn để kiểm thử gì đó để ăn và sẽ quay về trước khi hăn trở lại. Hôm nay nó đã quay về hàng giờ rồi mà gã đàn ông vẫn chẳng thấy đâu.

Sabine chẳng ao ước gì hơn là gã chủ nhà đừng bao giờ trở về nữa. Khi đó thì nó sẽ được giải phóng khỏi nỗi sợ hãi con người đó cứ ẩn sâu trong nó. Và lúc đó chỉ còn mỗi một vấn đề. Sợi dây đang xiềng xích Ranger. Chúng vẫn cần đến gã để cho Ranger ăn, dù là thỉnh thoảng vẫn bị hăn bỏ quên.

Vì bị sợi dây xích chặt, Ranger không thể cùng đi săn với nó. Nó bù đắp cho con chó bằng cách đem về nhà vài con thằn lằn nhỏ và mấy con chuột nhắt. Lần nào con chó cũng rất cảm kích nhưng bấy nhiêu đó thì không thể nào đủ vừa bụng cho nó.

Điều gì sẽ xảy ra nếu gã chủ không bao giờ quay lại và Ranger sẽ mãi mãi bị xích vào cái cọc ?

Không được, nó nghĩ, chắc chắn là hăn sẽ quay về. Nó quay về cái góc tối nơi Ranger đang nằm ngủ và cọ mình vào người bạn già của nó, rúc vào bên dưới cái tai to lớn của con chó và bắt đầu kêu rừ rừ. Ranger cựa mình. Bụng nó trống rỗng và nó còn khát nước nữa. Nhưng Sabine đang nằm

cuộn mình bên cạnh nó, bộ lông mềm mại của con mèo đang rớt những tiếng rừ rừ vào đầu nó.

Con mèo nhỏ Sabine. Nó là người thân yêu duy nhất còn sót lại với con chó. Ôi Sabine trung thành. Làm sao để bày tỏ được lòng yêu mến của nó dành cho con mèo, rằng con mèo bé nhỏ có ý nghĩa biết chừng nào với nó ?

Nó cố gắng ngủ trở lại nhưng chính nó cũng đang lo lắng về sự vắng mặt của Gar Face. Dù nó vô cùng căm ghét gã chủ, nó vẫn cần đến gã để có thức ăn và nước. Chắc chắn là nó, Ranger không đáng để phải chết đói ở đầu sợi xích. Không thể nào.

P. TÁM MƯƠI BA

PUCK KHÔNG CÒN NHỚ ĐÃ BAO NHIÊU NGÀY

Trôi qua kể từ khi nó loi ngoi bước ra khỏi dòng sông. Nó chỉ biết là cứ mỗi ngày trôi đi thì sự ham muốn vượt qua được con sông lại càng nổi lên mạnh mẽ hơn. Tiếng vang của lời mẹ nó cứ vọng vào tai nó mỗi ngày. Hứa đi, con hãy hứa là sẽ quay trở lại đó.

Và cứ mỗi buổi sáng, sau khi đã ăn uống xong nó lại bước ra bờ sông và nhìn xuống nữ thần báo ứng của mình - dòng sông. Nó biết là chị nó và con chó săn đang ở phía bờ bên kia. Nhưng ngay cả khi nó vượt qua sông được rồi thì làm sao để tìm gặp họ ? Nó phải đi theo đường nào ? Nó cần một cột mốc, một dấu hiệu, một cách gì đó để có thể xác định được hướng đi.

Tại sao Ranger lại không sửa lên ? Đã bao nhiêu lần nó tự hỏi mình như thế, hết lần này đến lần khác ? Và đã bao nhiêu lần nó lại bỏ lửng câu hỏi, không giải đáp được ? Nhưng hôm nay, khi đang đứng bên mép nước, câu trả lời kinh khủng đã tự mình hiện lên, một câu trả lời mà nó đã cố tình tránh né suốt bấy lâu nay.

Câu hỏi: Tại sao Ranger không sửa lên ?

Trả lời: Chắc chắn là đã xảy ra một điều gì đó rất đáng sợ.

Vậy đó, câu trả lời ở ngay phía trước mặt nó, nơi mà nó đã ở đó từ bao lâu nay, lẩn nấp như một cái bóng. Hhhiiss !!! Sự thật kinh khủng đó kêu vo vo trong tai nó. Lông trên lưng nó dựng đứng lên.

Một cái gì đó rất kinh khủng đã xảy ra.

Sự đoán chắc đó như một cơn gió mạnh đập vào từng khớp xương nó. Và Puck biết đó là câu trả lời duy nhất. Nếu không phải vậy thì chắc chắn là Ranger đã tru lên rồi, con chó hăn là đã vươn cổ lên và cất tiếng sủa với con mèo con lông xám bé nhỏ của nó và cả cho mèo mẹ nữa.

Đã xảy ra một điều gì đó rất kinh hoàng.

Mặt trời đã lên cao hơn trên bầu trời. Con sông sôi trào lên khi cuộn chảy ngang qua nó. Puck phải quay lại căn nhà xiêu vẹo. Một điều gì đó dễ sợ đã xảy ra. Nó sắp sửa rít lên một lần nữa, thì...

Chat-chat-chat-chat-chat.

Tiếng động bất ngờ đó làm nó giật bản mình. Nó nhìn quanh quất nhưng chẳng thấy gì cả.

Chat-chat-chat-chat-chat.

Puck quay mình một vòng. Chẳng thấy ai đang ở gần nó. Nó nhìn vào từng vệt nắng in trên nền đất khắp xung quanh mình, nhưng chẳng thấy bóng con chim nào đang bay qua đó.

Chat-chat-chat-chat-chat.

Tiếng động này từ đâu vang đến nhỉ ? Rồi một đám mưa những vỏ quả khô lá tả rơi xuống từ cây sồi mọc gần bên cái tổ của nó. Nó ngược nhìn lên.

Chat-chat-chat-chat-chat.

Một con sóc ! Puck chỉ kịp nhìn thoáng thấy con vật màu nâu bóng mượt, xa tít tắp trên những cành cây. Nhờ vào cái đuôi mà Puck mới nhìn thấy con sóc. Từ nơi nó đang đứng, nó có thể nhìn thấy một cái đuôi xù, vụt qua vụt lại.

Nó chưa bao giờ nhìn thấy con vật nào khác ngoại trừ con chim cao vút trên ngọn cây trước đó. Cao khoảng bao nhiêu nhỉ ? Sáu mét chẳng ? Hay là chín mét ? Độ cao làm nó bàng hoàng. Rồi, trong thoáng chốc, con sóc nhảy vút từ cành cây này sang cành khác, chạy đến đầu mút tận cùng nhỏ xíu của những cành nhánh nhỏ nhất, rồi chạy dọc theo những khoảng hẹp trên cành cây. Nó chỉ dừng lại một lúc đủ để bóc vỏ một quả sồi khô và thả đám vỏ xuống đất.

Puck tiếp tục quan sát. Con sóc hồi hả chạy từ cây này sang cây khác, từ cành này sang cành khác, từ nhánh cây nhỏ này sang nhánh cây khác cũng mỏng dính như thế, cho đến khi nó làm một điều không thể tưởng tượng nổi nhưng trông lại rất dễ dàng: con sóc vượt qua sông.

Puck nặng nề ngồi xuống, miệng nó há hốc vì ngạc nhiên.

Ở phía bờ bên kia, con sóc nhỏ đã biến mất vào một bụi cây rậm rạp. Tại sao Puck chưa bao giờ nghĩ ra cách đó nhỉ ? Nó nhìn xuống những cái móng chân sắc bén của mình. Chẳng phải là nó cũng có những công cụ để leo cây sao ? Nó gầm gừ nho nhỏ và cào vào không khí. Nó ngồi thẳng lên và liếm vào vai bên phải.

Nó nhìn theo sau con sóc lúc này đã biến mất. Nó nhìn vào những cành cây. Nó nhìn sang bờ bên kia sông, ở đó nơi bờ sông phía bên đó, là chỗ nó cần phải đến.

Grandmother cũng biết nơi mà mẹ cần phải đến: bất cứ nơi nào ngoại trừ cái bình này, cái bình làm quà sinh nhật. Một ngàn sinh nhật đã trôi qua, một ngàn năm trong căn phòng cô đơn của mẹ. Mẹ hé mở cái miệng trắng như bông ra và ngáp. Sớooomm thôi, mẹ rít lên, thời điểm của ta rồi sẽ đến.

P. TÁM MƯƠI BỐN

CUỐI CÙNG, KHI GAR FACE THỨC DẬY THÌ TRỜI

Đã trưa. Mặt trời chói chang xuyên qua những ngọn cây và lần hồi thiêu đốt mặt hăn. Hăn nhắm mắt lại. Đã bao nhiêu năm trôi qua kể từ lần cuối cùng hăn ở ngoài trời vào giữa trưa thế này. Hăn không quen với ánh sáng chói chang ban ngày và hai mắt hăn nhức nhối khi mở ra.

Hăn đưa tay dụi lên mặt. Mặt hăn nóng như lửa ! Và cả hai bàn tay hăn cũng vậy. Hăn nhìn xuống mu bàn tay. Hai bàn tay đều nổi đầy những u sần và nốt sừng. Bầy muỗi đã hút máu no say ở hai bàn tay và trên mặt hăn suốt cả buổi sáng, kể từ khi hăn vượt qua được bờ con sông Bayou Tartine. Rồi tiếp theo là mặt trời nóng rực đã nung cháy lớp da tái xám của hăn thành một màu đỏ sáng xấu xí. Hăn ngồi dậy và bước về phía mép nước. Hăn nhúng hai tay vào trong dòng nước mát lạnh và phả lên mặt.

Nước bốc lên một mùi xưa cũ, như thể cái mùi đó đã từng đọng trong dòng sông bẩn thỉu này cả triệu năm rồi, và quả là vậy. Con sông nhánh giữa nua, dòng Bayou Tartine này. Ở đáy sông, con cá sấu chúa đang nằm ngủ.

Gar Face nhăn nhó bộ mặt cháy nắng của mình. Rồi hăn cố nhắc mình đứng dậy và bước vào khu rừng, dọc theo con đường mòn mà chỉ mình hăn biết, con đường bò ngang qua mép của những bãi cát lún. Hăn đi về phía căn nhà xiêu vẹo. Hăn lắng tai để tìm nghe tiếng sủa của con chó nhưng chẳng nghe thấy gì. Con chó ngu ngốc. Chó sủa mà không sủa thì còn dùng để làm gì chứ ?

Khi hăn bước vào khoảnh sân đầy rác rưởi, từ bên khóe mắt hăn chợt thấy một cái gì đó lướt nhanh vào bên dưới hàng hiên. Con chó ngu xuẩn thậm chí còn không thể đuổi chuột ra khỏi sân, hăn nghĩ. Hăn bước lên hàng hiên, và tựa khẩu súng trường lên rào chắn. Hăn giật mạnh sợi xích để xem con chó có còn sống hay không. Chắc chắn là hầy còn sống. Ranger

kéo lê mình ra và ngồi xuống. Nó liếm vào cái chân bị đau, cái chân hãy còn mang viên đạn ở trong. Gar Face nhìn vào con chó. Con chó sẵn vẫn còn nguyên cái vẻ mà hăn vẫn thấy - xơ xác và sợ hãi. Hăn bước lại gần một cái bao nằm trên hàng hiên và thả vào cái tô một mớ thức ăn rẻ tiền của chó.

Rồi hăn bước vào nhà và buông mình vào cái giường cũ của mình. Nhưng ngay trước khi nằm xuống, hăn chợt nhận ra: con thú lúc nãy chuồn vào dưới hàng hiên không phải là chuột. Mà là một con mèo. À ra thế, hăn nghĩ.

Một con mèo.

P. TÁM MƯƠI LĂM

KHU RỪNG CÓ NHIỀU CÂY THÔNG MỘC LÀ NƠI

Cư trú của rất nhiều những kẻ săn bằng bẫy, bao gồm cả những cây nắp ấm ăn thịt với cái họng bình rất quyến rũ phủ đầy một lớp si rô ngọt ngào và rất dính để bẫy những con chuồn chuồn kim và những con rệp khác. Loài nhện, tất nhiên rồi, chúng là những thành viên cao quý của bộ tộc săn bẫy với những tấm mạng nhện xảo trá.

Bạn hãy hỏi một cái cây và nó sẽ kể cho bạn nghe về biết bao nhiêu loại cạm bẫy. Bẫy thép của những thợ săn, đôi hàm cứng như thép của những con cá sấu, cặp hàm đáng sợ của loài rắn hổ mang nước.

Từ bên trong Gầm sàn, Sabine đưa mắt quan sát. Cuối cùng thì nó cũng có thể yên tâm. Gã chủ nhà đã trở về, và thậm chí hẳn còn cho Ranger ăn nữa. Nó cuộn đuôi vào bên dưới mình và nhắm mắt lại. Làm sao nó có thể biết được là có một cái bẫy đang được giương lên ?

Kí ức của một cái cây được lưu trữ rất lâu, lâu dài vô cùng.

Grandmother Moccasin cũng thế. Nhưng trí nhớ của mục về thế giới bên ngoài chỉ được ghi nhận cho đến thời điểm mục bị nhốt vào trong bình. Mục không thu thập được những sự kiện diễn ra khi mục nằm trong căn hầm mộ chôn sâu dưới đất này. Làm sao mục biết được ?

P. TÁM MƯƠI SÁU

RẤT NHIỀU THỨ MÀ GRANDMOTHER KHÔNG

Biết được khi mụ nằm một mình trong tòa ngục thất dưới... Mụ không biết điều gì đã xảy ra với Hawk Man.

Kiệt sức sau cuộc chiến với Grandmother Moccasin, chàng bị hành hạ bởi cơn đau từ vết thương ở đùi nơi cái đuôi của mụ đã rạch đứt da, bị thiêu đốt bởi dòng nọc độc đang chảy khắp cơ thể, thứ nọc độc đậm đặc và đáng sợ đang lan truyền trong các mạch máu chàng.

Với tất cả ngần ấy thứ thì bất kì người đàn ông nào khác hẳn đã ngã nhào vào dòng sông và để cho nó cuốn đi cái cơ thể suy nhược của mình, xuôi mãi đến dòng sông lớn chảy về phía nam, con sông Sabine rộng và có màu nước bạc, rồi chảy xuôi về Vịnh Mexico ấm áp và thân thiện, sẽ mang anh ta xuôi mãi xuống đáy biển xanh thẳm.

Nhưng Hawk Man không phải là một người bình thường. Không. Dòng máu trong người chàng là máu của những loài chim vĩ đại có pháp thuật, của chim thần tiarudavà thần Thoth, những con chim thần của Ấn Độ và Ai Cập, mang đầy những phép màu cổ xưa. Vì vậy, chàng chờ đợi, chờ đợi trong đau đớn với vết thương rách toạc và với dòng nọc độc, mỗi hơi chàng thở ra là một lần đau đớn tột cùng, mỗi cử động là một cơn đau nhói xuyên vào toàn bộ cơ thể chàng. Chàng chờ đợi đưa con gái mình quay về, cơ thể chàng không còn đủ sức để đi tìm con nữa. Chàng vẫn giữ hình hài của loài người bởi vì chàng biết, giống như Night Song, một khi chàng chui vào lồng chim thì sẽ không thể nào quay trở lại làm người được nữa.

Chàng cố giữ hình dáng con người vì con gái mình. Do đó, chàng chờ đợi bên bờ sông, chính con sông này đây. Và trong khi chàng chờ đợi, dân làng đem thức ăn đến cho chàng, những tô bắp và đậu, thịt thò hầm và thậm chí cả thịt bò rừng nướng. Họ ngồi bên cạnh chàng và hát cho chàng nghe.

Những người Caddo hiền lành và trung hậu, họ đã đón chào chàng cùng với gia đình chàng vào bộ lạc của họ. Họ túc trực chăm sóc bên chàng và cùng chàng chờ đợi.

Ở đây, bên bờ con sông già cỗi, lang thang này.

Nhưng họ không phải là những kẻ duy nhất. Cả đàn chim nữa, những con chim cắt và chim két, những con quạ gáy xám và những con chim nhỏ. Chúng đậu khắp trên những cành cây xung quanh. Chúng lượn vòng phía trên chàng. Chúng làm tổ trên những cành cây gần sát bên chàng. Chúng biết rằng nếu chàng còn ở lại trong lốt loài người thì chất độc sẽ nhanh chóng giết chết chàng.

Người anh em ! Hãy khoác vào lớp lông chim của anh, hãy bay đi.

Mỗi ngày chàng lại yếu thêm, nhưng chàng vẫn từ chối không làm theo tiếng kêu của chúng.

Bước ra khỏi lớp da người đi. Hãy bay lên, hỡi người anh em !

Còn con gái chàng thì sao ? Nó đang ở đâu ? Chàng bắt đầu ho và khó thở. Nọc độc đã dâng đầy hai phổi chàng, ngực chàng và cổ họng chàng.

Hãy đến đây với chúng tôi ! Đàn giẻ cùi lông xanh, những con chim hồng tước, đàn chim tước mào vàng và những con chim két nhỏ bobolinkkêu lên.

Hãy bay đi ! Đám vịt uyên ương, những con hạc và đàn diệc lông xanh to lớn cũng kêu chàng.

Chàng quay đầu lại. Rồi chàng nhắm mắt. Con gái của chàng. Chàng phải đợi nó. Chàng thở hỗn hển để cố hít hơi vào. Đôi chân của chàng nhức nhối. Cơn đau tàn phá cơ thể chàng từng chút một. “Con ơi,” chàng kêu lên.

Và rồi, trong ánh nắng chiều đang nhạt dần, chàng nghe thấy tiếng kêu vo vo, một tiếng động nhẹ nhẹ, tiếng của một đôi cánh tí hon đang đập. “Hãy đến đây,” chàng nghe thấy, “thời điểm của người đã đến.” Chàng nhìn lên, và trông thấy một con chim ruồi trong ánh mặt trời vàng chói. Chàng mỉm cười, và ngay lúc đó, con chim vượt nhẹ vào cằm chàng bằng đôi cánh nhỏ của mình.

Khi dân làng quay trở lại thăm chàng, đem theo thức ăn cùng với tình cảm triu mến của họ, thì chỉ còn nhìn thấy dọc theo bờ sông, ngay chỗ mà người bạn thân của họ đã từng nằm bao ngày qua, một đám lông chim,

những chiếc lông sáng chói lên màu đồng trong tia sáng mặt trời. Và vì lí do đó mà dòng sông này được đặt tên là Tràn đầy nỗi U sầu dành cho Cô gái nhỏ bé. Theo thời gian, cái tên dài dằng dặc đó được thay đổi dần dần thành cái tên hiện giờ, vẫn mang đầy nước mắt, dòng sông Nỗi u sầu bé nhỏ đang chảy ra biển cả.

P.TÁM MƯƠI BẢY

THẾ CÒN CÔ BÉ CÓ KHẢ NĂNG PHÁT SÁNG,

Cô đã hóa thành gì ? Theo lời kể lại của đám cây cối, những cây keo, cây gỗ bulô và cây dương lá rụng thì con gái của Hawk Man và Night Song đã bị lạc. Cô bé cứ bước đi suốt bao nhiêu ngày, nhưng nền đất cứ cứng dần lên và cây cối thì mọc càng thưa hơn. Cô đã từng lớn lên ở nơi mà ánh sáng mặt trời chỉ chiếu thành từng vệt xuyên qua những tầng lá dày rậm của bụi cây tú cầu ngọt, của những cây sồi nước, của cây phong. Còn ở đây thì có quá nhiều ánh sáng, nó đốt thiêu làn da lấp lánh sáng của cô. Bầu trời mà cô từng biết trước đây là một bầu trời bị chia cắt thành nhiều mảnh nhỏ, những mảnh nhỏ lén lút nhìn xuyên qua những lá kim nhọn của cây thông cao vút và luôn rì rào, nhưng ở đây, nơi khoảng không rộng mở này thì bầu trời thật to lớn và trống rỗng.

Dưới chân cô, mặt đất cứng chắc và có mọc cao xung quanh cô, chúng cúi rạp xuống trong gió. Trước đây, khu rừng thường che chắn gió cho cô. Nhưng ở đây, gió cứ thường xuyên va đập vào cô, bao vây cô. Ở đây, trong những thảo nguyên rậm rạp này, đồng cỏ rộng mở vào không trung.

Còn không khí. À, bầu không khí xung quanh. Cô chưa bao giờ cảm thấy nhiều không khí quanh mình như thế này. Thật là mềm mại, thật là dịu dàng. Tất cả đều là không khí.

Ai đó đã từng nhận xét là thảo nguyên cũng tương tự như biển rộng, từng đợt cỏ uốn mình trong gió giống như nước cuộn lên thành những đợt sóng. Ai đó nói rằng nếu bạn nhắm mắt lại, bạn có thể cảm thấy mặt đất khẽ rung lên từng đợt tới lui, đi đi lại lại, giống như là bạn đang ngồi trên một con thuyền vậy.

Với một bé gái chỉ có một thân một mình, thì việc bị lạc ở biển hay lạc giữa một đồng cỏ cũng chẳng có gì khác nhau. Một bé gái bị lạc thì rất cô

đơn, không còn mẹ, người mẹ vẫn hát ru cho bé nghe hằng đêm, hiu quạnh không còn cha, người cha cũng bị lạc trong những cơn đau khổ của chính mình. Một bé gái đang trên đường đi tìm bà ngoại của mình, người bà mà cô chưa hề gặp từ trước đến nay. Đứa bé đó. Đứa bé lạc lối. Đứa bé có làn da phát sáng đang hoàn toàn cô đơn trong cánh đồng cỏ xa xăm.

Cô nhìn bãi cỏ lộng gió và bầu trời màu xanh nhạt. Sự mênh mông này bao vây lấy cô như một làn sương. Cô nhìn thế giới xung quanh, và ngay lập tức hiểu rằng cô sẽ chẳng bao giờ còn nhìn thấy mẹ mình nữa.

Làm thế nào mà cô biết được như thế ? Làm sao mà bất cứ ai trong chúng ta hiểu được những điều như thế ? Có thể là bằng một cách nào đó, khi ta đứng yên thật lâu, đủ lâu thì có thể nghe được tiếng của các loài cây và hiểu được những thông tin của chúng. Có thể là khi chiếu vào đúng một độ nghiêng nào đó thì ánh sáng mặt trời báo cho ta những chi tiết đó. Cũng có thể đơn giản là tình yêu có một cách riêng để thông báo cho ta biết khi ta sắp sửa mất mát tất cả.

Con gái của Night Song và Hawk Man nhận thức được nỗi mất mát, và ngay khi đó cô chợt cảm thấy mình thật là nhỏ bé, nhỏ bé đến nỗi dường như cô là sinh vật nhỏ bé nhất trên hành tinh này.

Bất cứ bé gái nào trong tình huống này cũng sẽ co rúm người lại rồi khóc mãi. Nhưng cô bé này thì không, cô là hậu duệ của những linh vật sống dưới biển, những người cá, những mỹ nhân ngư.

Và không chỉ có dòng máu của những vị thần biển cuộn chảy trong mạch máu của cô. Cô cũng còn là con gái của Hawk Man, là con trai của những vị thần mang trong mình sự kết hợp giữa chim và người. Và ở ngay giữa cánh đồng cỏ này, bị bủa vây hoàn toàn bởi không khí, bị bao bọc bởi bầu trời, cô vươn cao hai cánh tay về phía những đám mây. Làn da của cô chiếu sáng rực rỡ trong ánh sáng mặt trời, lấp lánh những sắc màu cầu vồng. Thành linh, chim chóc kéo đến đen nghịt cả bầu trời, một đàn chim én và chim nhạn, và chim sẻ đất màu sắc sặc sỡ, những đàn sáo đá đuôi bướm, chim gõ kiến mũ đỏ, chim cú bông, và chim nhại. Hàng triệu những con chim khác nhau đang cất tiếng kêu dưới hàng triệu âm thanh khác nhau.

Con gái ơi, chúng kêu lên. Hãy bước ra khỏi lồng người đi.

Chúng nhào xuống và lượn vòng trong không trung ngay trên đầu cô, và trong khi đó, những chiếc lông chim rực rỡ đủ màu rơi xuống tóc cô và phủ lên tay, lên cổ và lên khắp thân thể cô, như một chiếc cầu vồng được kết từ lông chim. Và ngay lập tức, trong một tia sáng lóe lên, cô bay đi, bay nhanh đến nỗi giống như là bầu không khí đã nuốt chửng lấy và cuốn cô lên.

Bị giam cầm trong cái bình, Grandmother cảm thấy một niềm khát khao như làn sóng chảy dồn trong người mẹ. Liệu mẹ có còn cơ hội nào để được nhìn thấy lại mặt trời vàng chói nữa hay không ? Có còn được gặp lại người bạn cá sấu của mẹ nữa không ? Mẹ có còn được cảm nhận sự vuốt ve của gió, của mưa và của ánh trăng bạc lên da mình nữa hay không ? Làn da của mẹ. Suốt một ngàn năm, làn da duy nhất mà mẹ sờ thấy chỉ là làn da của chính mẹ. Khô khốc và giòn. Làn da của mẹ. Mẹ sẵn sàng đem nó rao bán chỉ để được nghe lại câu hát ru của Night Song thêm một lần nữa, để được nhìn thấy đứa cháu gái của mẹ sáng lấp lánh trong ánh mặt trời. Mẹ quất cái đuôi vào mặt trong của chiếc bình. Và cảm thấy làn da mẹ đau nhức nhối.

Trong gầm sàn u ám, Sabin chuẩn bị ra ngoài săn mồi theo thời gian biểu đều đặn của mình. Nó không ngờ là Gar Face đã biết được sự hiện diện của nó, rằng gã đang lập những kế hoạch với sự tham dự của nó. Đã vài ngày nay, gã lại thực hiện đúng cái thời gian biểu bình thường của mình, vẫn rời khỏi nhà vào lúc trời chạng vạng tối và quay trở về lúc sáng sớm hôm sau. Nó không biết rằng sau khi đã phát hiện ra nó, gã đã quay vào trong căn nhà và lau chùi một khoảng bụi trên tấm kính của cái khung cửa sổ bẩn thỉu. Xuyên qua mảnh kính trong đó gã sẫm soi rình một lúc lâu, để trông thấy nó chuồn ra khỏi gầm sàn trong chuyến đi săn hằng ngày. Rồi gã quay lại nhìn Ranger nằm bên cạnh cái tô thức ăn trống rỗng của nó. “Ồ chó ngu ngốc,” gã khinh bỉ nói. “Để cho con mèo nuôi mày.”

Hắn dùng cổ tay áo chùi tấm kính cửa sổ. Rồi hắn chùi mặt mình bằng những ngón tay thô nhám. Hắn bị nắng ăn, như người ta nói, bởi bầu muối và những tia nắng mặt trời nóng bỏng, da hắn phồng lên và đau nhức.

Nhưng hắn còn bị thiêu đốt nhiều hơn là những nốt muối cắn và những vết phỏng nắng. Cơn đau ở mặt hắn vờ trên bàn tay chẳng là gì so với sự già vò ở trong ruột gan hắn, sự cằn cào đang gặm nhấm hắn từ bên trong.

Một lát sau hắn ngồi ở hàng hiên và lau chùi khẩu súng trường đã cũ. Khoảng cách giữa hắn và con cá sấu đã hiện lên một cách rõ rệt hơn. Hắn sẽ không đặt chân xuống nước nữa, không bao giờ. Từ nay hắn sẽ chỉ ngồi ở trên bờ. Mặt nước là lãnh địa thực sự của con cá sấu. Ở dưới nước, con cá sấu chiếm thế thượng phong.

Gar Face vuốt ve mấy viên đạn và cười tự mãn. “Ta sẽ nhử cho nó lên bờ, và rồi.. Hắn giơ khẩu súng lên ngang bộ mặt giận dữ của mình và nhìn vào tầm ngắm.

Dưới Gầm sàn, Ranger và Sabine đang ngồi sát vào nhau. Viên đạn nằm trong chân trước của Ranger nóng bỏng lên. Nhưng con chó không phàn nàn. Thay vào đó, nó lại liếm vào đỉnh đầu của Sabine và nhìn ngang qua khoảnh sân hôi hám, nhìn sâu vào khu rừng rậm, nơi những con đom đóm đang nhấp nháy chớp tắt. Sợi dây xích quàng quanh cổ nó trở nên nặng trĩu hơn bao giờ.

Ngay khi mặt trời bắt đầu lặn, nó nhìn thấy cái gì đó đang bay lượn ngay ở mép rừng, ngay chỗ đám cây mọc lên sát khoảnh sân. Đó là một cái cầu vồng bé xíu, vụt lên rồi vụt xuống, bay qua rồi lượn lại. Nó chớp mắt. Một con chim ruồi chăng ?

Nó biết chim ruồi có ý nghĩa gì. Nhưng con chim ruồi này bay đến đây là vì ai ? Nó liếm cái cẳng chân bị thương. Viên đạn nằm ở đó đang nguội dần.

Ở hàng hiên ngay phía trên đầu nó. Gar Face cũng đã nhìn thấy con chim ruồi. Hắn áp khẩu súng vào bên gò má bị nắng ăn và nhìn xuyên qua khe ngắm ở phía cuối nòng súng. Hắn bóp cò. BÙUUM Khi hắn nhìn lên thì con chim ruồi đã biến mất. Hắn không rõ là mình đã bắn nó rồi hay chưa. Nếu rồi thì hắn là con chim đã hoàn toàn tan xác. Chẳng còn để lại chút dấu vết nào. Hắn chẳng buồn quan tâm. Mục đích của hắn không phải là săn một con chim ruồi.

Phía bên dưới, Sabine co rúm người lại. Đã lâu lắm rồi nó không nghe tiếng súng nổ. Đối với nó, khẩu súng có nghĩa là một ai đó đã chết, là một sinh mạng đã bị cướp đi. Nó nhớ lại lời dạy của mẹ nó và Ranger. Nó biết viên đạn hãy còn nằm trong chân của Ranger. Nó đã nhìn thấy những con

rắn bị đóng đinh trên những thanh rào hàng hiên. Đừng đứng trước gã đàn ông và khẩu súng đó. Chờ bao giờ. Đó là một quy tắc đúng đắn.

P. TÁM MƯƠI TÁM

PUCK ĐOÁN LÀ NẾU NÓ BẮT CHƯỚC CON SÓC VÀ

Chạy nhanh từ cành này sang cành kia thì hẳn là nó sẽ vượt qua được con sông.

Việc leo lên đến cành tít trên cao của cây bạch đàn đen tupelo thì chẳng có gì là khó đối với nó. Với những cái vuốt sắc thì nó chạy lướt lên dễ dàng. Từ trên cành cây cao chót vót đó, con sông giờ đây trông có vẻ rất nhỏ bé đối với Puck, như thể chỉ cần một cú nhảy là nó sẽ vượt qua được. Khi nó nhìn ra, nó có thể thấy những con sóc khác đang nhảy chuyền từ cành này sang cành kia, những tay nhào lộn thiện nghệ. Nếu nó nhìn xuống, nó có thể thấy mặt đất.

Lẽ ra nó đừng nên nhìn xuống dưới đó. Ủi chao ! Phía dưới đó... xa... quá. Nhưng nó đã quyết định. Từ trên ngọn cây nhìn ra, Puck cảm thấy chắc chắn hơn bao giờ hết là Ranger và Sabine hiện đang ở phía bên kia sông. Nó cảm thấy một làn gió nhẹ đang trượt ngang qua nó và bên dưới chân nó. Nếu nó bước chân vào cơn gió thì nó gần như cảm thấy là mình đang bay lên.

Nhưng chắc chắn không khí không phải là cái mà nó cần phải bước chân vào. Nó phải bước vào một cành cây khác, và tiếp theo là một cành khác rồi một cành khác nữa, phải, lại một cành khác nữa. Nhưng cứ mỗi khi nó di chuyển về phía đầu mút mỏng manh của một cành cây bạch đàn đen tupelo thì cái cành cây lại bắt đầu đong đưa lên xuống giống như là sắp sửa hất nó ngã. Mỗi bước nó đi lại làm cho cành cây hạ xuống rồi lại bật lên, làm cho nó phải lùi trở lại điểm ban đầu gần sát với thân cây, nơi mà cành cây to lớn hơn và vững chắc hơn. Làm thế nào mà con sóc đi qua được nhỉ ? Chạy dọc theo một cành cây khẳng khiu mà không làm cho nó bật lên ?

Nó ngồi yên lặng một vài giây. Rồi nó lại nghe thấy một tiếng động quen thuộc.

Chat-chat-chat-chat !

Cũng lại là con sóc mà nó đã từng nhìn thấy hôm qua đang ở trên cái cây bên cạnh nó, đang giật giật cái đuôi phủ đầy lông mịn như một ngọn cờ.

Chat-chat-chat-chat !

Puck quan sát con sóc một lần nữa khi con vật nhẹ nhàng di chuyển từ cành này sang cành khác, từ cây này sang cây kia. Nó chú ý đến cách con sóc gấp rút chạy đến đầu mút nhỏ xíu của cành cây và rồi nhảy sang một cành khác. Cách chuyển động thật là duyên dáng và rõ ràng. Và lại nhanh chóng nữa chứ.

Phải rồi, nhanh chóng ! Đó chính là bí quyết. Chính sự chậm chạp của nó đã làm cho cành cây trĩu xuống rồi bật lên. Nó phải chạy nhanh. Không được chậm.

Nó quan sát thêm một lúc nữa cho đến khi con sóc lại biến mất vào trong tán lá. Puck di chuyển về phía đầu mút của cành cây nơi nó đang đứng, đầu tiên là một chân rồi chân kế tiếp. Nó hít vào một hơi thở và... nhanh lên.

Đi nhanh.

Đi nào, Puck, chạy đi !

Nhưng nó chỉ chạy được có một khoảng ngắn. Cành cây võng xuống. Nó bám tất cả các móng vào vỏ cây. Nó đợi đến khi cành cây ngừng đu đưa lên xuống. Dạ dày Puck nôn nao. Nó thay đổi ý định về việc phải di chuyển nhanh và quyết định là nên đi chậm trở lại.

Nó bò đi từng chút một. Cành cây trở nên nhỏ hơn và thon hơn. Nó dừng lại và nhìn sang cái cây kế bên. Ở đó có một cành cây ngay gần đó đang chờ nó. Cành cây đó vươn ra với nó, đang xòe ra những ngón tay lá. Nếu như nó chỉ nhảy qua một chút thôi, nó có thể làm được.

Nó rón rén bò tới giữa cành. Cái cành cây đu đưa. Lên. Xuống. Nó bám chặt móng vào và giữ yên. Rồi nó quyết định sẽ đếm... một... hai... ba...

BÙUUM !

Tiếng súng rạch ngang bầu không khí.

Puck buông mình rơi xuống.

P. TÁM MƯƠI CHÍN

NGAY CẢ KHI NẪM Ở NƠI SÂU NHẤT DƯỚI ĐÁY

Sông, con cá sấu chúa cũng biết được có những thay đổi sắp sửa xảy ra.

Vài đêm đã trôi qua mà gã đàn ông lái thuyền vẫn chưa thấy quay lại.

Hắn sẽ trở lại con cá sấu nghĩ. Loại người như hắn luôn luôn quay lại.

Nó nổi lên mặt nước và chăm chú nhìn quanh với đôi mắt màu vàng nhạt. Hai lỗ mũi của nó làm xao động mặt nước rồi nó hít vào một hơi dài. “Mưa,” nó thầm nhủ. “Trời sắp mưa.” Rồi nó chìm trở xuống đáy sông đầy bùn và ngủ thiếp đi.

P. CHÍN MƯƠI

CÂY THÔNG GIÀ NUA MỘC BÊN BỜ CON SÔNG

Nhánh cũng có thể khẳng định là trời sắp sửa mưa. Với chiều cao của nó hiện giờ chỉ còn tối đa khoảng sáu mét, nó cũng có thể cảm nhận được cơn bão đang dần mạnh lên từ một nơi xa xa ở phía nam, cái cây biết rằng đó sẽ là một đêm lạnh.

Cây cối luôn luôn là những người đầu tiên dự báo được là sắp có bão. Cơn bão này xuất phát từ Vịnh Mexico và đang trên đường tiến lên đi về phía con sông Sabine rộng và quanh co, nó bắt đầu rời khỏi bờ biển miền tây châu Phi, đem theo những cơn gió ẩm của sa mạc Sahara trên đường băng ngang Đại Tây Dương. Có một lúc, nó nấn ná ở khu vực cận Cuba và Jamaica trước khi hối hả chạy vụt qua Vịnh. Hiện giờ thì nó đang thu thập những dòng nước ấm của vịnh Laguna Madre¹. là một vịnh nông có nước rất mặn, nằm dọc theo bờ biển phía tây của Vịnh Mexico

Cơn bão sắp sửa thổi qua cánh rừng thông này. Và nó sẽ tung ra những luồng gió mạnh mẽ. Hãy chèn thêm ván cho chặt những cánh cửa các phòng. Đóng kín cửa ra vào nữa. Chớ lang thang ngoài trời trong đêm bão bùng này.

P. CHÍN MƯƠI MỘT

ĐÊM VỪA MỚI LÊN, TẮM MÀN ĐEN TỪ TỪ DÂNG

Đây kín những khoảng hở giữa các chiếc lá. Sự tĩnh lặng của đêm làm cho Gar Face cảm thấy khó chịu. Hắn mò tìm cái chai bệt đựng rượu trong túi quần và mở nút ra. Chai rượu đã cạn queo giống như cái tô thức ăn của con chó.

Có lẽ hắn sẽ phải đi suốt đêm mà không có được giọt rượu cay nào, có lẽ là vậy. Nhưng tại sao hắn phải nhịn như thế ? Đêm chỉ vừa mới lên thôi. Con chó có thể đợi được mà. Vả lại, tại sao lại phải hao phí thức ăn cho một con chó đã phạm lỗi ? Hắn lắc đầu và khắc nước bọt lên nền nhà.

Rồi hắn trèo vào chiếc xe tải nhẹ đã cũ đang đậu trên một vũng dầu. Phải vặn chìa khóa đến mấy vòng để mở máy, nhưng cuối cùng thì động cơ xe cũng nổ ùng ục. Hắn lái xe ra khỏi sân và hướng về phía cái quán rượu bên con đường kín đáo.

Đêm nay, hắn sẽ lắng nghe chuyện của họ thêm một lần nữa. Đêm nay, hắn sẽ chẳng thốt ra một tiếng nào. Nhưng hãy đợi đấy. Rồi hắn sẽ nhanh chóng trở thành người kể chuyện. Nhanh thôi, rồi hắn sẽ kéo được con cá sấu chúa lên bờ. Sớm thôi.

Hắn gài số và lái xe đi vào đêm tối.

Tiếng động cơ xe làm Sabine và Ranger giật mình ! Tiếng súng nổ đã tệ hại nhưng tiếng máy xe lại gợi lên những kỉ niệm. Nó nhắc chúng nhớ lại cái ngày Gar Face đã xách mèo mẹ tam thể và Puck đi mất. Lông trên lưng Sabine dựng đứng và nó rít lên.

Ranger đợi cho đến khi tiếng máy xe im hẳn, rồi bước lại gần cái tô. Nó ngồi xuống và liếm cái tô dù hiện giờ thì cái tô đã sạch như chùi. Dạ dày nó sôi lên ùng ục. Sabine bước về phía con chó và vươn mình. Nó sung sướng

khi sắp sửa lại được bước ra khỏi Gầm sàn. Suốt mấy ngày qua, Gar Face cứ ở gần ngay bên cạnh nên nó ít có cơ hội chuồn ra khỏi hàng hiên.

Sabine cũng đang đói. Nó cọ mình vào người Ranger rồi bước vào khu rừng. Nhưng trước khi đến nơi, nó ngửi thấy mùi lên trời. Một sự thay đổi sắp sửa xảy ra. Mưa. Một cơn mưa rất to. Một cơn bão đang tiến đến gần.

P. CHÍN MUỖI HAI

RƠI XUỐNG, XUỐNG NỮA, XUỐNG THẤP HƠN.

Puck rơi xuyên qua những cành bạch đàn tupelo có vẻ như đang cào cào nó khi nó rơi ngang qua. Xuống, xuống nữa, rớt xuyên qua bầu không khí ẩm ướt. Xuống thấp hơn, rơi xuống nền đất cứng bên cạnh con sông Nỗi U sâu bé nhỏ.

Uych !

Nó đã đập mình xuống đất trên bốn chân, như tất cả mọi con mèo khác, nhưng nó tiếp cận mặt đất với một lực mạnh đến nỗi bầu không khí xung quanh nó bị vụt đi. Mọi thứ quay tròn mất một lúc, từ đám cây, những chiếc lá thông nhọn đến dòng nước bên cạnh nó. Những tiếng rung ngân vang trong hai tai nó.

Nó nhắm mắt lại. Rồi ho lên. Hai bên sườn nó đau nhức vì ngộp thở. Bên sườn phải của nó bị xước một vết dài và mảnh. Nó cảm thấy bốn chân mình như bị ép chặt vào xương sống. Nó không biết là mình có còn đứng lên được hay không. Nó lăn tròn sang một bên. Nó nghe thấy trái tim mình đang đập thành thịch. Nó thở hỗn hển. Không khí. Nó cần một chút không khí để thở.

Từ phía con sông, nó có thể nghe thấy tiếng dòng nước đang chảy, tiếng nước chảy dội vào tai nó. Nước. Chắc chắn là chúng ta đang ở một nơi gần nước. Nó lại ho lên. Giá mà nó có thể nín hơi được.

Giá mà nó có thể sang được đến bờ bên kia.

Ồi, giá như...

Hãy hứa là con sẽ quay lại đó.

Mọi thứ xoay tròn càng nhanh hơn. Những tiếng vang cứ dội lại nhiều hơn. Vết xước đau buốt. Bốn chân nó nhức nhối. Tiếng súng nổ cứ kéo dài mãi. Đêm đã bắt đầu dâng lên, tối tăm và tĩnh lặng. Đám cây thì thầm với

nhau. Và Puck, con mèo Puck can đảm, dòng sông đang cuộn chảy bên cạnh nó, còn nó thì nằm bất tỉnh.

P. CHÍN MƯƠI BA

CƠN MƯA BẮT ĐẦU BẰNG MỘT VÀI GIỌT RƠI LÁC

Đác thật nhẹ nhàng, êm ái đến nỗi tựa như chỉ là một hạt sương hơi nặng rơi xuống hay là một làn sương mù mỏng manh.

Gần bên căn nhà nghiêng ngả, Sabine vội vã quay trở lại Gầm sàn. Chuyển đi săn của nó không được may mắn cho lắm. Tất cả những con mồi mà nó mong đợi đều đã hồi hả trở về hang để tránh cơn bão đang đe dọa. Bụng nó cồn cào và nó biết là Ranger lại còn đói hơn. Tất cả những gì nó kiếm được trong chuyến đi săn chỉ là một con thằn lằn xanh bé xíu đang treo lủng lẳng trước miệng nó.

Ở nhà, Ranger đang chờ đợi con mèo, hai cái tai dài rủ xuống bên trên chân nó.

Trong lúc đó, tại cái quán rượu ọp ẹp, Gar Facé đang ngồi ở cái góc tối của hẻm với một chai rượu rum đặt trên bàn ngay trước mặt. Hắn tựa lưng vào cái ghế và mỉm cười. Hắn không quan tâm đến tiếng những giọt mưa đang rơi, những tiếng rì rào nho nhỏ khi chúng gõ nhẹ vào mái nhà bằng thiếc phía trên đầu. Hắn chỉ lắng nghe câu chuyện của những người đàn ông đang ngồi ở những bàn khác. Hắn chăm chú vào những câu chuyện về con cá da trơn nặng hơn hai mươi kilôgam, giai thoại về những con gấu đen và gấu trúc bị mắc bẫy. Nhưng thứ mà hắn muốn nghe nhất là về cá sấu.

Sẽ nhanh thôi, hắn sẽ là tay săn bắt được tôn sùng nhất của khu rừng có rất nhiều thông này. Gar Face, người đã từ chối cái tên mà cha mẹ hắn đã đặt cho, cái tên mà hắn đã bỏ lại sau lưng trên cầu tàu ở luồng dẫn Houston, đã vút bỏ trên nền căn nhà nơi tuổi thơ hắn đã từng trải qua, ngay cạnh bên người cha nát rượu của hắn. Rồi cái tên Gar Face sẽ nhanh chóng được mọi người biết đến. Nhanh thôi. Hắn sẽ cho họ thấy.

Hắn tu thêm một ngụm rượu từ cái chai cao và ngồi thụt xuống, sâu vào trong chiếc ghế. Bên ngoài, trời đang đổ mưa, càng lúc càng nặng hạt.

Grandmother xoay mình trong gian ngục. Sắp sửa có bão. Mụ cũng có thể nhận biết được. Hai mắt mụ lóe sáng trong bóng tối. Tia sáng lóe lên trong những đám mây. Sẽ nhanh thôi...

P. CHÍN MƯƠI BỐN

RỐT CUỘC THÌ GAR FACE CŨNG ĐÃ THU THẬP

Đủ những câu chuyện của những người khác về lòng can đảm và sự khéo léo. Hắn đưa cho người chủ quán một vài tấm da sống của hải ly và chồn xạ rồi bước ra chiếc xe tải đang đợi hắn. Nước mưa chảy nhỏ giọt từ những cành cây nhô ra bên ngoài. Hắn trèo vào xe và lái trở về con đường có mọc um tùm. Tuy nhiên trước khi quay trở về căn nhà nghiêng ngả, hắn lại xoay sang hướng khác. Cuối cùng thì hắn đến một đồng cỏ hẹp, ở đó hắn tấp xe vào phía ven đường và hạ cửa kính xuống. Làn khí ẩm ban đêm đọng lại trên da hắn. Hắn lấy ra một chai rượu rum khác nằm trong ngăn đựng găng tay và đặt nó lên bảng đồng hồ ở phía trước mặt. Hắn tựa lưng lên nệm xe rồi mỉm cười. Hắn chẳng quan tâm mấy đến những giọt mưa rơi lộp độp trên tấm kính chắn gió và trên mũi xe phía trên đầu.

Hắn ít khi đến cánh đồng cỏ này, “đồng cỏ chiến thắng” của hắn, đây là nơi hắn đã hạ gục được con hươu khi hãy còn là một thằng nhóc. Hắn chưa bao giờ kể cho ai nghe về con hươu đó. Ai mà tin được hắn ? Ai thèm quan tâm đến chuyện đó ? Nhưng rồi hắn sẽ kể cho mọi người nghe.

Cánh đồng cỏ cũng là nơi duy nhất đủ thoáng đãng để ngắm sao. Khi hắn còn là một thằng nhóc ở Houston, ở đó sao đầy trời, lò mờ chiếu phía trên những ánh đèn thành phố. Hắn nhớ lại những ngôi sao ở đó. Tất nhiên là đêm nay trời không sao, chỉ có mưa. Chẳng có gì quan trọng. Những giọt nước mưa rơi vung vãi trên tấm kính chắn gió phủ đầy bụi để lại đó những dấu vết hình sao. Hắn nốc một hơi dài từ cái chai rồi đưa tay áo lên chùi miệng. Mặt hắn hãy còn ngứa ran từ cái buổi sáng hôm bị muỗi cắn. Nhưng đã có rượu rum giúp hắn đẩy lùi cơn đau.

Bây giờ thì vấn đề chỉ còn là sớm hay muộn; hắn sẽ bắt được con cá sấu chúa. Rồi mọi người sẽ nhanh chóng biết đến cái tên mới của hắn, cái tên

được những người xa lạ chọn cho hắn, những người trước đó đã từng cười nhạo hắn, đã từng châm chọc những đường nét méo mó trên mặt hắn. Rồi họ sẽ nhanh chóng cất cao giọng khi nhắc đến cái tên đó. Sẽ sớm thôi.

Hắn nốc ừng ực thêm một ngụm rượu nữa từ cái chai rồi ngồi thụt vào trong cái nệm xe. Xung quanh hắn mưa đang rơi, mỗi lúc một nặng hạt.

P. CHÍN MƯƠI LĂM

NĂM DỌC BÊN BỜ SÔNG, PUCK CỰA MÌNH.

Cơn mưa lạnh đổ trút xuống người nó, kéo nó trở về thực tại. Khi nó vừa đứng lên thì - Crăaaaaccc.... ! Một tia chớp lóe sáng rạch ngang không gian. Bộ lông ướt đầm của nó dựng đứng lên. Tim nó đập thành thịch từ cú ngã ban nãy, và mỗi bắp thịt thì đau nhức. Nó nhìn quanh quất. Tất cả những gì nó nhìn thấy chỉ là một màn đêm dày đặc. Nó cảm thấy những hạt mưa đang rơi trút, đang thấm sâu vào bộ lông nó. Nó đưa chân sau lên gãi tai. Rồi nó liếm bên sườn. Có một vết xước nhỏ kéo dài từ chân trước lên đến sống lưng. Nó cảm thấy vết thương không sâu lắm tuy vậy cũng khá đau.

Crăaaaaccc.... ! Một tia chớp nữa chiếu sáng những cây cối xung quanh nó, chiếu sáng cây bạch đàn đen tupelo cao vút. Ngay lập tức, Puck nhớ lại cú ngã. Và nhớ lại cơ thể đau nhức của mình. Nó vươn người. Nó cảm thấy không có cái xương nào bị gãy.

Rồi sau đó, cứ như là đã mở toang những đám mây, tia chớp kéo chúng lên cao để cho nước ào xuống. Từng thùng nước lạnh đổ như trút xuống. Cơn mưa đã ngao du hàng ngàn dặm, đã được dự trữ trong những đám mây nặng, bây giờ đang ngưng lại trên cánh rừng thông.

Puck vội vã chạy vào cái hang ẩm áp ở gốc cây thông glà. Người nó ướt sũng, nó giữ lông để vẩy nước ra khỏi mình rồi thả lỏng người trong tư thế nằm nghiêng. Nó cảm thấy đau nhức khắp nơi, từ mũi cho đến đuôi. Bên ngoài, cơn mưa vẫn cứ rơi, càng lúc càng nhiều hơn.

Nhưng Puck cảm thấy an toàn trong cái tổ bé xíu, ấm tối của mình. Con sẽ được an toàn ở dưới Gầm sàn. Một dòng cảm giác khuây khỏa dâng tràn khắp cơ thể nó, nhưng rồi ngay sau đó tiếng mưa lại gõ nhịp đều đặn vào hai bên tai đau nhức của nó... Con hãy hứa đi. Hứa đi con. Hứa đi.

Và sâu bên dưới cái tổ bé xíu đó, một sinh vật khác cũng đang cựa mình.
Đưa con gái. Ta sẽ bắt đưa con gái.

Có quá nhiều lời hứa.

Chỉ cách đó hơn một mét, con sông bắt đầu dâng nước lên.

P. CHÍN MƯƠI SÁU

SÁNG HÔM SAU, CHÍNH TIẾNG ĐỘNG CƠ MÁY

Của chiếc xe tải khi quay về đã làm cho Sabine chú ý. Rồi tiếp theo, nó nghe thấy tiếng chân nặng nề của Gar Face khi hần bước lên các bậc tam cấp bằng gỗ ở hàng hiên. Nó nhận ra tiếng đóng cửa đánh sầm của cánh cửa chắn. Sàn nhà phía trên đầu nó kêu cọt két dưới sức nặng của gã. Đó là những tiếng động đã từng sống chung với nó từ khi nó mới ra đời. Những tiếng động quen thuộc đến nỗi nó biết được khi nào thì chúng sắp vang lên, những tiếng động đã tạo ra cho nó một khung thời gian để nó sắp xếp những chuyến đi ra ngoài cho riêng mình.

Nó lắng nghe thêm một lúc nữa. Nó dỏng tai về phía mặt tiền căn nhà. Đợi chờ. Kia ! Tiếng đóng sầm của cánh cửa chắn lại vang lên. Có nghĩa là Gar Face đã nhớ đến việc cho Ranger ăn. Nó cảm thấy nhẹ người. Điều đó có nghĩa hôm nay sẽ là một ngày tốt đẹp.

Nó nhìn Gar Face đặt cái tô thức ăn trước mặt Ranger. Ranger co rúm người lại khi gã chủ bước đến gần nó. Thường thì đi kèm với tô thức ăn sẽ là một cú đá mạnh và một tiếng chó kêu ăng ẳng. Sabine nín thở. Gã đàn ông bước ra xa. Hần không đá Ranger hay chế nhạo con chó mà cũng không quát tháo nó. Chỉ đặt cái tô xuống đất, vậy thôi. Sabine thở ra nhẹ nhõm.

Phải, hôm nay sẽ là một ngày tươi đẹp.

Ngay khi nó nghe tiếng chân của Gar Face bước lên những bậc tam cấp, nghe thấy tiếng cánh cửa đóng sầm lại, nó liền tiến về phía mép hàng hiên. Trước tiên, nó lộ cái mũi hồng hồng của mình ra khoảng trống, mấy sợi râu mép xinh xinh giật giật. À, trời đang mưa, nhẹ nhàng và êm ái, cơn bão tối hôm qua đã làm cho mọi thứ trở nên mới mẻ và sạch sẽ.

Ranger già nua nhìn thấy con mèo nhỏ chuồn ra ngoài. Nó xích lại và mời con mèo cùng dự phần bữa ăn trong tô của mình. Chẳng nhiều nhận gì, chỉ là một mớ thức ăn dành cho chó đã cũ, loại rẻ tiền nhất, thế nhưng nó cũng vui sướng chia phần với con mèo nhỏ bé, con mèo lông xám dễ thương, đứa con gái của người bạn cũ của nó. Thức ăn, cơn mưa nhẹ như sương, bầu không khí mát mẻ. Thành ra mặc cho cơn mệt lử mà nó đã phải chịu đựng những lúc gần đây như một bộ lông cũ kĩ, nó vẫn nghĩ, hôm nay sẽ là một ngày tươi đẹp.

Cả hai chẳng đứa nào để ý thấy Gar Face đang đứng trên bậc cao nhất quan sát chúng. Cánh cửa đóng sầm lúc này chỉ là một trò lừa bịp. “Con mời sống,” hẳn thì thầm. Và con cá sấu chúa như đang bơi qua lại trong những ý nghĩ của hẳn, cả nguyên con dài hơn ba mươi mét.

Đối với Sabin thì trời mưa là một điều tốt đẹp. Nó đang đứng bên cạnh người bạn già của mình, Ranger, trong khi con chó đang nhai mớ thức ăn trong tô. Chỉ có mặt trời mới là nguy hiểm. Nhưng hôm nay thì không có mặt trời, chỉ có cơn mưa đang rơi đều. Sabine cảm thấy mưa như đang rơi nhẹ nhẹ vào bộ lông dày của nó. Nó cảm thấy sáng khoái và mát mẻ. Nó đứng dậy và giũ lông. Những hạt nước mưa mềm mại này sẽ làm bung ra những bụi đất bám vào người nó từ dưới Gầm sàn. Cái sân vung vãi đầy những rác rưởi, có cả những tấm ván cũ. Có một tấm nằm gần ngay cái tô đựng thức ăn của Ranger, trong cái sân đầy những bùn thì tấm ván trở nên một hòn đảo. Con mèo ngồi lên đó, liếm láp chân sau bên phải. Khi cảm thấy dễ chịu, nó bắt đầu liếm sang chân kia. Ngày hôm nay bắt đầu thật ổn. Một tô thức ăn cho Ranger. Một cơn mưa rì rào.

Nó nhanh chóng đắm mình vào trong công việc vệ sinh cơ thể, hoàn toàn chú tâm vào việc liếm từng mớ lông của bộ lông màu bạc. Nó rửa sạch những cái móng, kể cả phần thịt giữa những ngón chân. Nó quay ra sau và liếm cái lưng thon thả của mình. Nó chúi đầu vào và lau sạch cái bụng mềm mướt như nhung. Cứ vài phút một nó lại dừng lại và liếm sang hai cái tài dài thượt của Ranger. Con chó rất thích mỗi khi được Sabine liếm như thế.

Ranger đã ăn xong khẩu phần đạm bạc của mình và nằm lảm ra. Trong cơn mưa, nó nằm lảm lộn trên nền đất bùn lầy kể bên cái tô trong khi Sabine

ngồi sát bên cạnh trên tấm ván. Trong một khoảnh khắc nó cảm thấy hoàn toàn hạnh phúc. Cơn mưa, thức ăn, người bạn chó săn già của nó. Sabine biết cách tận hưởng từng giây phút sung sướng. và bây giờ đang là thời khắc hạnh phúc đó.

Làm sao nó biết được Gar face chẳng hề bước vào căn nhà, rằng cú đóng cửa đánh sầm lúc này chỉ là một trò lừa bịp ? Làm sao nó biết được là hăn đã nhìn thấy con cá sấu chúa trên vùng đất đầm lầy nằm giữa hai con sông nhánh Bayou Tartine và Tartine nhỏ ? Nó làm sao mà biết được là sự thèm khát chiếm đoạt được con cá sấu của gã còn to lớn hơn chính bản thân con cá sấu ? Nó cũng không thể biết được là hăn cần có một miếng mồi ngon lành, một con thú còn sống để cột vào đầu một sợi dây và đặt ở trên bờ con sông nhánh nước chảy lờ đờ ? Làm sao nó biết được nó chính là miếng mồi hoàn hảo đó ? Nó không thể biết được là Gar Face đang chờ đợi, đang nhìn ngắm nó khi nó ngồi bên cạnh con chó săn già, quan sát cho đến khi nó cuộn bốn chân vào sát người và nhắm mắt lại, để hăn có thể lén lút núp đằng sau và chụp lấy cổ nó, cho đến khi hai bàn tay thô nhám của gã xiết quanh cổ nó, bóp chặt, làm cho nó ngạt thở, rồi túm lấy nó ?

Nó kêu thét lên: "MMEOOO !!

P. CHÍN MƯƠI BẢY

ĐANG NẪM LẤN LỘN TRONG VŨNG BÙN KỂ BÊN

Cái tô đựng thức ăn, Ranger đã không kịp nghe thấy tiếng Gar Face lên vào bắt con mèo nhỏ bé của nó. Nhưng một tiếng kêu dẫn dắt một tiếng tiếp theo. Khi Ranger nghe thấy tiếng Sabine kêu thét lên, thì một tiếng kêu khác vang vọng vào không gian, tiếng gầm chói tai của một con chó săn đang giận dữ.

Hãy lắng nghe nó. Giống như tiếng rên rỉ nho nhỏ của một sợi cửa xích đang cửa vào vỏ cây.

Hãy nghe tiếng kêu đó. Một con chó săn đang điên tiết trong cơn thịnh nộ.

Hãy nghe nó. Một con chó săn đang lồng lên dữ dội vì tức giận.

Ranger không nhớ nổi đã bao nhiêu ngày trôi qua kể từ khi nó nhìn thấy Gar Face nhét mèo mẹ tam thể và con mèo con của nó vào cái túi vải, đã ném chúng vào thùng sau của chiếc xe tải, chiếc xe đã để rỉ ra một vũng dầu đen sẫm trên sân bên cạnh căn nhà đổ nghiêng, nhưng đối với nó thì chỉ như mới ngày hôm qua, vào cái ngày hôm đó, nó đã kéo căng hết sức sợi dây xích, kéo thật mạnh và kêu to lâu đến nỗi cổ họng nó bị tưa ra và đau buốt, đau đến không còn hát lên hay kêu ăng ẳng hay sủa quát tháo được. Giống như chỉ mới ngày hôm qua thôi, khi nó chẳng thốt lên được điều gì ngoài tiếng thì thầm với Sabine, ngoài tiếng kêu chói tai khi chiếc ủng đá vào bên sườn bị thương của nó. Suốt thời gian đó, Ranger chỉ bật ra được một tiếng thì thầm hay một tiếng kêu đau đớn, thể thôi.

Nhưng khi nó nhìn thấy Gar Face nhắc con Sabine duy nhất còn sót lại của nó, con mèo bé nhỏ mà nó yêu thương hơn cả ánh nắng mặt trời, hơn cả món xúp xương, nhiều hơn cả mùi của những con mèo săn, khi nó nhìn thấy gã đàn ông có bộ mặt cá nhắc con mèo lên với những bàn tay thô nhám và

bắt đầu rung lắc con vật, tiếng kêu của Ranger lại vang lên xé toạc không gian.

Tiếng gầm gừ trầm sâu và tiếng kêu ăng ăng của nó làm nứt toang buổi sáng ẩm ướt, gửi một cơn rừng mình thấu xương đến những cây đu, cây sồi và cây ngô đồng.

Gar Face bị bất ngờ bởi tiếng kêu của con chó, và trong giây phút đó, Ranger xông tới.

Gar Face trượt chân suýt ngã về phía sau và ngay lúc đó hấn để sống con mèo nhỏ lông bạc. Sabine bị buông rơi xuống đất và thở hỗn hển. Nếu Ranger không bận gầm gừ thì nó đã kêu con mèo bỏ chạy đi. Bỏ đi khỏi cái địa ngục này, căn nhà nghiêng ngả buồn thảm này, gã đàn ông với đôi bàn tay thô nhám này. Nhưng nó không cần phải bảo. Sabine đã bỏ chạy, cứ cắm đầu chạy mãi cho đến khi nó nhìn thấy một bụi cây nhựa ruồi mọc thấp là đà, được bao quanh bởi một cây cọ lùn mập. Cây cọ lùn cào vào mặt nó, hai bên sườn nó, bốn chân nó khi con mèo phóng qua cây cọ để chạy đến bụi nhựa ruồi. Bụi cây chỉ nằm ngay sát mép của cái sân khủng khiếp nhưng cũng đủ xa. Nó sẽ nằm ở đó, được bao quanh bởi cây cọ lùn. Trốn khỏi gã đàn ông xấu xí.

Nó không nhìn thấy Gar Face đang vung tấm ván lên đánh vào lưng Ranger và bị hụt, không thấy gã trượt vào vũng bùn bắn thiêu, không thấy gã nằm dưới đất. Cũng không kịp thấy Ranger cắn ngáp sâu hai hàm răng vào chân Gar Face. Nhưng nó lại nghe thấy tiếng kêu đau đớn của gã. Nó cũng nghe thấy tiếng gã giận dữ hét. “Liệu hồn mày, con chó trời đánh.” Nó nghe thấy tiếng cánh cửa màn đóng sập lại. Nó thấy Ranger ngừng càu nhàu. Rồi, lần đầu tiên sau một thời gian dài, nó lại nghe thấy người bạn già của nó ngھnh đầu lên và tru.

Arrroooooo !!

Sabine lắng tai nghe, không bỏ sót một tiếng nào trong làn hơi khỏe mạnh và đẹp đẽ của con chó.

Arrroooooo !

Tiếng kêu đó vang vọng khắp cảnh rừng thông.

Arrroooooo !

Con mèo con nhắm mắt lại. Đã lâu lắm rồi nó không được nghe tiếng tru đó, nó chỉ muốn được đắm mình vào trong sự rõ ràng, thanh khiết và đơn giản đó; nhưng rồi nó chợt nhận ra, tiếng kêu đó không phải là bài hát ru hay thậm chí là tiếng hát trầm buồn của con chó. Mà là tiếng nói của sự giận dữ. Là tiếng kêu của cơn buồn phiền. Chính là tiếng hét của nỗi đau đớn.

Sabine ngồi thụp xuống trong nơi ẩn nấp của nó. Sẽ chẳng có điều gì tốt lành xảy ra từ đây.

P. CHÍN MƯƠI TÁM

CÁCH NƠI ĐÓ KHÔNG XA LẮM, CON MÈO PUCK

Với bộ lông ướt đầm đang ngồi một mình bên bờ sông nhìn ngắm dòng nước đang dâng lên. Con sông đã rộng ra gấp đôi so với ngày hôm trước. Nó vẫn còn đau buồn với thất bại trong sự gắng sức bắt chước con sóc, nhưng nó đã cảm thấy khá hơn, đặc biệt là sau bữa điểm tâm với một đôi chuột đồng mà nó tìm thấy ở bên dưới một chùm lá gần ngay bên tổ của nó. Khi cơn mưa đã dịu lại, tất cả các loài thú nhỏ len lén bò ra khỏi những cái hang ngập sũng nước của chúng. Thật là một cơ hội tốt đẹp cho một con mèo đang buồn khổ và đói bụng.

Chỉ có một vài tia sáng chiếu xuống, bầu trời buổi sáng mà đã xám xịt và mặt trời hãy còn rúc sâu vào sau những đám mây. Nó liếm mấy cái chân ướt át của mình. Liếm vào vết thương dài ở bên sườn. Nó thu chân vào bên dưới thân mình và quan sát con sông cứ rộng thêm ra. Nó sẽ chẳng bao giờ vượt qua được nữa.

Dường như con sông có thể nghe được những suy nghĩ của nó, nó cảm thấy như nghe được tiếng nước sông đang thì thầm.

Chị ơi ! Chị ơi ! Chị ơi !

Gần giống như là dòng sông đang gọi nó.

Chị ơi ! Chị ơi ! Chị ơi !

Phải. Nó cũng có một con mèo chị. Nhưng hiện giờ thì Sabine không có mặt ở đây. Nó nhắm mắt lại và nhớ đến mèo chị, người chị sinh đôi, người bạn thân thiết với nó. Nó nhớ quá.

Chị ơi, chị ơi, chị ơi.

Dòng sông Nồi u sần nhỏ bé đang cuộn cuộn chảy qua. Nó mở to mắt ra và nhìn về phía con sông. Một tiếng kêu răng rắc từ xa của một cơn sấm sét giáng xuống ngọn cây thông. Đường như là dòng điện này lại mời gọi thêm

những dòng điện khác vì ngay sau đó, một tia chớp ngoằn ngoèo lóe sáng xuyên qua những đám mây và kêu xèo xèo ngay đằng sau lưng nó. Không khí bị nứt toác ra. Mấy cái ria mép của nó rung lên kêu vo vo.

Và rồi sau đó, dường như là tia chớp đã tạo ra một cánh cửa, một cánh cửa mở ra. Puck nghe thấy một tiếng kêu mà đã lâu lắm rồi nó không được nghe, một tiếng chó tru lên, một tiếng kêu cuộn tới xuyên qua bầu không khí tích đầy điện.

Arrroooooo !!

Puck lúc lắc đầu.

Arrroooooo !!

Kìa, tiếng tru đó lại vang lên !

Có phải là tiếng kêu đó không ? Có thật không ? Có chắc là nó không ?

Arrroooooo !!

Puck biết chỉ có một con chó săn có tiếng kêu giống như thế. Tiếng kêu đó cuộn tới xuyên qua cánh rừng, rạch ngang qua bầu không khí ẩm ướt trong mưa, nổi lên bên bờ sông nơi nó đang ngồi, hướng thẳng về phía nó. Nó vểnh tai lên. Đó chỉ có thể là Ranger mà thôi !

Một sự khẳng định lớn lao chắc chắn và thiêng liêng dâng trào khắp cơ thể Puck.

Arrroooooo !!

Tiếng tru lại vang lên. Nó lại vểnh tai lên để xác định rõ hơn tiếng tru đã vọng đến đây từ hướng nào.

Arrroooooo !!

Đúng như nó vẫn thường nghĩ, tiếng tru đó đến từ phía bờ bên kia của con sông. Puck nghĩ là không xa đây lắm. Nếu như nó sang được bờ bên kia thì nó biết là nó sẽ tìm thấy họ. Nó sẽ đưa họ ra khỏi gã đàn ông có đôi bàn tay gớm ghiếc, Gar Face. Bằng cách nào ? Nó chưa tìm ra cách nào. Chỉ là vì nó đã hứa. Nó lại vểnh tai lên. Puck đứng thẳng trên hai chân sau, giống như một con chó, và chờ đợi.

Con sông cuộn cuộn chảy ngang qua, lúc này tiếng nước chảy ùng ục vang lớn hơn vì dòng nước đã dâng cao. Puck đi vòng quanh rồi dừng lại

đứng trên hai chân sau như thế nó có thể đánh hơi thấy tiếng kêu từ trong không khí. Nó căng tai ra lắng nghe.

Nhưng lúc này chỉ là sự tĩnh lặng. Nó ngồi xuống.

Nó nghe tiếng nước chảy và tiếng mưa rơi nhưng không còn tiếng cho tru lên, không còn nghe thấy bài hát mà nó từng biết.

Cũng chẳng sao ! Nó đã xác định được phương hướng. Nếu nó đi về phía đó, hướng đông và hơi lệch một chút về hướng bắc thì chắc chắn là nó sẽ tìm thấy họ. Nó biết là nó sẽ tìm được.

Arrroooooo ! !

Puck lại nghe thấy tiếng kêu thêm một lần nữa. Rồi nó nhận ra đó không phải là tiếng kêu mà nó đã từng nghe khi nó còn là một con mèo con. Tiếng kêu này khẩn thiết, nghiêm trọng và đầy vẻ giận dữ. Câu trả lời lại ập đến với nó. Hẳn là đã xảy ra một điều gì đó rất khủng khiếp.

Arrroooooo ! !

Nó phải đi.

Hãy quay trở lại nhé Puck. Hãy hứa là con sẽ quay lại và tìm chị con.

Arrroooooo ! !

Đó, tiếng kêu lại vang lên.

Hãy quay lại đó. Hãy hứa là con sẽ chặt đứt sợi xích.

Họ đang lâm nguy. Puck biết như thế. Nhận thức được điều đó như một sự thật hiển nhiên. Thành linh hai mũi nó tràn ngập cái mùi của đôi tay thô nhám mà nó từng biết. Cái mùi đó đổ ập lên người, hai bàn tay đó ngập ngụa mùi thịt, mùi xương và một thứ mùi gì đó cũ kĩ. Mùi cái túi vải, mùi của dầu xăng, mùi kim loại trong lòng chiếc xe tải. Nó có thể nhận ra tất cả những mùi đó.

Và rồi, như để khẳng định chắc chắn hơn, arrroooooo ! ! tiếng kêu đó lại vang lên trong cơn mưa đang ào ạt đổ xuống. Puck nhìn qua bên kia sông, nó thở hỗn hển, hai bên sườn nó phập phồng, nó cần phải sang được bên kia thật nhanh. Bây giờ thì nó đã biết được nó phải đi về phía nào, hướng cái ăng ten của loài mèo theo tiếng kêu của Ranger.

P. CHÍN MƯƠI CHÍN

SABINE NẰM RUN RẦY BÊN DƯỚI BỤI CÂY NHỰA RUỒI.

Nó biết là Ranger đang gặp nguy hiểm. Nó có thể đánh hơi thấy cái mùi đó, ngửi thấy cái mùi nhức nhối đó. Nguy hiểm. Nó giữ lông thật mạnh như thể nó có thể gắng sức đẩy lùi được nỗi lo đó. Bắn khoăn. Nỗi lo lắng rơi lên trên lưng nó nặng trĩu như cơn mưa sũng nước.

Rồi như trong một khoảng lặng, nó cảm thấy một tia chớp sáng lóe giáng xuống gần đó, rồi một tiếng sấm đình tai ngay lập tức tiếp theo sau. Dòng điện đó tích đầy bộ lông ướt sũng của nó, làm cho từng sợi lông dựng lên thẳng đứng. Rắc rối. Cảm giác bất an bao vây xung quanh con mèo.

Đã bao lâu rồi, nó tự hỏi, trước khi nó có thể quay lại, trở về với Ranger, bò vào bên dưới căn nhà đổ nghiêng, cuộn tròn bên cạnh con chó ? Chắc chắn là Gar Face sẽ rời khỏi nhà đêm nay, thời khóa biểu của hắn là thế. Nhưng còn lâu lắm đêm mới xuống. Nó thu chân lại bên dưới thân mình. Mình sẽ đợi, nó nghĩ thế. Nhưng khi nó cuộn đuôi lại xung quanh mặt thì nó cảm thấy một cơn sóng cô đơn cuộn quanh người nó. Nó và Ranger chưa bao giờ lìa nhau. Ngay cả khi nó đi săn chuột và tôm càng đi nữa nó ít khi nào rời xa khỏi cái sân hơn ba chục mét. Ranger ra sao rồi ? Bị xiềng vào góc nhà ? Nó ngồi thẳng lên. Nó cần phải quay về. Nó quất cái đuôi hết bên này lại sang bên kia.

Ranger thế nào rồi ?

Điều gì đã xảy ra với con chó ?

Bị xiềng ?

Ranger ra sao ?

Rắc rối,

Bất ổn.

Nó có thể đánh hơi thấy sự bất ổn.

Còn Ranger thì sao ?

Câu hỏi biến thành một chiếc thòng lọng. Nó biết là nó không thể trở lại trước khi trời tối. Nguy hiểm lắm. Một tia chớp lại lóe lên chỉ cách đó khoảng vài thước, tiếng sét làm nứt rạn, mở toang bầu trời ra. Mưa lại đổ xuống như trút nước. Và chỉ cách đó vài thước, Gar Face đang nặng nề bước ra khỏi căn nhà và chộp lấy sợi dây xích đã gỉ sét, kéo lê con chó đang gằm gừ ra khỏi gầm sàn bên dưới căn nhà nghiêng ngả. Hắn đã dùng một cái khăn lau bát quần quanh chân nơi hai hàm răng của Ranger đã ngoạm vào, thế nhưng máu hầy còn chảy ra rì rì qua lớp khăn. Cơn đau như đốt xuyên qua bắp chân hắn, hâm nóng thêm cơn giận dữ. Hắn kéo sợi dây, kéo con chó đang quằn quại và vẫn gằm gừ ra khỏi Gầm sàn tối tăm và khô ráo. “Đồ chó ngu ngốc, con chó đàn độn !” hắn hét lên. “Lẽ ra ta đã có con mèo để làm mồi rồi.”

Ranger gằm lên. Nó nhe răng ra. Nhưng Gar Face phá lên cười, tròng cười kinh tởm của hắn. “Nhưng một con chó thì cũng dùng được tốt thôi.”

Nói xong, gã giật mạnh sợi xích gỉ sét bằng một tay, kéo Ranger ngã nhào vào vũng bùn. Rồi gã chộp lấy tấm ván cũ mà vừa lúc này Sabine hầy còn ngồi lên, tấm ván nơi con mèo đã làm vệ sinh bộ lông mình, nơi nó vươn người ra và liếm lấy hai cái tai mềm như lụa của Ranger. Gar Face túm lấy tấm ván mục, vung lên cao khỏi đầu hắn rồi giáng xuống mặt Ranger. Huych ! Tiếng cú đánh vang lên nghe thật kinh tởm.

Ranger cảm thấy một cú đấm dữ dội thụi vào hàm nó, vào mắt nó, giáng lên tai nó. Cả một bên mặt nó bóng rát lên. Nó bật ra một tiếng kêu đau đớn, nhưng tiếng kêu chỉ làm tình hình càng xấu hơn. Nó giăng mạnh sợi xích, cứ kéo mãi nhưng Gar Face là một gã đàn ông to con, ngực hắn nở rộng sau bao nhiêu đêm chèo chống con thuyền độc mộc trên con sông nhánh đầy bùn, đôi chân hắn mạnh mẽ với nhiều năm lội bộ băng qua những khu đầm lầy lội. Hai cánh tay hắn dày những cơ bắp do thường xuyên kéo những con cá sấu nặng nề ra khỏi dòng nước và trói chúng vào bờ.

Khi Ranger hầy còn là một con chó trẻ khỏe thì nó cũng ngang sức với chủ. Nó có thể ngoạm lấy tấm ván vào giữa hai hàm răng khỏe mạnh và cắn

đứt làm đôi. Nó có thể xông lên cắn ngập vào cổ họng của Gar Face và kết thúc đời gã.

Thế nhưng giờ thì Ranger đã là một con chó già, một con chó chưa từng được ăn uống tử tế trong nhiều năm, một con chó gãy giò xương và lông thì rụng mất từng mảng.

Nó ngửi thấy mùi máu đầy trong miệng và mũi nó, nhỏ thành giọt xuống đất. Hai chân nó run lẩy bẩy, vì vậy nó bị đánh quỵ, hạ gục và đổ sầm vào vũng bùn. Bùn thì lạnh lẽo nhưng nó chẳng cảm thấy gì. Mũi nó đầy những máu, nó thở một cách khó nhọc. Nó thở hỗn hển, há hốc miệng để đón lấy không khí nhưng lưỡi của nó sưng phồng đầy miệng nên không còn chỗ nào để cho không khí lọt vào.

Gar Face nắm chặt lấy sợi xích lạnh lùng, và kéo lê con chó trên bốn chân. “Đi nào,” gã hét lên, ném tấm ván đã vỡ vụn ngang qua sân và kéo Ranger về phía mình. Ranger cảm thấy như hai mí mắt nó bắt đầu sưng phồng to, khép chặt hai mắt nó lại. Nó thở hỗn hển vì đau đớn.

Rồi nó nhìn thấy Gar Face đang làm điều gì đó mà nó chưa hề nhìn thấy từ nhiều năm nay. Gã cởi sợi dây xích gỉ sét ra khỏi góc nhà. Một luồng can đảm nho nhỏ chảy tràn khắp cơ thể con chó bị đánh như đòn. Bất kể sự đau đớn, nó vẫn đứng dựng lên cao hết cỡ.

Gar Face giật mạnh sợi xích. Ranger bước tới. Nó đã từng là con chó săn giỏi nhất khu rừng thông này, ở phía bên này bờ sông Sabine, con sông Sabine nước bạc lững lờ chảy về biển. Có một lần nó lần theo dấu chân của một con báo cuga, là con báo cuối cùng của khu rừng này, dồn con vật vào trước hàng rào của một nông dân. Nó không sợ hãi con vật có đôi mắt màu vàng và những cái móng vuốt kinh hồn. Ranger đã giữ chân con thú ở đó và sủa mãi đến khi cuối cùng Gar Face đuổi kịp đến nơi và bắn hạ con thú.

Trước khi xảy ra việc rắc rối với con linh miêu thì không có con thú nào mà Ranger không tìm ra dấu vết. Và rồi xảy ra chuyện vào cái đêm đó, cái đêm xa xưa khi nó chột dừng lại và Gar Face đã nã phát đạn vào nó, bắn ngay vào chân con chó của chính hắn. Vết thương thì đã liền miệng, nhưng ông chủ của nó thì đã từ bỏ nó, đã xích nó vào cái cọc ở trong góc và để

mặc cho nó đi lại trong những vòng tròn vô tận suốt những ngày dài dằng dặc.

Khi Ranger khập khiễng đi theo gã chủ, nó nghĩ về tất cả những lần nó đánh hơi thấy mùi của con mèo. Rồi nó chợt nhận ra nó là một con chó săn giỏi. Nó đã từng là 1 thể đó.

Đây là một con chó đã từng luôn luôn trung thành với chủ. Là một con chó đã từng sủa vang vào không trung và hát lên với tất cả tấm lòng. Một con chó có chất giọng ngân nga như bạc vọng khắp khu rừng và cuốn quanh đám cây cối xanh tốt, đọng lại trên mặt nước tĩnh lặng của các đầm lầy, phủ đầy bầu không khí ẩm ướt của bãi đất ngập nước. Đây là một con chó đã cống hiến hết mình suốt cả cuộc đời nó.

Nó tức tối hít vào một ngụm không khí. Phải, nó đã dâng hiến tất cả. Nhưng đây cũng là một con chó đã hứa là sẽ bảo vệ một con mèo mẹ nhỏ bé cùng với lũ mèo con của nó, vậy mà nó đã ngủ quên đi khi Gar Face xúc đi cả mèo mẹ lẫn đứa con trai nhỏ. Mang người bạn thân thiết nhất của nó đi mất. Con mèo mẹ đã yêu thương nó tràn đầy và trọn vẹn, đã tin tưởng giao phó hai đứa con cho nó bảo vệ. Và nó đã hứa, đã từng hứa. Chỉ còn sót lại mỗi mình Sabine. Mà nó đã làm được gì cho Sabine ? Lẽ ra nó đã không còn sống được đến bây giờ nếu không có những món quà nho nhỏ do con mèo con đem lại, mấy con chuột nhắt và những con tôm càng sông. Cái tô đựng thức ăn của nó bị bỏ quên trống trơn trong biết bao nhiêu buổi sáng và con mèo con phải vội vàng chạy vào khu rừng kế bên để tìm thứ gì đó cho nó ăn, một con thằn lằn chân ngắn đầu đỏ, một con ếch tươi roi rói, thậm chí là cả những con côn trùng. Có lần con mèo nhỏ đem về cho nó cả một con sáo đá mạnh mẽ. Thật là chẳng có món nào ngon hơn. Và nó luôn nhớ ơn con mèo con, vì không có những thứ đó thì nó sẽ chẳng có gì để bỏ bụng vào những ngày như thế. Ôi Sabine. Vậy mà trong một phút giây sơ sẩy nó đã không bảo vệ được con bé, đứa mà nó yêu thương nhất. Nó hi vọng là con mèo đã chạy đi xa khỏi cái nơi kinh hoàng này, xa hẳn gã đàn ông khủng khiếp này.

Nó bắt đầu ho, và để lại một vệt máu trên mặt sân đầy bùn. Đây là con chó chẳng có chút gì để lại, ngoại trừ một con tim to lớn và hào hiệp, một

quả tim đã bị nứt vỡ từ bên trong với mỗi hơi thở khó nhọc.

Nó nghe thấy tiếng sợi xích rung lên lách cách trong tai nó. Sợi dây xích. Nó đã cảm hận sợi dây xích này suốt bao lâu nay. Và bây giờ Gar Face đang kéo lê nó đi bằng sợi dây xích này đây, kéo nó đi dọc theo bờ đất ướt đầm nước mưa của con sông Bayou Tartine. Nó hạ thấp đầu xuống, giống hệt như nó đã từng làm khi còn đi săn từ rất nhiều năm trước. Cái mũi đập vỡ của nó đã méo mó, nó hầu như chẳng còn ngửi thấy được mùi gì ngoại trừ mùi bùn đất trơn trượt và đặc sệt sau cơn mưa.

Gần như nó chẳng ngửi thấy mùi gì, kể cả mùi của con mèo nhỏ lông bạc, một con mèo cái xinh xắn đang nhìn theo khi nó đi ngang qua và lảng lảng lần theo ở phía sau, khi Gar Face kéo lê nó về phía con sông Bayou Tartine cùng với con thú dữ dài hơn ba mươi mét mà gã đang mơ tưởng.

P. MỘT TRĂM

NGOÀI VIỆC ĐỨNG YÊN DƯỚI ÁNH MẶT TRỜI VÀ

Những vì sao, hay đu đưa ngọn cây tới lui trong những cơn gió ra thì cây cối chẳng làm được việc gì khác. Nhưng rải rác đó đây, những người biết rõ về chúng đồng ý rằng một cái cây có thể lưu giữ các sự kiện, và có lẽ phải cả ngàn năm mới xảy ra một lần, nếu như sự kiện đó được nó chọn lựa và lưu trữ vào trong các cành nhánh của mình. Do đó khi cây thông, phải chính cây thông này, trông thấy con mèo con của nó, bị thâm tím mình mẩy và trầy xước da sau cú ngã, hai cái tai nhỏ vểnh lên để lắng nghe tiếng sủa của con chó săn già, con chó đã từng hát lên những nốt nhạc u buồn, trong như bạc đã biết bao lần rót đầy bầu không khí ban đêm thì nó nhận thức được nỗi khát khao là thế nào một khi nỗi đau chạm đúng vào lõi gỗ trong thân cây dày cứng của mình.

Nước mưa rơi xuống quá nhiều đã làm cho nền đất trở nên mềm nhũn, quá mềm đến nỗi một cái cây già lụm cụp, đã từng mọc ở đây hàng thế kỉ, một cái cây đã bị sét đánh và teo nhỏ lại đến nỗi không bằng phân nửa kích thước trước đây của nó vào thời điểm cao nhất, những cành nhánh của nó cứ rơi đổ ầm ầm xuống đất, những chiếc lá kim dài và duyên dáng của nó cứ đổi sang màu đỏ đồng và rụng đầy trên mặt đất đầy rêu, những cành ở trên cao cứ lần lượt theo nhau nứt gãy và rơi xuống, thân của nó thì bị chẻ làm đôi và trở thành một cái tổ cho một con mèo con lạc mẹ, cái cây già cỗi, cái cây thông đơn độc này, cái cây đã ôm chặt một chiếc bình cổ trong đám rễ chằng chịt của mình suốt một ngàn năm, đã giam cầm trong lòng đất sâu một kẻ bị giam thậm chí còn lớn tuổi hơn nó, chính cái cây này cuối cùng rồi cũng rời khỏi nền đất sũng nước đã từng níu giữ bộ rễ của nó trong suốt từng ấy năm và nghiêng sang một bên.

CRRRĂAACCCC !!!

NÚT LÀM ĐÔI !!!

BÙUMMMM !!!

Cái cây lắc lư rồi đu đưa, và cuối cùng thì đổ ập xuống. Và khi nó đổ xuống, đám rễ cây giống như hàng triệu ngón tay đã kéo cái bình cổ lên mặt đất, cao lên mãi và đưa nó vào không gian xám xịt của một buổi sáng âm ỉt.

Khi cái bình nhô lên khỏi lớp đất bùn đỏ quạch, Grandmother Moccasin choàng thức dậy khỏi giấc ngủ dài dằng dặc của mộ, tựa mình vào một bên vách bình, mộ đẩy mạnh vào đó cho đến khi cuối cùng thì cái nắp bình bung ra và rơi xuống bên bờ sông. Mộ cuộn chặt người lại thành một cái nút và rúc đầu vào giữa. CRRRAACCCCH

Àààamụ rít lên, cuối cùng rồi cũng xong !

Sau một ngàn năm nằm trong bóng tối đặc sệt, một tia sáng nhỏ len vào trong cái hang của mộ. Một đường nứt tạo thành hình chữ V, một khe hở tuyệt vời. Mộ trườn người qua khe hở đó, bỏ lớp da cũ lại đằng sau bởi vì bây giờ nó đã trở nên quá chật chội với mộ. Mộ đã quấn mình trong lớp da đó suốt bao nhiêu lâu, rất nhiều năm ròn rã đến nỗi khó mà đếm được chính xác, mộ chỉ mong đợi ih'n liK' được |Ồ0 cho lớp da 1:11 bong tróc ra để bỏ nó lại trong cái bình, cái nhà tù cũ kĩ của mộ. Đây là lần đầu tiên trong suốt hàng bao nhiêu năm, nước mưa, không khí mát lạnh và lấp lánh đổ tràn lên lớp da đen bóng - xanh thẫm của mộ, lớp da đen như bóng đêm, đen nhánh đến nỗi ngả sang màu xanh đậm, đen huyền đến nỗi chiếu ra những tia sáng lập lờ. Mộ ngừng một lúc để nhìn lại lớp da cũ và cái hình vớ rồi lạng lẹ trườn vào dòng sông nước mặn mang tên Nỗi u sầu bé nhỏ.

Mộ không nhìn thấy con mèo lông bạc đang chạy ào ra khỏi gốc cây như một vệt xám mờ. Puck đã chui ra khỏi tổ vừa kịp để quay lại và trong ánh sáng lờ mờ của buổi bình minh, nó nhìn thấy cái cây già cỗi mà nó vẫn gọi là nhà của nó đang đổ nhào sang một bên.

CRRRĀACCCC !!!

Nó không kịp nhìn thấy cái bình lẫn con rắn. Nó cũng không nhận ra là mưa đang rơi chậm lại. Nó không thấy cái cây đu đưa rồi lúc lắc, dao động

qua lại trước khi đổ xuống. Nó chỉ để ý thấy bên dưới thân mình là hai đôi chân của chính nó đang chạy nhanh hết sức bình sinh.

P. TRĂM LỄ MỘT

NƯỚC MƯA RƠI VÀO LÔNG NÓ LẠNH NGẪN NGẮT

Như nước sông. Puck cảm thấy người nó đông cứng lại mất một lúc. Rồi nó lại chạy tiếp, chạy nhanh hết sức, tránh xa khỏi cái cây già cỗi đã chết, xa khỏi cái tiếng cọt két và răng rắc.

Nhưng cuối cùng khi nó dừng lại, nó nhận ra là mình đã chạy sai hướng, xa khỏi phía có tiếng tru của Ranger. Nó phải đổi hướng. Nó cần phải quay trở lại nơi cái cây đổ xuống. Nó giữ lông từ đầu đến đuôi. Từ một nơi xa xa nào đó trong rừng, nó nghe thấy một tiếng sấm nữa đang nổ xèo xèo trong không trung. Bộ lông ướt đầm của nó dựng đứng lên. Bầu không khí như tích đầy điện đang kêu lên vo vo trong hai tai nó.

Nó từ từ quay lại và đi trở về nơi cái cây già, về cái chỗ bên bờ sông nơi nó từng nghe thấy tiếng của Ranger trước đó. Nó có thể cảm thấy bầu trời như thụt lùi lại, làm cho không gian rộng hơn để tỏ lòng kính trọng trước những cành nhánh chót vót trên cao của đám cây sừng sững. Và khi nó bước đến, nó nhìn thấy con sông ở cạnh mình, đang dâng cao hơn bao giờ hết. Bây giờ thì nó không có cách gì để mà vượt qua được. Không bao giờ.

Đột nhiên nó cảm thấy mọi thứ như đổ ập xuống đầu. Một thứ gì đó sâu sắc và tuyệt đối. Một cảm giác mất mát. Nó đã mất đi người chị sinh đôi, người bạn thân thiết. Nó đã mất đi Ranger, với hai cái tai êm như lụa và cái bụng phủ đầy lông mà nó vẫn thường trèo lên, với câu hát ru, nó nhớ khúc hát ru đó. Nhớ mèo mẹ của nó, nhớ bộ lông tam thể, cái lưỡi nham nhám liếm trên đầu nó. Mất mát.

Bây giờ thì nó đã biết Ranger và Sabine đang ở đâu, nhưng nó cảm thấy như là họ đang ở một hành tinh nào khác. Con sông nhánh vẫn nằm chắn ngang giữa chúng nó. Nó cúi mặt xuống và bước đi. Gần bên nó, con sông đang cuộn chảy, sủi bọt với lượng nước mới được châm thêm vào, như sôi

động hơn khi có thêm biết bao nhiêu nước mưa đổ vào lòng sông đang khô khốc trước đó. Ngay cả không khí cũng nặng trĩu nước. Puck cảm thấy như nó đang chết chìm vào dòng nước.

Nỗi trống vắng dâng đầy trong nó đến nỗi hầu như nó cũng nuối tiếc cả cái cây.

Cái cây đẹp dễ và vững chãi đó.

Một cái cây cuối cùng đã đổ nhào vào lòng đất hai mươi lăm năm sau cú sét lang thang, hai mươi lăm năm sau khi có một người cha ở Houston đâm vào ngay giữa mặt con trai mình, hai mươi lăm năm chết dần mòn. Ở đây, ngay trong cánh rừng thông có một cái cây đã xoáy tròn trong lòng đất sét ướt sũng nước mưa, lòng đất đã từng nâng đỡ nó suốt một thời gian dài, xoáy tròn trong những khoảnh khắc cuối cùng của đời cây, đu đưa từ bên này sang bên kia, với ngọn cây nghiêng ngả, nghiêng theo đúng hướng tạo thành một góc vuông với bờ sông do đó khi nó đổ xuống đã nằm bắc ngang qua dòng sông nước mặn nơi mà nó đã đứng bên cạnh suốt cả cuộc đời mình.

Puck nhìn vào cái thân cây đổ. Và kìa, cuối cùng thì ngay trước mắt nó, đã hiện lên một cây cầu.

P. TRĂM LỄ HAI

CUỐI CÙNG THÌ ĐIỀU ĐÓ CŨNG ĐÃ XẢY RA.

Grandmother đã được tự do. Ngay lập tức mẹ trườn vào dòng sông nước mặn nhưng mẹ không ở đó lâu. Sau một ngàn năm chỉ toàn nghe thấy có tiếng nói của chính mình, nhịp đập của con tim mình, những suy nghĩ của mình, mẹ cần được nghe tiếng của ai đó thân quen.

Mẹ nhanh chóng trườn ngang qua bãi cỏ ở bờ sông bên kia, thích thú với dòng nước mưa mát lạnh tưới tràn lên lớp da mới mẻ của mình, sung sướng khi đã có thể vươn dài thân mình ra hết cỡ.

Rồi mẹ lướt nhanh qua bãi cát lầy. Nếu là một sinh vật nào khác thì có thể sẽ bị lún xuống nhưng Grandmother thì không. Mẹ băng qua đó nhanh đến nỗi cát lún cũng không có đủ thời gian để vồ lấy mẹ.

Cuối cùng thì mẹ cũng đến được bờ của con sông lớn, nơi mẹ quần tẩm thân vạm vỡ của mình quanh một cây bách già và trườn mình lên một cành cây to treo vắt qua sông. Từ mặt nước phía bên dưới, mẹ nhìn thấy những cái bọt nước thân quen đang nổi lên.

“Chào bà chị !” Con cá sấu nổi mình lên mặt nước. Mẹ thấy là nó đã lớn hơn trước cả về chu vi lẫn chiều dài, kích thước to lớn của con cá sấu gây ấn tượng mạnh lên mẹ.

“Ta đã trở về,” mẹ nói.

“Em vẫn đợi chị,” con cá sấu trả lời.

Và nó đã chờ đợi hàng bao năm qua. Nó vẫn tự hỏi là mẹ đã đi đâu, mẹ giấu mình ở nơi nào trong suốt khoảng thời gian đó, nhưng nó cũng biết rằng rồi mẹ sẽ quay về. Chị đã đi lâu quá đấy,” nó bảo mẹ.

“Nó đâu rồi ?” con rắn rít lên. “Đưa con gái !”

Nhưng vừa lúc nó định cung cấp tin tức cho mẹ, thông tin trong suốt ngàn năm, thì nó chợt đánh hơi thấy ai đó đang tiến lại gần. À, gã đàn ông

đó ! Và ngay lập tức, con cá sấu chúa quất nhẹ cái đuôi và chìm vào dòng nước. Grandmother có thể đợi được mà. Quả là một ngày, nó nhún vai, một ngày của cả ngàn năm qua ?

Grandmother buồn bã trườn lên cây bách, lên cao hết cỡ, lên những cành nhánh cao nhất, cuộn tròn người mụ xung quanh một cành cây, và rít lên. Sssssitttt ! ! ! Từ vị trí nơi lưng chừng trời, mụ dõi mắt quan sát.

P. TRĂM LỄ BA

TRỞ VỀ PHÍA BÊN KIA SÔNG. PUCK TIẾN LẠI GẦN

Cái cầu bằng thân cây thêm một chút nữa. Nó có thể thấy mùi của nước. Nó có thể cảm nhận được những tia nước đang bắn vào mũi nó. Nó lại tiến lên thêm vài bước nữa. Nó bước lên phần gốc to rộng của thân cây. Suýt !! Dòng nước cuộn chảy ngay bên dưới chân nó, cuốn theo những cành cây nhỏ, xoáy tung sóng khi trôi qua. Đó không còn là dòng sông tĩnh lặng mà nó đã từng rơi vào cùng với rùa mới vài hôm trước đó. Con sông hôm đó đã đủ tệ hại lắm rồi nhưng đến hôm nay thì nó lại còn hết sức tồi tệ hơn. Sức nước chảy va vào một bên thân cây cho nên nó cứ đong đưa không ngừng. Nước bắn lên trước mặt và cả đằng sau lưng nó. Nó có thể thấy là nước đang lên nhanh chóng. Nếu nó không nhanh chân vượt qua thì cái cây sẽ chìm vào trong nước và cả nó lẫn cái thân cây ấy sẽ bị cuốn trôi đi.

Nó nhìn xuống và thấy một xoáy nước đang xoay tít, cuộn nhanh thành một vòng tròn lớn. Mùi của nước xông lên khắp người nó. Nước bắn vào trong mũi nó, và vào tai nó nữa.

Trở về. Trở về. Phải trở về thôi

Puck lúc lắc cái đầu. Nó bước tới một bước nữa. Bốn chân nó run run bên dưới cơ thể nó. Nó nhìn xuống. Dòng nước vẫn đang chảy băng băng qua. Nó cảm thấy nôn nao. Nó cảm thấy choáng váng. Nó cảm thấy như bao tử mình bị khuấy tung lên. Nó hít vào thêm một hơi thở sâu.

Hãy trở về. Đã hứa rồi. Phải quay về đi thôi.

Rồi nó cất bước chạy. Chạy sang bờ bên kia. Nó không chờ đợi nữa. Nó chạy đi. Và rốt cuộc thì cái cây già cỗi, đã một ngàn năm tuổi cũng được phóng thích khỏi nơi mà nó đã cắm rễ vào suốt một thời gian dài, oằn thân hình còn lại phân nửa độ cao trước đó của nó và rơi vào dòng sông đang ào ào chảy.

P. TRĂM LỄ BON

CUỐI CÙNG, KHI SANG ĐƯỢC ĐẾN BỜ BÊN KIA

Thì Puck lại cảm thấy mất phương hướng. Con mưa đã dứt hạt, lúc đầu thì trở thành một cơn mưa phùn, rồi sau đó chỉ còn là một màn sương mỏng. Nó dừng lại một lúc để định hướng và hướng cơ thể về phía tiếng sủa của Ranger. Nó vênh hai tai về hướng bắc và hơi nghiêng một chút sang hướng tây.

Nó lắng nghe. Nó đợi chờ.

Nhưng chẳng còn nghe thấy tiếng động nào khác ngoại trừ tiếng dòng sông đang chảy phía sau lưng nó và tiếng hót càng lúc càng to dần lên của đàn chim đang chui ra khỏi tổ trước khi những cơn mưa trở lại. Puck nhìn lên. Con mưa đã ngưng nhưng bầu trời hãy còn xám xịt. Nó cần phải trở về. Nó phải nhanh chân lên. Nó biết rằng nó không còn xa nơi chị nó ở, nơi có Ranger, nơi có Gầm sần tối tăm mà nó đã sinh ra.

Có những câu chuyện về những con mèo vượt qua hàng ngàn dặm để trở về đúng nơi mà chúng đã sinh ra. Puck thì không ở xa đến vậy. Tính theo đường chim bay thì khoảng cách từ căn nhà nghiêng nơi nó được sinh ra cho đến cái cây thông là tổ của nó chưa đến hai dặm. Theo đường bộ thì có lẽ hơi xa hơn một chút. Nhưng đường đi theo Puck tính thì khá thẳng do đó có lẽ chỉ phải đi thêm một phần tư dặm nữa là cùng.

Ngay khi Puck bước về đến căn nhà nghiêng, nó nhìn thấy cái sân vương vãi rác, thấy chiếc xe tải nhỏ gỉ sét với vũng dầu màu sậm nằm bên dưới gầm xe, chiếc xe tải đã đem nó và mẹ nó đi, ngay khi nó ngửi thấy bầu không khí đậm mùi thức ăn đã thiu, đậm đặc mùi cá và thịt ươn, trông thấy cái nhà xí đổ nát ở bên ngoài nằm cách xa khỏi căn nhà chính, ngay khi nó nhìn thấy những bậc thềm lung lay và những chai không cùng hộp thiếc cũ

nằm rải rác khắp nơi, bao tử nó cồn cào. Nó có thể cảm thấy vị mật đắng đang dâng lên trong miệng.

Trở về. Trở về. Phải trở về thôi.

Những cặp từ đó cứ tự động vang lên mãi.

Nhưng rồi khi nó nhìn thấy khung cảnh đang trước mặt và nhận ra là mình đã trở về. Nó đã hứa. Nó đã gật đầu, nó đã nói với mèo mẹ là nó sẽ quay trở lại, quay về để tìm Sabine và Ranger.

Nó cúi người thấp xuống để trườn về phía hàng hiên.

Nó buộc phải thở bằng miệng vì bầu không khí xung quanh nó bốc mùi thật là kinh khủng. Lông của nó dựng đứng lên. Nó cố hết sức rọp người sát xuống nền đất và bò vào phía hàng hiên. Từ mép sân nơi đang đứng nó có thể nhìn thấy khoảng trống bên dưới Gầm sàn, nhìn thấy cái khoảng sân thiêng liêng và tăm tối đó. Những sợi ria mép của nó chột rung rung.

Này đây là khoảng trống giữa nơi nó đứng ở bìa rừng và mép hàng hiên. Tất cả chỉ khoảng sáu mét, vậy mà với Puck thì dài cả dặm. Từ đây đến đó hoàn toàn trống trải, nó cần phải thận trọng đến mức tối đa.

Nó cúi rạp mình xuống đến gần sát cái sân đầy bụi, đến nỗi nó có thể cảm thấy mặt sân chạm vào bụng nó khi nó tiến tới. Mỗi bắp thịt của nó căng ra. Cái đuôi của nó cứ giật giật.

Cuối cùng thì nó kêu khe khẽ, “Sabine !” Gần hơn chút nữa. “Sabine ơi !” Thêm một bước nữa. “Này, Sabine !” vẫn không có tiếng trả lời. Lại thêm một bước nữa. Có lẽ con mèo chị không nghe thấy tiếng nó. Nó chỉ còn cách đó có hơn một mét nữa thôi. Nó nín một hơi thở sâu và... nhảy tới ! Nó đã phóng vào trong Gầm sàn.

“Sabine ơi !” nó kêu lên bằng cái giọng thì thầm đã cao lên khá nhiều.

Phải mất một lúc mắt nó mới quen dần với bóng tối. Nó ngồi xuống. Chẳng có gì thay đổi. Mọi thứ vẫn y hệt như nó hãy còn nhớ, ngoại trừ cái trần hầm có vẻ như hơi thấp xuống và chiếc ủng cũ mà nó vẫn hay núp vào khi hãy còn là một con mèo mới sinh hình như hơi nhỏ lại. Nó ngồi xuống. Nó đang đứng đây, nơi mà nó đã ra đời, gần như nó có thể nghe được tiếng hát của Ranger, nghe rõ từng chữ một...

Đừng khóc nhé cũng đừng lo lắng nhé

Khi mặt trời vừa hé rạng trong mây

Cứ vui đùa vì cha vẫn đứng đây.

Khúc hát cuộn tròn trong đầu nó, đọng lại trong kí ức của nó.

Nó đứng vào ngay giữa Gầm sàn tối tăm, nơi mà nó cứ cồn cào nhớ nhung suốt bao ngày qua, suốt khoảng thời gian vừa rồi. Bây giờ thì nó đã trở lại, đứng một mình chỉ với kỉ niệm về bài hát tồn tại bên cạnh nó. Những lời ca dịu dàng lại đáp xuống bộ lông của nó.

Đừng khóc nhé cũng đừng lo lắng nhé

Vẫn có cha luôn sát cạnh con yêu.

Puck chợt nhận ra là nó đã luôn bám víu vào câu hát cuối cùng. Lúc nào nó cũng tin là Ranger luôn ở đây. Vậy mà bây giờ con chó sấn lại vắng mặt. Ranger đang ở đâu ? Sabine đâu rồi ? Chắc chắn là cả hai phải ở đâu đó không xa nơi này. Chẳng phải là nó vừa mới nghe thấy tiếng sủa của Ranger đó sao ?

Puck chăm chú nhìn ra ngoài sân, và kìa, cái tô đựng thức ăn của Ranger vẫn nằm ở ngay chỗ cũ. Nó nhanh chóng bò ra và chạy đến chỗ cái tô. Nhưng chẳng hề thấy một cái tô đầy thức ăn mà thay vào đó lại là một vũng máu nhỏ. Ngay cả cơn mưa nặng hạt cũng không thể rửa trôi được những vết rõ ràng là vết máu nằm vung vãi khắp xung quanh. Puck rút chân lên. Chân nó đang ngập trong vũng máu. Nó nhìn quanh. Máu. Máu ở khắp nơi xung quanh nó, trên mặt sân, trong cái tô, đọng thành vũng hòa trộn với nước mưa. Nó vẩy mạnh chân, giữ thật mạnh. Máu văng ra từ bàn chân của nó.

Một lần nữa, câu trả lời lại bay vèo xuống người nó: chắc chắn là đã xảy ra một điều gì đó rất kinh khủng. Một tiếng nước nở chợt vọt ra từ cổ họng nó. Đó là lỗi của nó.

Đây là một con mèo đã vi phạm điều răn dạy và vì vậy mà đã xảy ra một hậu quả khủng khiếp.

Dạ dày nó thắt lại.

Một nút thắt kinh hoàng

Nút thắt của sự sợ hãi.

Và cũng là nút thắt của sự tức giận.

Puck bắt đầu thở hỗn hển. Nó cảm thấy khó thở do tác động của cái nút thắt đáng sợ đó. Nó gí mũi xuống mặt sàn. Rõ ràng đây là máu của Ranger. Nhưng sao lại có đến hai mùi khác nhau. Mùi kia cũng là mùi máu. Nó ngược nhìn lên. Những vệt máu dày đặc, cùng một loại với những vệt máu đã thấm vào lông nó. Nó lại vẩy những bàn chân ướt đầm một lần nữa. Nó phải tìm cho ra kẻ nào đã gây ra cảnh tượng này. Nó bắt đầu bước về hướng chính đông, lần theo mùi máu của Ranger, và cả mùi máu của ai đó mà nó không nhận ra, hướng đông dần về phía con sông nhánh Bayou Tartine và cái đầm lầy nằm giữa hai bờ rộng của nhánh sông đó và đôi bờ hẹp hơn của con sông Tartine nhỏ.

P. TRĂM LỄ NAM

GAR FACE KÉO LÊ CON CHÓ SĂN GIÀ YẾU.

Con chó ho húng hắng và cứ đi được khoảng một mét thì nó lại vấp ngã. Cũng chẳng ảnh hưởng gì. Gã đàn ông cứ kéo sợi dây xích. Gã vẫn có thể lôi con chó đi nếu cần phải thế. Gã nhìn xuống con vật thảm hại. Hắn đã đánh nó một trận ra trò, được thôi. Gar Face mỉm cười. Con cá sấu chúa sẽ chẳng thể nào cưỡng lại được.

Nhưng cứ bước được vài bước thì chính hắn cũng phải dừng lại vì cái chân bị thương của chính mình. Con chó đã cắn gã nặng hơn mức mà hắn cố thừa nhận. Hắn nhìn xuống cái khăn lau đĩa bẩn thỉu. Máu đã chảy rì rì xuyên qua cái khăn. Hắn sẽ băng lại chặt hơn khi đến được nơi con sông Tartine nhỏ tách ra khỏi dòng sông chính. Cũng chẳng còn xa mấy, có lẽ chỉ nửa dặm nữa thôi.

Gar Face nhăn mặt. Đồ con chó ngu xuẩn. Hắn đã từng bị cắn bởi những con thú khác. Hắn giơ bàn tay lên. Đây là những vết sẹo từ biết bao lần bị lũ cá sấu cắn phập vào khi hắn vật lộn với chúng cho đến khi hạ gục được chúng. Hắn cũng đã từng bị cắn bởi những hàm răng bén ngót của một con sóc, một con chuột to và không dưới một lần những ngón tay của hắn nằm trong hàm răng sắc như dao cạo của con cá nhái mà từ đó thành cái tên cho hắn. Thậm chí hắn còn bị một con rắn hổ mang cắn, một miếng ngoạm làm cho hắn ốm liệt cả tuần lễ, ốm nặng đến nỗi hắn không thể bước ra khỏi cái giường cũ đã nứt cànng gãy gọng. Hắn thật sự ngạc nhiên khi thức dậy sau bảy ngày nằm liệt và thấy mình vẫn còn sống.

Thế nhưng cú tấp này, bị cắn vào chân bởi chính con chó của hắn, lại đau đớn khác với những lần bị cắn trước đó. Nếu như Gar Face thông minh hơn, nếu hắn nắm bắt được ý nghĩ của các loài thú, có thể hắn sẽ hiểu ra rằng tất cả những vết cắn trước đây đều xuất phát từ sự tự vệ. Còn nhát cắn của

Ranger là do sự tức giận, từ một cơn thịnh nộ, do sự bảo vệ của con chó dành cho con vật mà nó yêu quý. Đó là sự khác biệt. Nhưng Gar Face không đủ thông minh để hiểu. Thay vào đó, hắn khập khiễng kéo con chó già bị cột vào sợi xích và càu nhàu, “Thứ chó ngu xuẩn.”

Trong lúc đó, Ranger cũng tập trung toàn bộ tâm trí vào mỗi bước đi. Một chân bước lên, tiếp theo là chân bên kia. Bước, bước lên, bước nữa. Mỗi bước đi là một cơn đau nhức nhối. Mỗi bước đi như thiêu đốt lồng ngực của nó vì nó phải há hốc miệng ra để đón lấy không khí. Nó gí mũi xuống đất. Tất cả những gì nó đánh hơi được vào lúc này là mùi máu từ vết thương của Gar Face. Máu của chính nó cũng đang nhỏ giọt trên mặt đất, để lại một vệt dài, phải, một dấu vết cho Puck tìm theo.

Sabin, con mèo nhỏ bé Sabin, nó đang lần theo con chó già Ranger của mình, lấy hết can đảm để giữ một khoảng cách đủ gần mà không để cho gã đàn ông đáng sợ kia chú ý thấy. Cứ đi được vài bước thì gã lại ngừng lại và ngoái cổ nhìn qua vai hay là nhìn xuống chân. Nó biết rằng gã có thể nhìn thấy nó, có thể hút gọn lấy nó một lần nữa vào đôi bàn tay thô nhám của gã. Nó lẩn lút chạy theo, tới lui băng qua vệt máu, lúc nào cũng ở phía sau nhưng đủ gần để không mất dấu. Lúc này đây nó là hiện thân của một con báo puma, một con báo cuga, là một con sư tử cái.

Ôi Sabine, con mèo Sabine bé nhỏ.

Từ cái tổ của mình trên ngọn cây bách, Grandmother Moccasin quần cái thân hình vĩ đại của mẹ quanh cành cây cao nhất và chờ đợi. Mẹ đã chờ đợi suốt một ngàn năm qua. Và mẹ vẫn có thể đợi thêm ít lâu nữa. Mẹ biết rằng con cá sấu rồi sẽ sớm trời lên mặt sông và trả lời câu hỏi của mẹ. Đứa con gái đó đâu rồi ?

Phảaaaaiiiiii ! ! ! Mẹ rít lên. Ta sẽ bắt nó cho riêng mình.

P. TRĂM LỄ SAU

KHI GAR FACE ĐI ĐẾN CHỖ GIAO NHAU CỦA HAI.

Bờ sông, nơi con sông Bayou Tartine tách ra khỏi đứa em gái của nó, con sông Tartine nhỏ, vết thương ở chân hấn chột đau nhói lên. Hấn luồn tay vào cái túi bên hông và kéo ra cái chai bẹt đựng rượu, cầm nó nghiêng ngang đầu và nốc một hơi dài thứ rượu rum mà hấn vẫn dùng làm bữa điểm tâm, bữa ăn trưa và bữa tối. Nếu hấn uống đủ liều thì rượu sẽ làm tê vết thương ở chỗ bị con chó cắn. Hấn đưa tay chùi miệng và lại uống thêm một hơi nữa. Từ hôm qua đến giờ hấn không ngủ được, lại thêm phải đi bộ một quãng dài từ căn nhà nghiêng đến nơi phân dòng của hai con sông nên giờ hấn mệt lả.

Bên bờ sông có mọc lên một cây bách già. Đã bao nhiêu lần hấn ngồi ở đây, ngay dưới cái cây này. Con thuyền độc mộc của hấn cột vào một trong vô vàn những rễ lồi của cây mọc thò vào dòng nước. Nhưng cái thân cây thì lại mọc trên bờ lầy lội cách mặt nước chừng hơn ba mét. Đây là nơi hấn sẽ đợi con cá sấu chúa. Cơn mưa vẫn giăng nhẹ trên bầu trời và hấn cảm thấy mệt mỏi vì người bị ướt nhèm. Hấn sẽ dễ dàng tìm được một vài chỗ trú mưa ở cái cây bách hiệu khách này. Hấn kéo con chó tả tơi về phía bờ sông.

“Ngồi đây, con chó ngu ngốc này,” và Ranger, lúc này chẳng sót lại chút sức lực nào, ngồi xuống. Rồi Gar Face bước đi, tay vẫn cầm một đầu sợi xích.

Một người như Gar Face sẽ chẳng bao giờ bước xuống sông mà không cầm theo súng. Khẩu súng trường là vật có giá trị duy nhất mà hấn sở hữu, là biểu tượng duy nhất của mối liên kết với loài người. Hấn nâng sợi dây đeo qua quá đầu và nhắc khẩu súng ra khỏi lưng. Rồi hấn tựa lưng vào thân cây và ngồi thụp xuống, đặt khẩu súng lên mặt đất. Vì không thấy mặt trời nên khó mà xác định được lúc đó là vào thời điểm nào của ngày, nhưng Gar

Face biết rằng phải vài giờ nữa con cá sấu khổng lồ mới nổi lên mặt nước để kiếm mồi. Thường thì cá sấu đi săn mồi về đêm.

Hắn sẽ đợi. Hắn quấn sợi dây xích xung quanh thân cây và nhìn ra phía Ranger bây giờ đang ở gần sát mặt nước. “Một con mồi sống lí tưởng !” hắn nói. Rồi hắn tự chúc mừng về cái kế hoạch tuyệt vời của mình. Hắn nhìn con chó bỏ đi. “Tuyệt hảo,” hắn nhắc lại. Hắn lại tu thêm một ngụm rượu rum dài rồi ngồi thụp xuống gốc cây. “Hoàn hảo,” hắn nói lầm bầm trong miệng thêm một lần nữa khi nhắm mắt lại.

Ranger không nghe thấy tiếng nói của gã chủ. Từng phen một trên người nó bị quấn chặt trong một vòng đầu đón. Nó hít không khí, cố đẩy chút hơi đi qua cái lưỡi sưng vù. Cánh mũi của nó lúc này hoàn toàn bị bịt kín. Nó biết rằng sớm hay muộn gì con cá sấu cũng sẽ nổi lên. Nó đã từng đi săn cá sấu nhiều lần. Đã từng nhìn thấy Gar Face buộc một con thú vào cái cọc, giống hệt như hiện giờ nó cũng đang bị cột vào cọc. Nó biết rằng máu đang chảy nhỏ từ miệng nó sẽ là thứ mồi nhử tốt nhất. Nó chỉ hi vọng là mọi chuyện sẽ xảy ra thật nhanh. Và cũng giống như gã đàn ông đang nhắm mắt ngồi ở gốc cây, con chó già cũng nhắm nghiền hai mắt lại.

Liệu một con chó đã từng bị đánh đập với một miếng ván, đã phải bước đi cả dặm đường trên bốn chân run rẩy vì đau đớn, đã phải há hốc miệng ra để đón lấy hơi theo mỗi bước chân, có đáng hưởng một chút gì đó tử tế được không ? Một con chó đã luôn thành thật với những người mà nó yêu quý, và ngay cả với người mà nó không hề thương mến, đã thi hành công việc mà chẳng hề thốt ra một lời than vãn, liệu nó có được hưởng một chút thoải mái nào đó trong hoàn cảnh đầy đau đớn này không ? Một con chó như vậy thì đáng được nhiều hơn thế. Một chút gì đó ngọt ngào chứ. Khi Sabine nhìn thấy Gar Face đang ngủ thiếp đi, nó chạy vụt ra từ chỗ ẩn nấp của mình và cuộn tròn người vào dưới một bên tai dài và mềm mượt như lụa của Ranger. Nó cố gắng kêu rừ rừ vào tai con chó thật rõ ràng. Nó liếm vào một bên mặt phủ lông mịn, liếm sạch vết máu từ mũi con chó, nó đặt mũi mình vào sát bên mũi Ranger. Nó yêu quý con chó vô cùng. Bằng tất cả tâm hồn mình, nó hết lòng yêu mến Ranger.

Con chó cố gắng nhấc đầu lên để liếm con mèo con với cái lưỡi dài, thế nhưng điều đó cũng vượt quá sức nó. Nó cần phải bảo con mèo hãy chạy đi, đi khỏi nơi này ngay lập tức, rằng nó đừng có ở lại đây. Cứ nấn ná ở đây thì rất nguy hiểm. Đó là những gì mà nó muốn nói với con mèo nhưng không thốt ra được. Thay vào đó, nó lại lắng nghe tiếng rừ rừ nhẹ nhàng từ con mèo nhỏ và quên đi nỗi đau đớn khi hít vào.

Và rồi nó nghe thấy một tiếng động khác, một cái gì đó khác hơn tiếng kêu rừ rừ êm ái của Sabine. Đó là tiếng kêu vo vo giống tiếng ong bay nhưng dịu dàng hơn. Nó gắng sức hé mở một con mắt sưng vù. Một con chim ruồi ! Trong buổi chiều tàn mưa giăng, con chim nhỏ sáng lấp lánh như một cái cầu vồng bé xíu hiện lên trong tầm nhìn đã bị méo mó của nó.

Ranger thở dài. Nó có thể cảm thấy Sabine vẫn đang kêu rừ rừ bên dưới tai nó.

Từ trên cành cây cao, Grandmother nhìn xuống. Một con người ! Khi mục còn nằm ở trong bình, mục đã thề là sẽ tránh xa loài người, thề là sẽ chẳng bao giờ dính líu gì với con người nữa. Vậy mà bây giờ lại có một tên ở ngay bên dưới mục. Bao tử mục sôi lên. Mục đang đói, thế nhưng gã đàn ông đó lại quá to lớn, thậm chí là với đôi hàm vĩ đại của mục. Mục sẽ đợi một thứ gì đó nhỏ hơn, một thứ gì không bốc mùi tệt hại như thế. Mục vốn rất kiên nhẫn mà.

Khi Puck lần đến nơi hợp lưu của hai con sông nhánh, nó nhìn thấy một con chim ruồi ở ngay phía trước mặt nó. Con chim cất cánh bay cao dần lên. Lượn từ bên này sang bên kia, sáng lấp lánh trong bầu trời nhạt nhòa mưa. Trước đây, nó đã từng nhìn thấy một con chim ruồi, thường xuyên trông thấy nữa là. Một con chim ruồi. Nhưng lần này thì con chim bay gần sát vào nó, nó còn nghe thấy tiếng vỗ cánh vù vù hỗn loạn của con chim.

Nó chạy lon ton theo sau con chim như bị mê hoặc, nhưng con chim bé xíu lại tỏa ra thêm một làn ánh sáng nữa và bay vụt lên cành cây bách. Bất cứ ai đã từng biết về loài mèo đều hiểu rõ rằng chúng rất dễ dàng xao lãng khi có thứ gì đó cứ lượn qua lượn lại trước mặt chúng. Ngay cả một con mèo đang mang trên mình một sứ mạng. Puck cũng thế. Tất cả những thứ gì chuyển động qua lại đều thôi miên nó; nó mê mẩn như bị bỏ bùa. Chẳng

cần suy nghĩ, Puck trèo lên cái cây già cỗi để bám theo con chim. Nhưng ngay khi nó vừa leo lên một trong những cành cây thấp ở bên dưới thì con chim đã biến mất. Puck nhìn xuống. Nó chột rít lên.

Kìa, ở ngay dưới gốc cây là Gar Face đang ngồi sụp xuống bên thân cây to tướng. Puck cảm thấy cơn giận dữ dâng lên trong ngực nó. Nó nhìn gã đàn ông quý sủ, kẻ đã túm lấy nó bằng đôi bàn tay gớm guốc nồng nặc mùi cá và mùi xương. Rồi nó để ý thấy chân hắn có một vết thương. Máu. Vậy là cái mùi máu lạ mà nó ngửi thấy bên cạnh mùi máu của Ranger chính là máu của Gar Face.

Nó đưa mắt tiếp tục dõi theo và nhìn thấy sợi dây xích cũ kỹ, sợi dây xích đáng ghét đang cột vào thân cây. Và tiếp theo, cách đó chỉ hơn ba mét, chính là họ. Ranger ! Sabine !

Nó chuẩn bị nhảy xuống, để chạy về phía họ, thềm muốn đến nhức nhối được liếm vào hai cái tai rũ dài của Ranger, được dùng hai chân của mình ôm choàng lấy Sabine và liếm mặt con mèo chị, cái mũi và hai tai của nó. Người chị sinh đôi của nó. Người bạn thân thiết của nó. Nó sắp sửa bắt đầu hành động thì nó chột nhớ ra - Gar Face.

Ngoài ra còn có một thứ nữa, khẩu súng trường. Lông trên lưng nó dựng đứng lên. Nó cần phải đến gần chỗ Ranger và Sabine mà không đánh thức Gar Face dậy. Làm sao đây ?

Nó trườn ra xa về phía đầu cành để nhìn cho rõ hơn tình huống. Nó không thấy Grandmother Moccasin đang cuộn chặt người vào cái cành cây ở ngay trên đầu nó. Nó không nhìn thấy nước da đen bóng đến nỗi ngả sang màu xanh thẫm của mù, không nhìn thấy mù đang từ từ nở lỏng cái thân hình dài dằng dặc ra khỏi cành cây. Puck không nhìn thấy Grandmother. Tất cả những gì nó nhìn thấy là Sabine và Ranger cùng với gã đàn ông khủng khiếp đang ở dưới gốc cây.

P. TRĂM LỄ BAY

MỘT CON RẪN ĐÃ TỪNG SỐNG TRONG MỘT CÁI

Bình suốt một ngàn năm thì biết rất rõ thế nào là cơn đói. Mụ đã từng đói bụng trong suốt ngàn ấy thời gian. Và bây giờ, ngay phía bên dưới mụ, là một con mèo con lông xám đang ngồi trên một cành cây thấp hơn. Mụ cũng nhìn thấy con mèo chị nhỏ bé của nó, đang rúc vào cái tai mềm như lụa của một con chó săn già nua. Mụ nhìn thấy bộ ngực phồng lên rồi xẹp xuống một cách thê thảm của con chó. Mụ quan sát con mèo ở cái cành cây bên dưới, thấy được sự khao khát to lớn và cồn cào của nó. Mụ lẳng lặng đi chuyển xuống, về phía con mèo nhỏ bé, ngon lành đang ngồi trên cành cây.

Ngay bên dưới mặt nước con sông nhánh, con cá sấu chúa cũng cảm thấy đói bụng. Nó nghe thấy tiếng những giọt mưa rơi nhẹ trên mặt nước. Những đám mây xám bên trên làm cho ngày có vẻ muộn hơn bình thường. Và điều đó lại làm cho nó đói bụng hơn lúc bình thường. Nó biết rằng gã đàn ông đang ngồi đợi nó ở trên bờ. Nó đã đánh hơi thấy mùi của gã trở lại. Nhưng nó không ngờ là gã lại ngồi im lặng đến thế. Gã đang chờ đợi điều gì ? Khi con cá sấu ngước mũi lên khỏi mặt sông, nó ngửi thấy mùi máu thơm phức. Tuyệt vời. Nó lần theo mùi máu đang bốc lên đầy trong không khí. Nó biết rằng gã đàn ông đó sẽ mang một con thú đến để làm mồi dụ nó. Một con chó là đủ tốt rồi. Nhưng rồi nó lại hít thêm một hơi nữa. Àa, nó nghĩ, lại còn hơn thế nữa. Những hai con !

P. TRĂM LỄ TAM

CƠN MƯA LẠI BẮT ĐẦU RƠI DÀY HƠN. TỪ CÁI

Cành cây bách ở dưới thấp, Puck liếc mắt nhìn xuyên qua những hạt mưa to nặng. Nó không biết là có một con rắn khổng lồ đang trườn xuống từ những cành cây phía trên, nhắm thẳng vào nó. Nó đang tập trung hoàn toàn vào con mèo chị và con chó săn già.

Ở bên dưới, nó nhìn thấy cái chỏm đầu của Gar Face đang tựa vào thân cây. Nó cần phải tiến đến gần Sabine mà không lay động cái gã đàn ông bốc mùi hôi thối này.

Nhưng đã quá trễ, ngay khi Puck bắt đầu leo xuống thì Gar Face cựa mình. Puck nhìn thấy gã chùi mũi bằng mu bàn tay. Nhìn thấy gã vươn mình đứng dậy và lúc lắc cái đầu. Nhìn thấy gã quơ tay vớ lấy khẩu súng trường. Nhìn thấy gã đưa mắt về phía Ranger. Nghe thấy gã nói, "Tốt, nhìn đây. Con mèo đã quay lại." Nhìn thấy gã nhắm khẩu súng về hướng Sabine. Nhìn thấy Sabine đang co rúm người lại.

Puck nhìn thấy Gar Face đang nheo một mắt lại để nhắm vào mục tiêu, nhìn thấy ngón tay gã cong lại trên cò súng. Một điều gì đó đáng sợ sắp xảy ra.

Cái nút thắt giện dữ trong ruột Puck chột siết chặt lại. Nó sẽ không để cho Gar Face hãm hại chị nó. Khi con mèo con nhìn thấy Gar Face nhắm khẩu súng về phía chị nó và con chó săn, nó mở to miệng ra và dồn hết hơi trong phổi kêu lên.

Méeeooooooooooo !!!

Gar Face nhảy dựng lên vì tiếng kêu chói tai đó và giật mạnh khẩu súng lên trên, theo hướng có tiếng kêu, chĩa nòng lên những cành nhánh của cây bách, về phía Puck và con rắn khổng lồ đang đi chuyển lại gần con mèo, lên, cứ lên cao hơn nữa.

Hắn kéo cò súng.

BÙUM !!!

Lại thêm một lần nữa trong đời, Puck buông mình khỏi cành cây và rơi xuống, rụng khỏi thân cây và rớt trúng ngay vào bộ mặt xấu xí giống như mặt của con cá thời xa xưa mà hắn được đặt tên.

“Aaaaaaa !” Gar Face rú lên. Cơn đau thật đáng sợ, thậm chí còn mạnh mẽ và buốt nhói hơn vết cắn ở chân hắn, lúc này hắn còn đang rỉ máu ra khỏi lớp khăn cáu bẩn. Gar Face hét lên khi con mèo lông xám rơi thẳng vào mặt hắn với toàn bộ các móng vuốt đang giương ra. Hắn quăng khẩu súng về phía dòng sông. Hắn dùng cả hai bàn tay để gạt con mèo ra khỏi mặt mình, làm tróc thêm một lớp da nữa. Rồi với một tay kẹp chặt lấy cổ Puck, hắn chạy băng qua khoảng cách hơn ba mét để đến sát con sông Bayou Tartine. Một tay hắn nắm chặt con mèo, tay kia nhúng vào dòng sông để vẩy nước lên mặt, bộ mặt đang nóng bỏng của hắn. Cơn đau làm cho hắn không còn nhìn thấy gì.

Máu hắn nhỏ từng giọt vào dòng nước. Hắn chậm chậm mở mắt ra. Điều cuối cùng mà Gar Face trông thấy là cái miệng há rộng của con cá sấu chúa, đang chờ đợi, chờ đợi, ở bên mép nước con sông Bayou Tartine. Nhìn thấy những dây răng bén như dao cạo, thấy đôi hàm khỏe mạnh, đang mở ra, mở rộng thêm, cảm thấy chúng đang khép lại xung quanh cổ hắn. Và con cá sấu chúa vặn người Gar Face, xoay người hắn đi một lần, hai lần, ba lần trong dòng nước âm u, tối tăm, đặc sệt, rồi lặn xuống.

P. TRĂM LỄ CHIN

KHI GAR FACE NÉM PUCK VÀ MẸ NÓ VÀO DÒNG

Sông nổi U sâu nhỏ bé rất lâu trước đó, dòng nước khi đó rất chát chúa và khó chịu, làm cho Puck ngạt thở đến há hốc miệng ra, nhưng lần này, ở trong con sông nhánh này, dòng nước bao phủ xung quanh nó mát lạnh và thân thiện. Nước làm dịu đi cơn đau ở quanh cổ nó nơi bị gã đàn ông kẹp chặt lấy. Và khi gã đàn ông đó biến mất, dòng nước ôm ấp lấy Puck, mềm mại và dịu dàng. Nó cảm thấy như thể nó đang nổi bồng bênh, bênh bồng.

Nó mở mắt ra và trông thấy hàng triệu cái bong bóng. Những cái bong bóng thật đẹp, và thật là nhiều. Nó vốn yêu các bong bóng. Chúng thật là bóng loáng và chói lọi. Nó có thể nghe thấy tiếng chúng nổ lộp bộp xung quanh mình. Nhưng bấy nhiêu đó vẫn chưa phải là tất cả những gì nó nghe được. Khi nó đang nổi bồng bênh, nó nghe thấy một giọng nói khác, một tiếng nói rất quen thuộc.

Bơi đi, Puck, hãy bơi đi.

À, cái giọng nói này. Là tiếng của mẹ nó. Tiếng nói đó ở đâu đó thật gần.

Bơi đi. Bơi đi con. Hãy bơi đi.

Giọng nói đó đang ở đây, ở ngay trong tai nó. Nó có thể nghe thấy rất rõ. Bơi đi. Bơi đi con. Hãy bơi đi. Và lại thêm mấy tiếng nữa từ giọng nói của mẹ nó. Hứa đi con.

Nó bắt đầu chìm xuống. Nó có thể cảm thấy người của nó tụt xuống dần, giọng của mẹ vang lên trong tai nó. Rồi nó lại nghe những từ đó lặp lại. Bơi đi, Puck, hãy bơi đi. Lần này thì nó nghe thấy không phải là giọng của mẹ nó. Đó là giọng nói của ai đó. Một người nào đó rất thân quen, quen thuộc như chính da thịt của nó vậy.

Bơi đi, Puck, hãy bơi đi.

Đó là giọng của Sabine. Chị nó !

Bơi đi ! Con mèo chị lại kêu lên.

Ồ, nó đã từng mong nhớ Sabine. Nhớ biết bao.

Bơi đi ! Lại giọng của chị nó, dần dần trở nên yếu ớt hơn, mờ nhạt hơn. Nó đang chìm vào trong một cõi mơ hồ. Nó không nghĩ là nó sẽ còn nhớ đến chị nó nữa.

Rồi nó chợt nhận ra.

Sabine.

Con mèo chị đang đứng đó, đang đợi chờ nó.

Bơi đi ! Chị nó kêu lên.

Và nó làm theo.

Nó bơi lên.

P. TRĂM MƯỜI

PHẢI MẤT MỘT LÚC PUCK MỚI LẤY LẠI

Được hơi thở, nhưng khi nó đã hít vào được, nó thấy ngay gương mặt của Sabine, khuôn mặt giống hệt mặt của nó. Nó gí sát mũi mình vào mũi chị nó. Nó cọ trán mình vào trán của mèo chị. Nó tựa cằm mình lên cái lưng mềm mượt của chị. Rồi nó choàng tay qua cổ Sabine và liếm vào mặt, vào hai tai và lên đỉnh đầu con mèo chị. Và Sabine chồm lên và liếm vào cằm, vào mũi và cả lên những sợi ria mép của Puck.

Và bất thành linh, một làn gió nhẹ mát thoảng qua khu rừng, cây cối khe khẽ rung mình và cơn mưa ngừng rơi. Puck ngược nhìn lên, xuyên qua những tàn cây và nhìn thấy những đám mây đang trôi qua. Liệu bạn có tin được không ? Mặt trời, vàng chói và ấm áp. Mặt trời đã lộ mặt ra.

Puck đã làm tròn lời hứa với mèo mẹ tam thể. Nó nhìn chị nó, người chị sinh đôi, người bạn thân thiết. Nó luôn coi trọng sự gắn bó thiêng liêng đó.

Chúng cùng bước tới chỗ Ranger, đến nơi Puck tựa mình vào con chó săn, Ranger yêu quý của nó, lắng nghe nhịp đập của trái tim trong lồng ngực con chó già, cái nhịp tim nghe thân quen như chính nhịp đập của trái tim nó. Nó cuộn người vào sát bên Ranger và lắng tai nghe nhịp đập điệu kì của trái tim đó, và ngay lúc đó Puck cảm thấy mí mắt nó cứ dính chặt vào nhau. Cơn mệt lả xâm chiếm toàn bộ cơ thể nó. Nhưng ngay trước khi nó chìm vào cơn buồn ngủ thì Ranger chột cựa mình và Puck lại nghe thấy một tiếng động gì đó rất thân quen, tiếng lanh canh của sợi dây xích gỉ sét.

P. TRĂM MUỖI MỘT

MỘT CON MÈO LẦN THEO VẾT MÁU, MỘT CON

Chó bị người ta đánh đập với một tấm ván, và một con mèo khác nữa buộc phải chứng kiến toàn bộ cảnh tượng đó với trái tim đau đớn, tất cả bọn chúng đều cần được ngủ thiếp đi. Nhưng liệu có mối nguy hiểm nào sẽ xảy ra trong giấc ngủ mệt mỏi và dài lê thê đó. Ai sẽ quan sát cho chúng ? Ai sẽ đứng canh gác ?

Cây cối hiếm khi huy động được khả năng phép thuật của chúng, thường là phải cả ngàn năm mới xảy ra một lần, có thể hơn kém một thế kỉ. Khi chúng nhìn xuống hai chị em mèo sinh đôi bé xíu đang cuộn tròn bên con chó săn già xơ xác, ngay lập tức đám cây nhận ra rằng cần phải nhờ cậy đến thần ngủ. Và chúng làm tất cả những gì chúng có thể để kêu gọi và đánh thức vị thần Zephyr cai quản giấc ngủ, giống như chúng đã từng giúp đỡ Night Song và Hawk Man rất lâu trước đó. Giấc ngủ, giấc ngủ ngà ngà êm dịu trải rộng trên dải đất nằm giữa hai con sông Tartine chị em, dải đất của những bãi cát lún. Giấc ngủ phả phát lan vào trong hang của những con hải ly. Giấc ngủ yên lặng rơi xuống đám dế và những con cú ồn ào, bầy cáo, lũ rùa và châu chấu. Giấc ngủ cuộn vào trong lớp da của hàng triệu con rắn, rắn chúa, rắn san hô và rắn hổ mang... và cả một con rắn khác nữa, Grandmother Moccasin... giấc ngủ cũng thối vào xung quanh mụ.

Suốt buổi chiều tà hôm đó, rồi cả buổi tối - từ bóng đêm đen chuyển sang buổi rạng đông êm dịu - cả khu rừng sâu và rậm rạp, cùng với toàn bộ cư dân của nó, cả thú lớn lẫn thú nhỏ kể cả thú cỡ trung, tất cả đều ngủ say.

P. TRĂM MƯỜI HAI

CUỐI CÙNG KHI PUCK MỞ MẮT RA THÌ TRỜI ĐÃ

Sáng rõ. Nó đứng dậy và nhìn qua vai của Ranger. Suốt đêm qua, nó và Sabine đã cùng cuộn tròn người bên cạnh con chó. Suốt đêm, chúng nằm rúc vào ngực, ngay bên dưới hai tai của con chó săn già nua.

Sabine để ý thấy trong đêm, hơi thở của con chó thỉnh thoảng trở nên nhẹ nhàng hơn và đều đặn hơn. Nó hi vọng là có lẽ con chó đã khỏe hơn. Nó đứng gần bên đứa em trai và nhìn con chó săn. Mặt của nó hãy còn sưng với vết máu khô đọng dài bên mép. Một bên mắt hãy còn sưng vù và khép kín. Con mèo con nhả mặt lại, nó cảm thấy đau lòng khi nhìn vào con chó.

Trong khi chăm chú nhìn, nó chợt nghe một tiếng thở dài nho nhỏ thoát ra từ miệng con chó. Có thể đó là một dấu hiệu tốt. Ngay lập tức, Sabine bận rộn với việc gắng hết sức lau chùi cho con chó. Puck cũng phụ với chị. Cả hai cùng nhau liếm vào những vết nhăn trên mặt và trên hai cái tai rũ dài.

Ranger thấy người lâng lâng. Nó cảm nhận được những cái lưỡi nham nhám của những con mèo con. Chưa bao giờ có thứ gì khác làm cho nó thấy dễ chịu như lúc này. Nó gắng sức hé mở một bên mắt. Kìa ở ngay trước mặt nó là một con chim ruồi. Con chim sáng lung linh trong ánh nắng ban mai.

Hình ảnh con chim làm cho nó nhắm mắt lại. Rồi nó mở mắt nhìn thêm lần nữa nhưng con chim đã bay mất. Thay vào đó là một con mèo con, con mèo cái của nó... và lại một con khác nữa ! Nó bị hoa mắt chẳng ? Nó nhấc đầu lên và nhắm con mắt lành lặn lại. Đó chính là Sabine.

Chúng đang nhìn nó.

Phải ! Đúng rồi ! Còn có một con nữa, đang ngồi ngay sát bên cạnh Sabine ! Lẽ nào điều đó lại có thể xảy ra ? Nó có dám tin tưởng vào mắt

mình không ? Nó nhìn thêm một lần nữa. Nó nhìn thấy Sabine, con mèo nhỏ Sabine, thật sự đúng như vậy. Nhưng khi nó nhìn sang con mèo kia và kìa, một hình trăng lưỡi liềm ở ngay trên trán.

Chính là Puck !

Một làn sóng hạnh phúc trào dâng khắp người con chó già. Cơn đau như thu nhỏ lại, những chỗ bầm thâm tím, những vết thương, viên đạn nằm trong chân, tất cả đều thu nhỏ lại trong niềm vui sướng. Nó tựa người lên và liếm Puck với biết bao nhiêu là nước dãi ứa ra từ miệng.

Nhưng niềm hạnh phúc của nó chợt ngưng lại. Gã đàn ông đâu rồi ? Con người với bộ mặt giống như mặt của loài cá thời tiền sử, Gar Face ? Nó dõi mắt tìm kiếm thật cẩn thận suốt hai bờ con sông nhánh nhưng chỉ nhìn thấy có mỗi khẩu súng trường cũ kĩ, phân nửa trên bờ, phân nửa nằm dưới nước. Ngay lập tức, Ranger biết rằng điều gì đã xảy ra. Nó hạ thấp đầu xuống. Chẳng có gì hân hoan trong cái chết này, ngay cả cái chết của một kẻ như Gar Face. Bạn có thể cho là với sự tàn nhẫn mà gã đã hành hạ Ranger thì hẳn là con chó phải cảm thấy đôi chút thỏa mãn, hoặc thậm chí sung sướng trước cái chết của gã.

Nhưng thực sự thì Ranger chẳng cảm thấy gì hơn là sự nhẹ nhõm khi cuối cùng thì gã đàn ông đó cũng biến mất.

Nó quay lại và nhìn vào hai con mèo con thân yêu.

Đây chính là gia đình của nó.

Một con chó săn già và hai con mèo con lông xám.

P. TRĂM MƯỜI BA

NHƯNG SỢI XÍCH VẪN CÒN ĐÂY. BỊ BUỘC CHẶT

Vào thân cây. Và ở đâu đó dưới đáy sông Bayou Tartine vẫn còn một con cá sấu dài tới ba mươi mét sắp sửa lại lên cơn đói. Puck nhìn sợi xích cũ kỹ, gỉ sét. Nó hít hít. Cái mùi của sợi xích làm cho nó bật lùi lại. Cái mùi tương tự như mùi của căn nhà đổ nghiêng xiêu vẹo, giống như mùi của những khúc xương cũ trộn với mùi cá ươn và mùi của thứ gì đó đã thối rữa.

Nó liếm sợi xích nhưng cái vị kim loại lạnh lẽo làm cho nó phun phì phì. Trên lưỡi nó còn vương lại mấy vảy gỉ sắt nhỏ. Nó ọe ra. Nó đưa chân gỗ vào sợi xích và cố gắng dùng móng cào. Sợi xích rất bền chắc.

Nó nhìn chăm chăm sợi xích, bước dọc theo chiều dài sợi dây từ chỗ Ranger cho đến gốc cây. Một lớp gỉ sét đã phủ lên khắp sợi xích, mắt xích ở một vài chỗ bị mòn mỏng hơn những mắt khác. Nó lại hít thử một lát nữa. Vẫn là cái mùi đó.

Cuối cùng nó kê tai sát vào và lắng nghe. Nó ngồi đó một lúc lâu. Mỗi khi Ranger di chuyển thì sợi xích lại vang lên một tiếng sột soạt và sắc gọn. Nhưng khi Ranger ngồi yên thì sợi xích cũng im lặng theo.

Im lặng, Puck lắng nghe.

Lại im lặng hơn nữa. Và rồi... Sssssittttt ! ! !

Puck ngược nhìn lên. Ngay phía trước mặt nó, chỉ cách mặt nó có vài xentimét là khuôn mặt của một sinh vật cổ xưa như những đại dương, già nua như những đầm lầy, và như chính thời gian vậy. Những cái vảy của mù sáng lấp lánh trong ánh mặt trời buổi sáng. Từng chút một trên cơ thể nhỏ bé của Puck kêu lên vo vo. Nó đứng yên bất động. Mụ ta thật là khổng lồ, tấm thân mụ to và dày như một thân cây nhỏ. Nó nhìn mụ khi mụ trừng mắt nhìn nó. Nó nghe tiếng Ranger tru lên đằng sau nó, nhưng nó biết là Ranger quá nhỏ bé so với con thú trước mặt nó. Nó cảm thấy Sabine đang bước lên

bên cạnh nó, tựa mình vào người nó. Trong một khoảnh khắc nó nghĩ đến việc bỏ chạy. Nhưng nó biết là Ranger sẽ không chạy được. Nó nhìn sang chị nó. Chị nó cũng sẽ không bỏ đi.

Nó hít một hơi thở dài, cố gắng hét lên, nhưng chẳng có âm thanh nào thoát ra khỏi họng nó.

P. TRĂM MƯƠI BỐN

GRANDMOTHER NHÌN VÀO BỘ BA ĐANG ĐỨNG

Trước mặt mẹ. Chúng đều có vẻ tả tơi và kiệt sức, nhất là con chó. Mẹ cảm thấy cơn đau nhức trong người mình nhói lên. Mẹ quần tẩm thân đồ sộ của mình lại thành một cuộn ngay trước mặt chúng, không rời mắt khỏi chúng, ánh mắt nhìn chòng chọc của mẹ giữ chặt chân chúng lại. Mẹ đã cảm nhận được dòng nọc độc đang đọng lại trong miệng.

Ba đứa mẹ nghĩ. Trước đây, mẹ cũng đã từng trông thấy một bộ ba. Tất cả cùng gắn kết chặt chẽ với nhau bởi tình thương mến.

Tình thương. Sssssittttt ! ! ! Mẹ đã trả đến mức giá nào cho tình thương ?

Một người chồng đã bỏ đi theo một kẻ khác. Một đứa con gái mất vào tay một gã đàn ông. Một ngàn năm bị giam giữ trong một cái bình. Mẹ nhìn cái bộ ba rã rời đang đứng trước mặt mình, hai con mèo lông xám và một con chó bị cột vào cái cây. Một sự hi sinh. Mẹ cuộn đuôi vào bên dưới người rồi búng nhẹ cái lưỡi to dày màu đen của mình.

Ánh nắng buổi sáng đã lan rộng ra, trở nên nhạt màu hơn. Lúc này thì mẹ đã có thể nhìn thấy bộ ba đó rõ ràng hơn, và mẹ quan sát cả ba đang đứng bất động, ở đây, ngay bên cạnh dòng sông Bayou Tartine này. Mẹ biết rằng con cá sấu chúa cũng đang ở gần đó. Biết rằng nó sẽ trồi lên bất cứ lúc nào. Mẹ mỉm cười. Sẽ sớm thôi, mẹ nói. Nhưng ngay khi mẹ thốt ra lời, mẹ chợt nghe một tiếng vù vù trong bầu không khí ẩm ướt. Mẹ ngược đầu lên. Ở đó, mẹ nghe tiếng của đám rắn đàn em họ của mẹ, những con rắn đuôi chuông, rắn rung chuông lùn, rắn nước mõm lợn phương Đông.

Chào bà chiiiiigiong của chúng ngân nga.

Đó là một cái tên cũ, lần đầu tiên mẹ nghe là đã lâu lắm rồi, vào cái ngày đó thì mẹ đã từng lặn ngụp trong dòng sông nước bạc Sabine, con sông ẩm

áp chảy về phía đông, mụ đã bơi ở đó, hướng vào cánh rừng rậm và uy nghiêm này.

Trong một giây ngắn ngủi, mụ rời mắt khỏi những tù nhân của mình và nhìn lên đám cây xanh rì, mụ nhìn thấy từng mảng trời xanh đang đậu lại trên những tầng cây cao, mụ trông thấy ánh mặt trời rơi từng mảnh nhỏ trên nền đất xung quanh mụ. Mụ đã từng bị tước đi ánh nắng đó. Dòng nọc độc chảy xuôi xuống họng mụ đắng nghét và sắc lạnh. Mụ nặng nề nuốt xuống, quay ánh mắt nhìn chằm chằm đáng sợ về phía bộ ba đang đứng trước mặt mụ.

Trả giá !

Bà chiiiiiii !

Một lần nữa, đám em họ lại kêu tên mụ, những con rắn bắt chuột thường, và rắn bắt chuột màu đỏ, những con rắn san hô màu đen và vàng. Mụ đánh lười vào không khí, nếm lấy hơi ẩm buổi sáng đang lớn vờn trên bộ váy màu đen và xanh thẫm của mình, những chiếc váy hình thoi, trông giống như những mảnh gương nhỏ sáng ngời trong những tia nắng mỏng manh nhảy múa trên nền đất. Một cơn đau nhói đâm xuyên người mụ. Phải trả giá !

Bà chiiiiiii !

Những tiếng kêu này cứ vo vo trong tai mụ, khu rừng cũng đang rền rĩ. Cơ thể mụ rung lên rộn ràng. Mụ quất cái đuôi kinh tởm ra sau rồi dựng đứng nó lên. Mụ đã trả giá.

Mụ lại quay sang nhìn ba con vật trước mặt mình thêm một lần nữa. Cả ba được gắn kết với nhau bằng tình thương yêu. Rồi từ khắp xung quanh, đám đàn em mụ cứ cất tiếng kêu không ngừng.

Bà chiiiiiii !

Phải, mụ nghĩ. Ta cũng biết một đôi điều về tình yêu. Và ngay sau đó, mụ há rộng cặp hàm như bẫy thép của mình ra và táp !

P.TRĂM MUỖI LĂM

NĂM SÂU BÊN DƯỚI CON SÔNG ĐẦY BÙN, CON

Cá sấu chúa đang ợ. Nó lặn xuống đáy sông. Xuyên qua bóng tối u ám, nó nhìn thấy người bạn cũ đang bơi về phía nó.

“Bà chị,” nó nói và mỉm cười, “thời điểm của chị đã đến”. Nó đã nhìn thấy mẹ tấp sợi dây xích gỉ sét đứt thành hai đoạn với đôi hàm kinh khủng của mẹ.

“Bà chị làm cho em phải ngạc nhiên đấy,” nó nói.

Mẹ cũng vậy. Grandmother đã từng trải qua cảnh ngục tù suốt một ngàn năm trong một cái bình vậy mà cuối cùng lại chọn lấy tình thương yêu. Mẹ đã nhìn thấy nó, tinh khiết, đơn giản, và trong sạch, nhìn thấy nó trong những cơ thể nhỏ bé của hai con mèo lông xám và một con chó già. Tình yêu hiển hiện trong những mối liên hệ phức tạp và tôn kính của nó tạo nên một vòng tròn quấn quanh bọn chúng.

Trước đó mẹ đã xen vào cũng với tình yêu nhưng chỉ toàn gây ra nỗi buồn. Mẹ biết đó là cái giá phải trả. Lần này, mẹ đã thực hiện những gì mình có thể làm để trợ giúp tình yêu. Mẹ đã tấp đứt đôi sợi dây xích, thả cho con chó được tự do.

Mẹ gửi một lời chào cuối cùng đến con cá sấu chúa cảm ơn nó vì tình bạn lâu dài và vững chắc. Rồi mẹ bơi lên phía mặt nước, trườn ra khỏi dòng sông và lướt vào cây bách to lớn. Mẹ hãy còn cảm nhận rất rõ cơn đau trong người. Có một cái lỗ to tướng nằm ngay giữa cái thân hình đen óng bóng mượt của mẹ, viên đạn rừng rực cháy bỏng bên trong người mẹ, viên đạn mà mẹ đã hứng trọn khi gã đàn ông đẩy mạnh khẩu súng về phía cái tiếng kêu chói tai của con mèo con.

Cuối cùng thì thời điểm của đời mẹ cũng đến sau nhiều ngàn năm. Mẹ ngược nhìn lên. Những tia nắng được lọc qua tàng cây và lan tỏa trên làn da

xanh đen của mù. Mù đã có thể trông thấy bầu trời sâu thẳm và xanh ngắt tuyệt đẹp.

Trong khi đang nằm đó, quán mình quanh cảnh cây thì mù chợt nghe thấy tiếng đập cánh vội vã. Mù nhìn sang thì thấy một con chim ruồi đang sáng rực lên trong ánh nắng chiều. Sáng lấp lánh.

Mù nhìn con chim ruồi. Nó trông có vẻ thân quen. Trước đây mù đã từng thấy nó. Rồi, mù chợt nhận ra ngay lập tức. “Ôi cháu gái !” Mù thở dài.

“Dạ phải,” con chim bé xiu lên tiếng, “cháu vẫn đợi bà.”

Ở phía trên cao, một con chim ưng đơn độc đuổi theo làn gió nhẹ và kêu lên, “Screeeeeer” rồi nó biến mất vào những đám mây.

Với đám cây cối thì những câu chuyện chẳng bao giờ chấm dứt mà chỉ là bắt đầu cho một câu chuyện khác. Khi một câu chuyện sắp sửa kết thúc thì một câu chuyện khác lại bắt đầu mở ra, vì vậy chẳng bao giờ có câu chuyện nào được chấm dứt, thật vậy. Với Puck, Sabine và Ranger thì câu chuyện cũ này là phần mở đầu cho một câu chuyện mới của chúng.

Sau khi Grandmother tấp dứt sợi dây xích đã ràng buộc Ranger với gã chủ suốt bao nhiêu năm, cái gia đình bé nhỏ đó bèn bước đi khỏi hai con sông Bayou Tartine và dải đất nguy hiểm nằm giữa chúng.

Bây giờ thì chúng đang ở đâu, Puck, Sabine và Ranger ?

Nếu bạn bước vào khu rừng cổ xưa bị lãng quên này, bạn sẽ biết rằng chúng không quay trở lại căn nhà nghiêng ngả với cái sân đầy xương và da nữa, căn nhà đó không còn nữa, nó đã bị một tia chớp ngoằn ngoèo trong bầu trời đêm tăm tối giáng trúng và bị thiêu cháy hoàn toàn, một ngọn lửa nóng đến nỗi cả căn nhà chỉ còn lại một mớ than đen cháy sôi sục suốt nhiều ngày sau đó. Không, chúng sẽ không quay lại đó.

Bạn cũng sẽ không tìm thấy chúng ở dưới gốc cây già, cây thông đã đứng ở đó cả ngàn năm, đã bị cuốn hoàn toàn vào dòng sông Nổi U sâu bé nhỏ, con sông được hình thành từ những dòng nước mắt, cây thông đã bị cuốn đi, trôi xuôi xuống dòng sông Sabine nước bạc và cuối cùng ra đến làn nước xanh tuyệt đẹp của Vịnh Mexico.

Thế nhưng, chúng đang ở đây.

Nếu bạn có thể hỏi thăm tình hình của chúng từ đám cây cối, cây nhựa ngọt, cây bạch đàn đen tupelo, cây ngô đồng và cây sồi, ồ, giá mà bạn có thể giải mã được thứ ngôn ngữ của cây dương lá rung, cây dẻ và cây tổng quán sủi, chúng sẽ kể cho bạn hay rằng ở ngay trong cánh rừng bị lãng quên này, nơi có rất nhiều thông mọc, khu rừng nằm giữa những quốc lộ trên đường biên giữa bang Texas và bang Louisiana, giữa những lối đi của loài hươu và những cây dương xỉ khổng lồ, dọc theo những con đường mòn của bộ lạc người Caddo đã lâu không còn được sử dụng nữa, ở trong khu rừng già nua như bầu trời, như đại dương này, vẫn còn hai con mèo sinh đôi có bộ lông màu bạc và một con chó săn già thường hát lên những bài hát buồn buồn, phải, ở ngay đây.

Puck...

Sabine...

... và Ranger.

Ở trong khu rừng này.

LỜI TRI ÂN

Một cuốn tiểu thuyết tự nó sẽ không hình thành được. Nó cần đến sự giúp đỡ của cả làng, và tôi rất may mắn được rất nhiều dân làng đã dành thì giờ trong đời họ để đọc trọn vẹn câu chuyện này. Xin cảm ơn mẹ tôi, bà Pat Childress, thật nhiều, vì đã luôn luôn tin tưởng tôi; cảm ơn Rose Eder đã nhất định không chịu để cho Ranger phải chết; Diane Linn, một tâm hồn thông thái và tuyệt vời đã trước sau như một luôn tin tưởng vào nhân vật Grandmother; Donna Hanna Calvert, người luôn soi sáng và đem lại điều kì diệu; Daren Appelt, người bấm giờ và cũng là người em trai mà tôi luôn luôn cần đến; Debbie Leland, người có khả năng nhìn thấy những sự vật mà những người khác không thể thấy.

Còn rất nhiều người khác nữa đã hỗ trợ trong suốt quá trình, gồm có Kimberly Willis Holt, Jeanette Ingold, Rebecca Kai Dotlich, Lola Schaeffer, Marion Dane Bauer, Adrienne Ross, Candice Ransom, Cynthia và Greg Leitich Smith, Laura Ruby, Anne Bustard và Mary Mansoorian. Alison McGhee đã gửi đến tôi những mẫu tin nhắn ngắn ngắn khích lệ qua từng trang nháp.

Nếu không có các sinh viên và các bạn đồng nghiệp của mình ở Đại học Vermont liệu tôi có thể viết ra được cuốn truyện này không ? Chắc chắn là không.

Tôi cũng ngờ rằng quyển tiểu thuyết này sẽ không ra đời được nếu như không nhận được lời khuyên sáng suốt của Dennis Foley, người đã sớm bảo tôi rằng đây là câu chuyện về Puck; và Tobin (M.T.) Anderson, người mà tôi sẽ chẳng bao giờ quên được với câu nói như thế này, “Hãy viết ra những gì mà bạn nghĩ là mình không thể viết được”.

Tôi cũng biết ơn những người dân ở Công viên Quốc gia núi Caddo, vùng phụ cận Athens, Texas vì đã dành thì giờ để trò chuyện với tôi về những người Caddo bí ẩn và kì lạ, đã từng sống trên vùng rừng Đông Texas hàng ngàn năm, những người đã từng là và hiện vẫn còn là những thợ thủ công bậc thầy.

Thật sai lầm nếu cho rằng một cuốn sách được viết ra mà không cần đến sự tham gia của một số lượng đáng kể những bàn tay giúp sức. Những đại lí của tôi, Emily E. Van Beek và Holly McGhee luôn luôn thúc giục tôi viết.

Và tôi đã viết, cho dù khó khăn và đôi khi còn đau đớn.

Và còn có người biên tập của tôi nữa, Caitlyn Dlouhy, là một nhà tiên tri, một thầy thuốc xoa dịu những nỗi đau, là người đặt ra những câu hỏi tuyệt vời. Một nữ pháp sư.

Trong đời mình, một nhà văn cũng cần đến những người tin tưởng mình, dù cho lúc đó bát đĩa bẩn hãy còn chất đống trong chậu rửa mà nữ văn sĩ thì cứ rúc vào căn hầm của mình hàng giờ. Tôi đã có những người như thế - hai đứa con đẹp trai của tôi, Jacob và Cooper, và người chồng đẹp đẽ và ngọt ngào của tôi, Ken. Họ chính là giai điệu trong bài hát của tôi.

